

দুধনে মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

তত্ত্বাবধায়ক
ড° হর কুমার নাথ

সম্পাদক
শ্রীঅফরাজ রায়

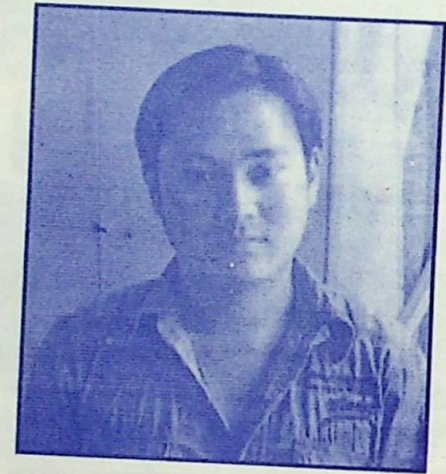
Sri Swarna Basumatary
General Secretary

Sri Willin Basumatary
Secy. Social Service

Sri Afuranta Rabha
Magazine Secretary

Sri Biju Boro
Secy. Cultural

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়

Sri Kiraj Daimary
Secy. Minor Games

Sri Ezumoni Hazowary
Secy. Girl's Common Room

অধ্যক্ষৰ কলম

ড० শ্ৰীপাল ককন, অধ্যক্ষ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেই হ'ল আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ আটাইতকৈ অমূল্য সম্পদ। এই সম্পদৰাজিৰ উপযুক্ত বিকাশ সাধন হ'লেহে অঞ্চলটোৰ সমাজখনৰ প্ৰকৃত অৰ্থত উন্নতি সাধন হ'ব। মহাবিদ্যালয়খনত নামভৰ্তি কৰা দিনটোৰ পৰা চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈ ইয়াৰ পৰা বিদায় লোৱালৈকে এই সোণালী কালছোৱাৰ সদ্ব্যৱহাৰেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যত জীৱন গঢ়াত প্ৰভুত অবিহণা যোগায়। হাইস্কুল পৰ্যায়ত কঠোৰ নিয়মানুবৰ্তিতাৰ মাজত থাকি শিক্ষালাভ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ত স্বাভাৱিকতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সেই পৰিবেশটোৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰাৰ দৰে অনুভৱ কৰে। কিন্তু এই অনুভৱে সীমা চেৰাই যোৱাৰ ফলস্বৰূপে যাতে তেওঁলোকে বিপথে পৰিচালিত নহয়, তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, আৰু পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্য/সদস্যা সকলৰ সৈতে আলোচনা কৰি তেখেতসকলৰ সহযোগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অভাৱ-অভিযোগ সমূহ পূৰণৰ বাবে সাধ্যানুসৰি প্ৰচেষ্টা চলোৱাৰ অতি প্ৰয়োজন। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলেও ব্যক্তিগত সৰু-সুৰা অসুবিধাসমূহক পৰাপক্ষত আওকাণ কৰি হ'লেও নিজৰ শ্ৰেণীসমূহত নিয়মিতভাৱে পাঠদান কৰাত ব্ৰতী হোৱা উচিত।

মহাবিদ্যালয়খনৰ বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বহু দুৰৈৰ পৰা বাছ, অটোবিন্সা, বিন্সা নতুবা চাইকেলেৰে বাতিপুৱাই খৰখেদাকৈ এমুঠি খাই-নাখাই ৯ বজাৰ ক্লাছটো কৰাৰ উদ্দেশ্যে আহি যদি শিক্ষক নাইবা শিক্ষয়িত্ৰীৰ অনুপস্থিতিৰ বাবে নিজৰ উদ্দেশ্য সাধনত বিফল হয়, তেন্তে তেওঁলোকৰ মনত তেনে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ প্ৰতি কিছু হ'লেও শ্ৰদ্ধা কমি যোৱাটো স্বাভাৱিক। সেয়েহে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল নিজৰ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি নিষ্ঠাবান হোৱাটো মহাবিদ্যালয়খনত এক সুস্থ-শৈক্ষিক পৰিবেশ গঢ়াৰ দিশত আটাইতকৈ অপৰিহাৰ্য বিষয়। অৱশ্যে এইটো অনস্বীকাৰ্য যে, মহাবিদ্যালয়খনত এনে বহু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীও আছে, যিসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীতক আন্তৰিকতাৰে আপোন জ্ঞান কৰি, উপযুক্ত শাসন তথা বদ্ধপূৰ্ণ ব্যৱহাৰৰ মাজেৰে নিয়মিত পাঠদান কৰাৰ উপৰিও তেওঁলোকৰ একোটা সোণালী ভৱিষ্যত গঢ়াৰ দিশত পথ প্ৰদৰ্শকৰ ভূমিকা সুচাৰুৰূপে পালন কৰে। নিজৰ মহাবিদ্যালয়খনক আপোন জ্ঞান কৰি, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিজৰ পৰিয়ালৰ সদস্য যেন বিবেচনা কৰি তেওঁলোকৰ সুখ-দুখৰ সমভাগী হ'ব পৰাটোতেই শিক্ষকতাৰ প্ৰকৃত সাফল্য নিহিত হৈ আছে। এনে সফল শিক্ষক অথবা শিক্ষয়িত্ৰী একোগৰাকী একোখন সমাজৰ বাবে দেৱদুতস্বৰূপ।

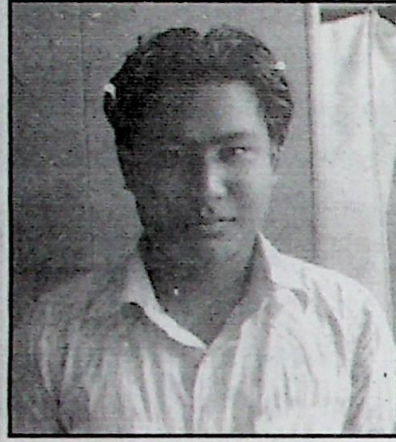
এখন উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰ অধ্যক্ষ হিচাবে মোৰ এটি ব্যক্তিগত অনুভৱ হ'ল, দায়িত্বৰ ক্ষেত্ৰত ফাঁকি দি কেতিয়াও কোনেও নিজকে ফাঁকি দিয়া উচিত নহয়। জনমানসত শিক্ষকতা বৃত্তিটো চিৰকাল বহু উচ্চ স্থানত আছে, কাৰণ ই হ'ল মানুহ গঢ়াৰ বৃত্তি। একেদৰে এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ মূৰব্বী হিচাবে মোৰো অন্তৰত আছে অনুষ্ঠানটোৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰীসকলৰ প্ৰতি গভীৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সহৃদয়তা। সঁচা অৰ্থত, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সকলোৰে সৈতে মই নিজকে এটি বৃহৎ পৰিয়ালৰ এজন সদস্য জ্ঞান কৰো।

সদৌ শেষত, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি মোৰ এটাই অনুৰোধ মহাবিদ্যালয়খনৰ নিয়মানুবৰ্তিতা পালন কৰি, নিজৰ নৈতিক চৰিত্ৰ গঠনত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰি, সহপাঠীসকলৰ সৈতে এক নিকা আত্মীয়তা গঢ়ি আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ প্ৰতি গভীৰ শ্ৰদ্ধা তথা সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰি তেওঁলোকে নিজৰ ব্যক্তিত্বৰ পূৰ্ণবিকাশ সাধনত ব্ৰতী হওক। নিজকে পৰিশ্ৰমী, ধৈৰ্য্যশীল, সুন্দৰৰ সাধক তথা এক সুস্থ-মানসিকতাৰ অধিকাৰী কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ যত্নপৰ হ'লেহে তেওঁলোকে কৃতকাৰ্য্যতা আৰু সফলতাৰ শিখৰত আৰোহণ কৰিব পাৰিব।

“জয়তু দুখনৈ মহাবিদ্যালয়”

সাধাৰণ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

জয়জয়তে মই দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জনালো কাৰণ তেখেত সকলে মোক সাধাৰণ সম্পাদক ৰূপে কলেজখনৰ সেৱা কৰিবলৈ সুবিধাকন আগবঢ়ালে। দ্বিতীয়তে মোৰ চিৰপূজ্য শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো কাৰণ মোৰ কাৰ্যকালত যি দিহা পৰামৰ্শ দি সুচাৰু ৰূপে “নৱাগত আদৰ্শ সভা” আৰু “কলেজ সপ্তাহ” উদ্‌যাপন কৰাত সহায় কৰিলে। তৃতীয়তে মোৰ অতি শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়াক প্ৰণিপাত জনালো কাৰণ তেখেতৰ

বলিষ্ঠনেতৃত্বতমোৰ কাৰ্যকালত কলেজখনৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ বাবে আৱশ্যকীয় নিৰ্মাণ আৰু মেৰামতি কৰি কলেজখন আৰু দুখোজ আগবাঢ়ি যোৱাত উন্নতি সাধিলে।

মোৰ কাৰ্যকালত স্নাতক মহলাৰ দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও যাতে কলেজ নিৰ্বাচনত অংশ গ্ৰহন কৰিব পাৰে তাৰ বাবে মাননীয় অধ্যক্ষ ডাঙৰীয়া আৰু শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীৰ সহযোগত এটি ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। অতি পলমকে হলেও কলেজখনৰ ৰূপালীজয়ন্তীৰ যো জা কৰা হৈছিল যদিও মোৰ দিনত হৈ নুঠিল। আশা কৰো পাছৰ পৰ্য্যায়ত হব। কলেজখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে এটি জিৰণী কোঠাৰ অতি আৱশ্যকীয় এই সমস্যাটো অধ্যক্ষৰ লগতে কলেজ কৰ্তৃপক্ষই চিন্তা কৰি সমাধান কৰিব বুলি আশা কৰিলো। সেইদৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে এটি চাইকেল ষ্টেণ্ডৰ প্ৰয়োজন। লগতে কলেজ গেটখন ধুনীয়া কৰিবলৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ক অনুৰোধ জনালো।

সদৌ শেষত মোক সকলো প্ৰকাৰে সহায় সহযোগিতা কৰাৰ বাবে দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক-সম্পাদিকালৈ মোৰ অশেষ, ধন্যবাদ জনালো। মাননীয় শিক্ষাগুৰু বিশেষকৈ শ্ৰী মনোজ গগৈ, শ্ৰী তেজেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথ, শ্ৰীযুতা বীতা বয় চৌধুৰী, শ্ৰী অমৃত কলিতা, শ্ৰী বীৰেণ ভূঞা, শ্ৰী সূৰ্য স্বৰ্গীয়াৰী, শ্ৰীপ্ৰদীপ দাস, শ্ৰী জীৱেশ্বৰ কোচ, শ্ৰী ৰূপজ্যোতি মজুমদাৰ, শ্ৰীহৰগোবিন্দ ডেকা, শ্ৰীপ্ৰশান্ত শৰ্মা, শ্ৰীনীলমনি দত্ত, শ্ৰীতৰুণ চন্দ্ৰ চাংমাই, শ্ৰীদিলীপ সাহা, শ্ৰীসুভাষ বৰ্মণ, শ্ৰীমহেশ চন্দ্ৰ তালুকদাৰ চাৰ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো। আৰু মাননীয় অধ্যক্ষ ড॰ গোপাল ফুকন চাৰলৈ মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা যাচি দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাসীন উন্নতি কামনা কৰি সাধাৰণ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

“জয়তু দুখনে মহাবিদ্যালয়”

শ্ৰদ্ধাৰে -

শ্ৰীস্বৰ্ণ বসুমতাৰী

সাধাৰণ সম্পাদক,

দুখনে মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতাসভা।

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ বছৰেকীয়া প্ৰতিবেদন

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ বছৰেকীয়া প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ জয়জয়তে যিসকল স্বনামধন্য বীৰ শ্বহীদে আত্মত্যাগ আৰু কৰ্তব্যনিষ্ঠাৰ বলত নিজৰ নাম বিশ্ব ইতিহাসত সোণালী আখৰেৰে লিপিবদ্ধ কৰাই উত্তৰ সুৰী প্ৰজন্মৰ কাৰণে যি মহৎ জীৱনাদৰ্শ আগবঢ়ালে সেই সকল অবিস্মৰণীয় ব্যক্তিসত্তাৰ পবিত্ৰ চৰণত মই শত সহস্ৰবাৰ প্ৰণাম নিবেদিছো।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় সমগ্ৰ অসমৰ ভিতৰতে এক লেখত লবলগীয়া মহাবিদ্যালয়। এই মহাবিদ্যালয়খন প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যতো অদ্বিতীয়। জ্ঞান গৰিমাৰ অক্ষয় বটবৃক্ষ স্বৰূপ এই মহাবিদ্যালয়খনত প্ৰতি বছৰে অধ্যয়ন কৰিবলৈ আহে জাতি, বৰ্ণ, ধৰ্ম, ভাষা নিৰ্বিশেষে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। এনেহে এখন মহান আৰু পবিত্ৰ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰাৰ লগতে উক্ত মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদ অলংকৃত কৰিবলৈ পাই মই নিজকে ধন্য মানিছো।

মোৰ কাৰ্য্যকাল ছোৱাত মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰীক উন্নয়ন সাধন কৰিবলৈ মই যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো। প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা বিভাগৰ সম্পাদকৰ অনুপস্থিতিৰ বাবে এই বিভাগৰো কাৰ্য সম্পাদন কৰিবলৈ মোৰ ওচৰত দায়িত্ব অৰ্পন কৰাত এই বিভাগৰ সকলো কাৰ্য্য সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। এই দুয়োটা বিভাগৰে কাৰ্য্য পৰিচালনা কৰোঁতে মোক সৰ্বশ্ৰী অফুৰন্ত, তুলেন, বিপুল, লাচিত, কমল, পংকজ, মহানন্দ, জ্যোতিময়, লালা আদিয়ে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল। তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা থাকিল। এই সুযোগতে মোক বিভিন্ন কামত সততে দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বিভিন্ন বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক তথা অগ্ৰজ ছাত্ৰ কেশব দাহতক মই অশেষভাৱে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি আৰু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ চমু প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয় আই অসম”

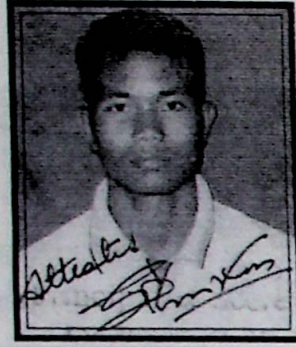
শ্ৰদ্ধাৰে -

শ্ৰীধনঞ্জয় শৰ্মা

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ প্ৰতিবেদন

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে কৃতজ্ঞতা জনাই সেই সকললৈ যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ২০০৬-০৭ চনৰ দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধাকন দিলে।

মোৰ কাৰ্য্যকালত যি কৰিলো তাৰ খতিয়ান আপোনালোকৰ হাতত। ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়খনত বহুত প্ৰতিভা সম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে। কিন্তু তেওঁলোকে খেলিবলৈ আগ্ৰহেৰে আগবাঢ়ি নাই, তেওঁলোকক মাতি আনি খেলুৱাব লগাত পৰিছে। এইদৰে যদি প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আগ্ৰহেৰে আগবাঢ়ি নাহে, তেতিয়া মহাবিদ্যালয়খন খেল তথা কোনো বিভাগতেই নাই বুলি ক'লেও ভুল কৰা নহব।

মোৰ কাৰ্য্যকালত বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত মনোজ গগৈ চাৰ, প্ৰবক্তা নৃত্য বিভাগ, মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল প্ৰবক্তাই দিহা পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে তেখেত সকলৰ ওচৰতে মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

অৱশ্যে এটা কথা প্ৰকাশ নকৰিলে মোৰ এই প্ৰতিবেদন আধৰুৱা হ'ব। বিশেষকৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেল সমূহ পৰিচালনা কৰাত মোক বিশেষ ভাৱে সহায় কৰিলে বাপন ৰাভা, জিতু ৰাভা, দীপজ্যোতি বড়ো আৰু এওঁলোকৰ লগতে যিসকল অনুজ-অগ্ৰজে সহায় কৰিলে তেওঁলোকলৈ এই সুযোগতে কৃতজ্ঞতা জনাইছো।

শেষত মোৰ জ্ঞাত-অজ্ঞাত ভুলৰ বাবে আটাইৰে ওচৰত ক্ষমা-ভিক্ষা মাগি মোৰ এই চমু প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

“জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয় আই অসম”

শ্ৰদ্ধাৰে -

বিৰাজ ৰাভা

গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ক্রিকেট

ক্রিকেট বিভাগৰ সম্পাদক

প্ৰথমে মই শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ যিসকলে মোক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ ফুটবল আৰু ক্ৰিকেট বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনক সেৱা কৰাৰ সুযোগ দি মোক কৃতাৰ্থ কৰিলে।

বৰ্তমান এনেকুৱা এক সময় য'ত বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশতে খেল আৰু খেলুৱৈৰ মৰ্যাদা বৃদ্ধি পাইছে, কিন্তু আমাৰ অসম খেল-ধেমালিত পিচপৰা। কাৰণ আমাৰ ইয়াত খেলুৱৈ সকলৰ সা-সুবিধা অতি সীমিত।

কাৰ্য্যভাৰ লৈয়েই বিভাগীয় দায়িত্বৰ সন্মুখীন হোৱাৰ লগতে অনুভৱ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ খেলুৱৈ সকলৰ প্ৰতিভা সা-সুবিধাৰ অভাৱত মৰহি যাব ধৰিছে, ইয়াৰ বাবে আমি সকলোৱে দায়ী। কাৰণ আমি খেলুৱৈ সকলক উপযুক্ত পৰিবেশ আৰু সা-সুবিধা দিয়াত ব্যৰ্থ হৈছো। মোৰ ধাৰণা বিজ্ঞান সন্মত কলা-কৌশলেৰে আমাৰ খেলুৱৈ সকলক প্ৰশিক্ষিত কৰিব পাৰিলে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে বহুত সন্মানলাভ কৰাত সক্ষম হ'ব।

স-হৃদয়েৰে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত মোৰ কাৰ্য্যকালত দিয়া দিহা পৰামৰ্শৰ বাবে বিভাগীয় তত্ত্ববধায়ক শ্ৰীযুত প্ৰদীপ দাস চাৰৰ ওচৰত মই চিৰ ঋণী। ইয়াৰ লগতে মোৰ বিভাগীয় কামবোৰত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য তথা মোৰ বন্ধুবৰ্গ শ্ৰীপ্ৰব্ৰজ্যোতি ৰয়, উমাশঙ্কৰ ব্ৰহ্ম, মন্টু ৰাভা, দ্বীপজ্যোতি বড়ো, অফুৰন্ত ৰাভালৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত অসমী আইৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যোৱা শ্বহীদ সকললৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয় আই অসম”

জ্যোতিময় শৰ্মা

ফুটবল আৰু ক্ৰিকেট বিভাগৰ সম্পাদক
দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া বিভাগ।

বিভাগৰ সম্পাদক

প্ৰতিবেদন সংগীত বিভাগৰ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰম শ্ৰদ্ধাভাজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলো। লগতে যোৱা ২০০৬-২০০৭ চনৰ সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মই মোৰ হিয়া ভৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছো।

আন আন বছৰৰ দৰে এই বেলিও মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অতি আনন্দেৰে পালন কৰা হয়। এই সপ্তাহত সংগীত বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত যিসকলে মোৰ বিভাগত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰি মোক সেৱা কৰাৰ সুযোগ আগবঢ়াইছিল তেওঁলোকলৈ মই মোৰ প্ৰীতিভৰা মৰম নিবেদন কৰিছো। কিন্তু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৰ্দ্ধিত সংখ্যা অনুপাতে প্ৰতিযোগীৰ অভাৱ কিয় ? নে প্ৰকৃত অনুশীলনীৰ অভাৱ ? ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এই বিষয়ে গভীৰভাৱে চিন্তা চৰ্চা কৰা উচিত। কাৰণ আজিৰ দিনত অকল পুথিগত জ্ঞানেই জীৱনৰ পূৰ্ণতা আনিব নোৱাৰে।

মোৰ বিগত কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো কামতে বিভিন্ন ধৰণৰ সু-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা বাবে আমাৰেই শিক্ষাগুৰু সংগীত বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক মাননীয় শ্ৰীযুত হৰগোবিন্দ ডেকা চাৰলৈ মই মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে মোক বিভিন্ন দিশত সহায়-সহায়োগিতা আগবঢ়োৱা সকল প্ৰণয় ৰাভা, অমিত ৰাভা, মহেন্দ্ৰ ৰাভা, দীপক বৰা, ৰীশিৰাজ ৰাভা, জ্যোতিময় নাথ, অফুৰন্ত ৰাভা আদি সকলোলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত আমাৰ কাৰ্য্যকালচোৱাত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সকলো শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সতীৰ্থ সকলৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

ধন্যবাদেৰে -

শ্ৰীৰাজীৱ ৰাভা

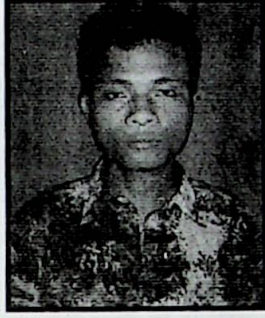
সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক

দুখনে মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক প্ৰতিবেদন

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে মই আমাৰ দেশ মাতৃৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ অৰ্থে যি সকল শ্বহীদ দেশ-মাতৃৰ বুকুত প্ৰাণ বিসৰ্জন দিলে সেই সকললৈ মোৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সমবেদনা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২০০৬-০৭ ইং চনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ “ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ বাবে মোক সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা দিয়াৰ বাবে সমূহ বন্ধু-বান্ধৱী জ্যেষ্ঠ তথা কনিষ্ঠ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

সম্পাদকৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-জিৰণী কোঠাৰ কিছু নতুনত্ব আনিব বিচাৰিলো, কিন্তু সম্পূৰ্ণভাৱে সামৰ্থ নহলো। তাৰ বাবে মই নিজেও দুঃখিত। যি কি নহওঁক আইন বছৰৰ দৰে এই বেলিও মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হয়। মই মোৰ বিভাগৰ খেলসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াৰ বাবে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। কিন্তু দুভাগ্যৰ বিষয় মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তুলনাত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ আছিল।

বিগত কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ মোৰ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। তদুপৰি ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ তত্ত্বাবধায়ক চাৰলৈ মই অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিভিন্ন দিশত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী সকল, সমৰজীত ৰাভা, জনাক কলিতা, জয়দ্বীপ তালুকদাৰ, অজিত ৰয়, চন্দন চৌধুৰী সকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা মাৰ্জনা বিচাৰি দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন ইয়াতে সামৰিলোঁ।

ধন্যবাদ -

শ্ৰীৰীশি খাখলাৰী

সম্পাদক ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা

দুখনে মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

সূচীপত্র

অসমীয়া বিভাগ

পৃষ্ঠা

★ শ্ৰীশ্ৰীখেলাবাম ঠাকুৰ মন্দিৰ	1
★ নিস্তেজ উষাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি	2
★ দুখনে মহাবিদ্যালয় আৰু শিক্ষা বিভাগ - এটি চমু আভাস	6
★ দুখনে মহাবিদ্যালয় : খণ্ড-বিখণ্ড স্মৃতিৰ বেঙনি	9
★ ভাগ্যৰ অন্বেষণত	13
★ জাৰজ	15
★ এটা ভুলৰ শেষত	16
★ আত্মা	18
★ মনে বিচাৰে তোমাক	20
★ প্ৰেম আৰু প্ৰেমত কল্পনা	23
★ বন্ধুত্ব অজানিতে	26

কবিতা

★ ট্ৰেজেদী/প্ৰতীক্ষা	28
★ মই গৈ আছো / অপেক্ষা	29
★ মৰম / এটি সন্ধিয়া	30
★ জীৱন যাত্ৰা / বৰষা	31
★ তুমি মাথো তুমি / প্ৰতিচ্ছবি	32
★ গোলাপ / ধুমুহা	33
★ সিপাৰৰ সাগৰ ডুব গ'ল / প্ৰকৃতি	34
★ তোমাৰ অবিহনে / শ্ৰদ্ধাঞ্জলী	35
★ পৰিচয় / শেৰালী	36
★ নাম/ বহুতদিনেই হ'ল	37
★ পাহাৰ / শবৎ	38
★ বৃষ্টি / তোমাৰ অবিহনে	39
★ বেদনা / জীৱনৰ প্ৰেম	40

বড়ো আৰু ৰাভা বিভাগ

★ আংগো ব্ৰিমা আনি	41
★ বিয়ায় আৰো জাঁ	41
★ নাগাঁ	41
★ ওড়ু বৰকিসা	42
★ মাৰেলা	42
★ গোলাপ ফাৰ	43
★ দগোজো	43
★ অনজালিৰৌ মৌননৈনি	44

Contents

	Pages
★ My	50
★ A Peaceful Sleep	50
★ "WHAT IS FRIENDSHIP"	50
★ Freedom For You	51
★ Hello Little Butcher	51
★ False	52
★ An Evening Music	52
★ Mother Earth	53
★ ANONYMOUS COMMUNICATION	54
★ THE MADRAJEE ENGINEER	56
★ "HYPNOTISM" The Subconscious mind.	58
★ SHE	59
★ Fail Successfully	60
★ Report of the secretary social service	61
★ Report of the Secy. Social Service	61
★ Report of the secretary, minor game.	50
★ Report of Secy. Girls Common Room.	62
★ RESULT SHEET	63

শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰ মন্দিৰ

শ্ৰী সংগীত ৰাভা
দ্বাদশ শ্ৰেণী (কলা)

শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰ মন্দিৰটো আমাৰ দুখনে মহাবিদ্যালয়ৰ এক কিলোমিটাৰ মান দূৰৈত দক্ষিণ দিশত অৱস্থিত।

শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰ মন্দিৰটো থেকাচু গাওঁৰ সোঁ মাজতে পৰে। দুখনে চাৰি আলিৰ চুকৰ পৰা দক্ষিণ দিশে আধা কিলোমিটাৰ দূৰলৈ গ'লে ৰাস্তাৰ পূৰ্ব দিশৰ কাষতে এই মন্দিৰটো। মন্দিৰটো দেখিবলৈ অতি মনোৰম। শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰ মন্দিৰটো প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত এটি কিম্বদন্তী পোৱা যায়। ঠাকুৰৰ পূজা সেৱাৰ কাল সঠিক ভাৱে নিৰ্ণয় কৰিব নোৱাৰি। কমেও ১৫০ বছৰৰ আগতে এই থেকাচু গাওঁতে 'লাঞ্জাৰাম' নামে এক দম্পতী আছিল। তেওঁলোকে কোনো ধৰ্ম গ্ৰহণ নকৰিলেও স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে ধৰ্ম প্ৰাণ-নিষ্ঠাৱান আৰু শুদ্ধাচাৰী আছিল।

'খেলাৰাম' ফল-মূল শস্যাদিৰ মুখ্য দেৱতা। ইয়াত পূজা কৰিলে পাৰিবাৰিক সৰ্বতো প্ৰকাশৰ মংগল হোৱাৰ উপৰিও ফল-মূল শস্যাদিৰ খেতি নদন-বদন হৈ থাকিব, কোনো বিনষ্ট নহয়।

শ্ৰীশ্ৰীঠাকুৰ পূজা সেৱা চলাৰ পিছত ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতিৰ গতিশীলতাৰ লগে লগে মৌজাৰ পৰিবেশৰ মাজতে শ্ৰীশ্ৰীঠাকুৰৰ পূজা আৱদ্ধ নাথাকি জাতি-বৰ্ণ-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে আজিলৈ সৰ্বজনীন ভাৱে এই পূজা সেৱাৰ কাম কৰি আহিছে। থেকাচু ৰাভা সমাজলৈ এই পূজা সেৱাৰ কাম হস্তান্তৰিত হোৱাৰ সময়তে এই পূজা পৰিবেশনত মহাপুৰুষ শ্ৰী শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ

প্ৰচাৰিত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়। শ্ৰীশ্ৰীঠাকুৰ পূজাৰ আৰম্ভণিৰ পৰা শেষ নোহোৱালৈকে ৰাভা মানুহবিলাকেই তাল নাগৰা সংগীতেৰে শঙ্কৰী নাম গায়। পূৰ্বতে কেৱল ভাৰিগান আৰু বৰচুলীয়াৰ অভিনয়হে হৈছিল। ক্ৰমে ইয়াৰ অভাৱত যাত্ৰাপাৰ্টি, নাট-অভিনয় হৈ আহিছে। পূৰ্বৰ পৰা কেৱল বছৰেকত জেঠ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনাখনহে পূজা সেৱাৰ কাম চলি আহিছে আৰু দৌল পূৰ্ণিমাৰ দিনাখন মুকলি পথাৰত দৌল মেলা উদ্‌যাপন হৈ আহিছে। এই অঞ্চলৰ গোঁসানী থানবোৰৰ ৰাইজে নিজৰ নিজৰ গোঁসানীক উক্ত পথাৰৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাইত এক গোট হৈ বৃহৎ মেলা অনুষ্ঠিত কৰে। এই দৌল মেলাৰ বিশেষত্ব এয়ে যে একগোট হৈ সকলো গোঁসানীয়ে শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰক একত্ৰিত ভাৱে শ্ৰদ্ধাৰে আগবঢ়াই নি নিৰ্দিষ্ট স্থানত উপস্থিত কৰে। এই মেলাত বিভিন্ন গোঁসানী দলৰ সৈতে অহা 'দেওধা' সকলৰ নৃত্য বিশেষভাৱে চাবলগীয়া। বিভিন্ন গোঁসানীৰ নিচান 'ৰঙা' ; 'কলা' ; 'সেউজীয়া' আদি বিভিন্ন ৰঙৰ। পূৰ্বৰ পৰাই এই মন্দিৰটো মংগলবাৰ আৰু শনিবাৰে পূজা অৰ্চনা কৰি আহিছে।

শ্ৰীশ্ৰীখেলাৰাম ঠাকুৰ মন্দিৰটোৰ ঠাকুৰৰ মহিমা অপাৰ। সেয়ে দূৰ দূৰণিৰ পৰা আৰাল বৃদ্ধ বনিতাই জাতি-বৰ্ণ-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে নিজৰ নিজৰ মনোবাঞ্ছা পূৰণ কামনাৰে ঠাকুৰৰ পূজা সেৱা কৰিবলৈ আহে। এই দৰে ঠাকুৰৰ মহিমা উপলদ্ধি কৰা প্ৰতিজন পথ যাত্ৰীয়ে এই মন্দিৰৰ সন্মুখ পালে আন্তৰিকতাৰে সেৱা জনাই দান দক্ষিণা দি যায়। ■

নিস্তেজ উষাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি

শ্ৰী কেশৱ শৰ্মা
স্নাতক চূড়ান্ত বৰ্ষ
ৰাজনীতি বিভাগ

ছোৱালীবোৰৰ উচ্ছল হাঁহিত মৃনাল সচকিত হ'ল। তাক দেখিয়েই হাঁহ নাইতো সিহঁতে। সি কিছু লজ্জাবোধ কৰি হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে খোজ ললে লাইব্ৰেৰীৰ পিনে। মৃনালে কলেজত ভৰি দিয়া আজি প্ৰায় দুমাহেই হৈছে। কিন্তু আজিলৈকে কোনো পৰিবৰ্তন অহা নাই তাৰ লাজকুৰীয়া স্বভাৱত। সি এতিয়াও কোনো ছোৱালীক দেখিলে বৰ লজ্জাবোধ কৰে। আচলতে ছোৱালীৰ প্ৰতি সংকোচভাৱ তাৰ সৰুৰে পৰাই। ঘৰত ভাই-ভনী বুলিবলৈ তাৰ কোনো নাই। আছে মাথো এজনী বিধৱা মাক। তাৰ মাকে মানুহৰ ঘৰত বন কৰি কোনোমতে একমাত্ৰ ল'ৰাটো পঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছে। মৃনালে এইবেলি ওচৰৰে উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা সুখ্যাতিৰে উঃ মাঃ চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাত তাৰ মাকে আনৰ পৰা টকা ধাৰে লৈ কোনোমতে দুখনে মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰাই দিছে। মৃনালেও মাকৰ একান্ত ইচ্ছাক বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰমেৰে অধ্যয়ন কৰিবলৈ লৈছে। সম্প্ৰতি মৃনালৰ জীৱনৰ এটাই লক্ষ্য, সেয়া হ'ল ভালদৰে পঢ়ি ভাল চাকৰি এটা কৰা। মহাবিদ্যালয়খনৰ বৰ্ণিল পৰিবেশত সি লগতে দেখিছিল আন বহুতো স্বপ্ন, বহুতো কল্পনা। নিৰাশাৰ বালিচৰত হেঁপাহৰ আল্পনা বচি তাৰ যৌৱনোদ্দীপ্ত হৃদয় আন্দোলিত হৈছিল সুখানুভূতিৰে। সেই সময়ত তাৰ দৃষ্টিত সম্পূৰ্ণ বিশ্বই ধৰা দিছিল মনোৰমা আৰু মায়াময় ৰূপত। য'ত মনৰ মাধুৰিমা থাকে, থাকে সৌন্দৰ্যৰ অনুভূতি। কলেজত পাৰ কৰি থকা দিনবোৰ আছিল বৰষাৰ আকাশৰ দৰে বৰ্ণিল, পূৰ্ণিমাৰ নিশাৰ দৰে স্নিগ্ধ। মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন বন্ধুৰ পৰা পোৱা সান্নিধ্যয়ো তাক বাৰুকৈ অভিভূত কৰিছিল। কেৱল ছোৱালীৰ আগতহে তাৰ লাজ আৰু সংকোচত মাত বোল হেৰাই যায়। সি সৰুৰে পৰাই কোনো ছোৱালীৰ পিনে চকু তুলি, চকুত চকু থৈ চাব পৰা নাছিল। ভৰযৌৱনা গাভৰুৰ ৰূপ সৌন্দৰ্যই তাক আকৰ্ষিত কৰিলেও নয়নজুৰি উপভোগ কৰাৰ সাহস তাৰ নাছিল।

এদিনাখনৰ কথা। ইংৰাজীৰ ক্লাচ কৰিবলৈ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খৰখেদাকৈ বহিবলৈ লৈছে। মৃনালেও খালি চিট এটা বহি লৈ ততাতৈয়াকৈ বলি ললে। কিছু সময়ৰ পিছত সেই একেখন চিটতে এজনী ছোৱালীয়েও বহিবলৈ লোৱাত সি কিছু ইতস্ততঃবোধ কৰিলে। তাৰ নতুনকৈ গজিবলৈ ধৰা নিমজ দাড়িৰে পৰিবেষ্টিত বহল মুখমণ্ডলতো লাজৰ প্ৰভাৱ স্পষ্ট হ'ল। সি লগে লগেই নিজৰ মুদ্ৰা সলাই হাতত থকা বহীখন মেলি ললে। মৃনালে তেনেকৈ বহি থকা প্ৰায় পোন্ধৰ মিনিট গ'ল যদিও ৰুমলৈ কোনো অধ্যাপক অহা নাই। তেনে পৰিবেশত সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ব্যস্ত হৈ পৰিল পৰস্পৰে - পৰস্পৰৰ লগত কথা পতাত। মৃনালে তেনেকৈ বহুসময় ধৰি প্ৰতিমূৰ্তিৰ দৰে বহীখন চাই থকা দেখি ছোৱালীজনীয়ে তাৰ লাজকুৰীয়া স্বভাৱটোৰ বিষয়ে জানিব পাৰিলে। কাৰণ আজিকালিৰ বেছিভাগ ল'ৰাই চিনাকি-অচিনাকি যিকোনো ছোৱালীয়ে নহওঁক কিয় মাথো নিজৰ কাষত পালেই হ'ল, একেবাৰে আঁঠে ফুটাৰ কথা পতাত ব্যস্ত হৈ যায়। কিন্তু মৃনালৰ এইক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ ব্যতিক্ৰমী চৰিত্ৰ দেখি ছোৱালীজনীয়ে নিজেই তাৰ লগত সহজ হ'বলৈ সাউতকৈ সুধি পেলালে -

ঃ “শুনকচোন, আপুনি যোৱাকালিৰ ক্লাচ কৰিছিল নেকি ?”

ঃ “মই ? অ হম কৰিছিলো।” — কিছু থোকাথোকি মতেৰে উত্তৰ দিলে মৃনালে।

ঃ “বহীখন অকণমান চাবলৈ দিব জানো ?” — ছোৱালীজনীয়ে তপৰাই সুধি পেলালে।

সি কিছু সংকোচভাৱেৰে নিজৰ বহীখন তাইৰ পিনে ঠেলি দিলে। ছোৱালীজনীয়ে কিছুপৰ বহীখন চোৱাৰ পিছত তাৰ পৰা কিবা এটা নিজৰ বহীখনত জুকিয়াই ল'লে। ইতিমধ্যে ক্লাচ নোহোৱাৰ কাৰণে প্ৰায় ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বাহিৰলৈ প্ৰস্থান কৰিছিল। অৱশেষত ছোৱালীজনীয়ে

জানিব পাৰিলে। কাৰণ আজিকালিৰ বেছিভাগ ল'ৰাই চিনাকি-অচিনাকি যিকোনো ছোৱালীয়ে নহওঁক কিয় মাথো নিজৰ কাষত পালেই হ'ল, একেবাৰে আঁঠে ফুটাৰ কথা পতাত ব্যস্ত হৈ যায়। কিন্তু মূনালৰ এইক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ ব্যতিক্ৰমী চৰিত্ৰ দেখি ছোৱালীজনীয়ে নিজেই তাৰ লগত সহজ হ'বলৈ সাউতকৈ সুধি পেলালে —

ঃ “শুনকচোন, আপুনি যোৱাকালিৰ ক্লাচ কৰিছিল নেকি ?”

ঃ “মই ? অ হম কৰিছিলো ।” — কিছু খোকাখোকি মাতেৰে উত্তৰ দিলে মূনালে।

ঃ “বহীখন অকণমান চাবলৈ দিব জানো ? ” — ছোৱালীজনীয়ে তপৰাই সুধি পেলালে।

সি কিছু সংকোচভাৱেৰে নিজৰ বহীখন তাইৰ পিনে ঠেলি দিলে। ছোৱালীজনীয়ে কিছুপৰ বহীখন চোৱাৰ পিছত তাৰ পৰা কিবা এটা নিজৰ বহীখনত জুকিয়াই ল'লে। ইতিমধ্যে ক্লাচ নোহোৱাৰ কাৰণে প্ৰায় ভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বাহিৰলৈ প্ৰস্থান কৰিছিল। অৱশেষত ছোৱালীজনীয়ে বহীখন মূনালক ঘূৰাই দি পুনৰাই ক'লে—

ঃ থেংকচ্, অ পিছে আপোনাৰ নামটো জনাব নেকি ?

ঃ “মূনাল .....। মূনাল ডেকা ।” সি তাৰ স্বভাৱসিদ্ধ লাজকুৰীয়া ভংগিমাৰে উত্তৰ দিলে।

ঃ “আপুনি নতুনকৈ কলেজলৈ আহিছে হ'বলা ? ” — ছোৱালীজনীয়ে কৌতুহলপূৰ্ণভাবে সুধিলে।

ঃ “হয়। ” — সি মূৰ তল কৰিয়েই উত্তৰ দিলে।

ঃ “আপুনি ক'ৰ পৰা আহিছে ? ”

ঃ “মৰনে। পিছে আপোনাৰ পৰিচয় ?” — এইবাৰ সি কিছু সাহস গোটাই তাইক সুধিলে।

ঃ “মোৰ নাম প্লাৰিতা বৰা। ঘৰ মোৰ দুখনৈত। কেতিয়াবা কৰবাত দেখিলে নিশ্চয় মাত দিব । এনিবে এতিয়া মোৰ ইকোনোমিকছৰ ক্লাচ এটা আছে। পিছত লগ পাম দেই, বাই।” সেইখিনি কৈয়ে ছোৱালীজনীয়ে তড়িৎ গতিৰে চঞ্চল খোজেৰে কমটোৰ পৰা বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল। মূনালে কেৱল শিলপৰা কপৌৰ দৰে একেথৰে চাই ব'ল তাইৰ পিনে। কেতিয়াও কোনো ছোৱালীৰ সৈতে কথা পাতি নোপোৱা মূনালে ছোৱালীজনীৰ হিয়া পৰশা মৰমসনা মাতত কিবা এটা যেন বিচাৰি পাইছিল। ছোৱালীজনীয়ে কোৱা প্ৰত্যেকটো শব্দই তাৰ মন-প্ৰাণ আলোড়িত কৰিছিল যেনে ঘনে আৰু হৃদয়ত তুলিছিল ভাৱাবেগৰ জোৱাৰ।

দ্বিতীয় এদিনৰ কথা। মূনালে ৰাতিপুৱাৰ ক্লাচটো কৰি

মাজত গেপ পিৰীয়াড থকা হেতুকে লাইব্ৰেৰীলৈ গৈ এডুকেচনৰ কিতাপখন মেলি লৈছেহে মাথো। তৎমূহুৰ্তত তাত উপস্থিত হ'ল সেই ছোৱালীজনী অৰ্থাৎ প্লাৰিতা। প্লাৰিতাই তাক দেখিয়েই মাত লগালে —

ঃ “হাৰে আপুনি ! বাঃ একেবাৰে কিতাপত মগ্ন দেখোন ? পঢ়ক-পঢ়ক।” — সেইখিনি কৈয়ে মিছিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি মূনালৰ কাষৰ চিট্ এখনতে বহি ল'লে তাই।

ঃ “নাই, এনেই অকণমান চাইছো আৰু। পিছে আপোনাৰ ভাল নে ? — সি কিতাপৰ ওপৰত চকু থৈয়ে সুধিল।

ঃ “অ এনেই ভাল। পিছে মোক আজিৰপৰা ‘আপুনি’ বুলি সম্বোধন কৰিব নালাগে। ‘তুমি’ বুলি মাতিলেই হ'ল।

...ঃ “হব বাৰু। মোকো ‘তুমি’ বুলি মাতিলেই হ'ল।”

ঃ “ঠিক আছে বেছ ভাল পাম। বাৰু তোমাৰ মেজৰ কিহঁতনো ?”

ঃ “এডুকেচনত।”

ঃ “বৰ ধুনীয়া চাব্জেক্ট দেই। মোৰো তাতেই লোৱাৰ ইচ্ছা আছিল। পিছলৈ দেউতাৰ ইচ্ছাত ইকোনোমিকচতহে ললো।”

সিহঁতে বহু সময় ধৰি ক্লাচ, চাৰ, বন্ধু-বান্ধৱী লগতে কলেজৰ বিষয়ওে দীঘলীয়াকৈ আলচ কৰিলে সেইদিনাখন। মূনালে এতিয়া তাইৰ সৈতে আগতকৈ যথেষ্ট সাৱলীলভাৱে বাৰ্তালাপ কৰিব পাৰিছিল যদিও সি এতিয়াও সম্পূৰ্ণকৈ গুচাব পৰা নাই তাৰ লাজুক স্বভাৱটো। কেতিয়াবা সি কিছু সাঁহসত তাইৰ সৈতে মুখামুখীকৈ কথা কব বিচাৰে যদিও পিচমূহুৰ্ততে তলমূৰ কৰে সি কিবা এক অজান সংকোচবোধত।

এনেকৈ দিন অতিবাহিত হোৱাত সিহঁতৰ মাজত কথা-পতাৰ প্ৰৱনতাও ক্ৰমাত বৃদ্ধি পাইছিল। বৃদ্ধি পাইছিল পৰস্পৰে-পৰস্পৰৰ সান্নিধ্য লভাৰ প্ৰচেষ্টা। অৱশ্যে মূনালৰ লাজুক স্বভাৱটো তেতিয়াও গুচা নাই সম্পূৰ্ণকৈ। এদিনাখন দয়োৰে ক্লাচ নথকাত প্লাৰিতাই আগ্ৰহ কৰিলে পুখুৰীৰ কিনাৰত বহাৰ কাৰণে। মূনালে তাইৰ আগ্ৰহক নাকচ কৰিব নোৱাৰি দুয়ো উপস্থিত হ'ল পুখুৰীটোৰ কিনাৰত। তাতে বহি সিহঁতে বিভিন্ন বিষয়ত বাৰ্তালাপ কৰিবলৈ ললে। এনেকৈ কথা পাতি থকাৰ মাজত প্লাৰিতাই মূনালক সুধিলে —

ঃ “বাৰু মূনাল, তুমি ইমান লাজকুৰীয়া হলানো কেনেকৈ ?”

ঃ “নাই মই আকৌ কেনেকৈ লাজকুৰীয়া হ'ম?”

ঃ “নহয় তুমি সাঁচাকৈ লাজকুৰীয়া। আন এশজন ল'ৰাৰ দৰে নহয় তুমি। তুমি কেতিয়াও মুকলিকৈ কথা নাপাতা। সদায় ছোৱালীৰ দৰে লাজকৰি, মূৰ তল কৰি থাক। ইমান লাজ কৰিলে ল'ৰাক নাসাজে নহয়।”

ঃ “কি কৰিম, মই সৰুৰে পৰাই তেনেকৈ অভ্যস্ত হলো যে, উপায় নাই।”

ঃ “নাই-নাই সেয়া নচলিব। তুমি আজিৰে পৰা ভালদৰে কথা পাতিবা। একেবাৰে মূৰ ওপৰত তুলি, তাকে। চাও মোৰ পিনে চোৱা।

ঃ “ঠিক আছে বাৰু চেষ্টা কৰিম।” – সেইখিনি কৈয়ে সি এবাৰ প্লাৰিতাৰ মুখলৈ চাই পঠালে। বাঃ কি ৰূপ তাইৰ। ক'লা-কলা তাইৰ উজ্জ্বল আৰু গভীৰ দুচকুত আছে এক বৰ্ণিল উষাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। সি দেখিছিল প্লাৰিতায়ো তাক অপলক চাৰ্নিৰে চাই আছে। সেই মূহূৰ্তত তাৰ এনে লাগিছিল প্লাৰিতাই চঞ্চল দুচকুৰ মায়াৰে ফুটো-নুফুটো হাঁহিৰে যেন তাক কিবা এটা ক'ব বিচাৰিছে। তৎমূহূৰ্তত তাই নিজৰ উত্থা হাতেৰে মৃগালৰ হাতটোক খামুচি কৈ উঠিল ঃ-“ইয়েচ, দেট্চ লাইক এণ্ড বয়।”

মেঘাশ্ৰুত বিমবিনম স্পৰ্শত তৃণ-বৃক্ষ লতা আদি শিয়ৰি উঠাৰ দৰে তাইৰ হাতৰ মৃদু স্পৰ্শত মৃগালো মোহাৰ্ণবিষ্ট হৈ পৰিল। ৰিব্ ৰিব্ পছোৱাত শিমলু তুলাবোৰ দিশভ্ৰান্ত হৈ যেনি-তেনি উৰি যোৱাৰ নিচিনা তাৰ যৌৱনোদ্বীপ্ত মনটোও উৰিবলৈ ধৰিলে অতি চঞ্চলতাৰে। সি তাইৰ হাতটো কিছুসময় নিজৰ হাতৰ মুঠিত লিৰিকি-বিদাৰি পৰম সুখানুভূতি লভিলে। তেনে এক স্বপ্নিল মূহূৰ্তত সি প্লাৰিতাক নিজৰ বুকুৰ সেউজীয়া উপত্যকালৈ টানি আনি হৃদয়ৰ সমস্ত আবেগ ঢালি, তাইৰ সৌন্দৰ্য সমুদ্ৰৰ অপৰূপ উৰ্মিমালাত সাতুৰি-নাদুৰি, তাৰ বিনিময়ত কিবা এটা পাবলৈ ইচ্ছা গৈছিল। কিন্তু পিছ মূহূৰ্ততে তাৰ সস্থিত ঘূৰি আহিল। সি কিছু অপ্ৰস্তুত হৈ নিজৰ হাতৰ মুঠিৰ পৰা তাইৰ হাতটো এৰি দিলে। প্লাৰিতায়ো নিমিষতে প্ৰাণচঞ্চল হাঁহি এটা মাৰি লয়লাসী খোজেৰে তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। মৃগালে বহু সময়লৈকে চাই ৰ'ল তাই যোৱাৰ পিনে। সাঁচাকৈ অনন্য সৌন্দৰ্যৰ অধিকাৰীনি তাই। তাইৰ ছন্দায়িত খোজত যেন পদুম ফুলিবলৈ লয়, হাঁহিত তাইৰ মুকুতা সৰে, কথাত মৌ বৰষে।

এনেকৈয়ে সময়ৰ গতিশীলতাত সিহঁতৰ বন্ধুত্ব আৰু প্ৰেম আৰু অধিক প্ৰগাড় আৰু নিকপ্ৰকপীয়া হৈ পৰিছিল।

সিহঁতৰ প্ৰেম আছিল বৰফৰ দৰে শুভ্ৰ আৰু নিস্কলংক। য'ত যৌনতাৰ কোনো স্থান নাছিল, নাছিল কোনো বাসনাৰ চিন-চাব। যৌন ইচ্ছাক মৃগালে শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। কাৰণ সি জানিছিল যে সৃষ্টিৰ প্ৰাণ ইয়াতেই নিহিত হৈ আছে। কিন্তু সম্প্ৰতি সমাজত চলি থকাৰ দৰে নাৰীক যৌনতাৰ আহিলা বনাই এটি সজীৱ ইচ্ছাক হত্যা কৰাটো সি অন্তৰৰ পৰা কামনা নকৰিছিল। তাৰ দৃষ্টিত প্ৰেম আছিল এক স্বৰ্গীয় অনুভূতি। যিয়ে জীপাল কৰি ৰাখে আশাক, হৃদয়ক, মানুহৰ জীৱনক। প্ৰেমহীন জীৱনৰ মাদকতাই বা ক'ত ? প্লাৰিতা অবিহনে তাৰ জীৱনটোও আছিল যেন এক ছন্দহীন কবিতা, তৰাবিহীন আকাশ আৰু তৰংগবিহীন সাগৰৰ দৰে। প্লাৰিতাৰ অনুপস্থিতিত জীৱনৰ বাট বুলি ক'ব পাৰি সি সাপোনতো ভাবি পৰা নাছিল। প্লাৰিতাই তাক উৎসাহ যোগাইছিল বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত। মৃগালক সোনকালে অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি কিবা এটা চাকৰি পালেই তাইৰ দেউতাকৰ ওচৰত বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ লৈ আহিবৰ কাৰণে আন্দাৰ ধৰিছিল প্লাৰিতাই। এনেকৈ পৰস্পৰে-পৰস্পৰক যোগোৱা উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণাত সিহঁত দুয়োজনে দ্বিতীয় বিভাগত স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। মৃগালৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত আসন পোৱাকৈ পাৰ্চেণ্ট-টেজ আছিল যদিও প্লাৰিতাই তেনেকৈ পাৰ্চেণ্টেজ নাপালে। মৃগালে বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ প্ৰস্তুতি চলাইছিল যদিও ঠিক তেনে সময়তে তাৰ মাকৰ জৰায়ুত দুৰাৰোগ্য কৰ্কট ৰোগে ধৰা দিয়াত তাৰ সেই ইচ্ছা আৰু কেতিয়াও পূৰণ নহ'ল। মাকক উন্নত চিকিৎসাৰ কাৰণে সি নিজৰ পৈতৃক সম্পত্তিৰ নামত থকা পাঁচ বিঘা মাটিৰ চাৰি বিঘাই বিক্ৰী কৰি দিলে। মাকৰ চিকিৎসাৰ ক্ষেত্ৰত মৃগালে কোনোপ্ৰকাৰৰ চেষ্টাৰ ক্ৰটি কৰা নাছিল; যদিও চিকিৎসা লোৱাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট পলম হৈ যোৱাৰ কাৰণে ডাক্তৰে সেই দুৰাৰোগ্য ৰোগৰ পৰা মাকক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিলে। মাকৰ তেনে মৃত্যুত সি একেবাৰে ভাগি পৰিলে আৰু কেইবাদিনলৈকে আঠৰ মাজত মূৰ গুজি কান্দিলে। তেনে এক বেদনাদায়ী মূহূৰ্তত দুখৰ সমভাগী হৈ তাক সকলো সময়তে সান্নিধ্য দিলে প্লাৰিতাই। প্লাৰিতাৰ সান্নিধ্যত সি নতুনকৈ জীৱন গঢ়াৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰিলে। সি ইচ্ছা কৰিছিল যিকোনো এটা সৰু-সুৰা চাকৰি পালেই নিজৰ প্ৰেমাস্পদক আপোন কৰি নতুনকৈ এখন সুন্দৰ সংসাৰ আৰম্ভ কৰিব।

এনেকৈয়ে সময় অতিবাহিত হৈ থাকিল আৰু মৃগালেও যিকোনো এটা চাকৰিৰ কাৰণে পূৰ্ণগতিত প্ৰচেষ্টা অব্যহত ৰাখিলে।

আনফালে প্লাৰিতাই বি. এ. পাছ কৰা প্ৰায় এবছৰ উকলি যোৱাত ঘৰত তাইৰ বিয়াৰ কাৰণে জল্পনা-কল্পনা আৰম্ভ কৰিছিল। অৱশেষত প্লাৰিতাৰ দেউতাকে এদিনাখন ঘোষণা কৰিলে যে তেওঁৰ পুৰণা বন্ধু এজনৰ ল'ৰাই প্লাৰিতাক বিয়াৰ কাৰণে চাবলৈ আহিব। ল'ৰাজন সম্প্ৰতি বঙ্গাইগাওঁত ৰেলৱে বিভাগত চাকৰি কৰে। অহা বিহুৰ বন্ধত নিজৰ ঘৰ আগিয়ালৈ আহোঁতে প্লাৰিতাক চাই যোৱাৰ কথা। হঠাৎ দেউতাকে লোৱা এনে সিদ্ধান্তই প্লাৰিতাক হতভম্ব কৰিলে। তাইৰ মনত হানিলে এক মোক্ষম আঘাত। দেউতাকৰ সিদ্ধান্তৰ বিৰোধিতা কৰাৰ সাহস তাইৰ নাছিল, আনফালে নিজৰ প্ৰেমিকৰ কথাও তাই দেউতাকৰ আগত খুলি ক'ব পৰা নাছিল। প্লাৰিতাই সেইদিনাখন মনত সৃষ্ট হেজাৰ মানসিক অন্তৰ্দ্বন্দ আৰু অস্থিৰতাৰ কাৰণে গোটেই ৰাতি শুব পৰা নাছিল। কেৱল নিজৰ কোঠাত নিৰৱে বহি চকুপানী টুকিছিল। অৱশেষত দ্বিতীয় দিনাখন ৰাতিপুৱা বান্ধনী এজনীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ চলেৰে তাই গুচি গ'ল মৃগালৰ ঘৰলৈ। মৃগালৰ ঘৰতে পাই নিজৰ দেউতাকৰ সিদ্ধান্তৰ বিষয়ে সকলো কথা খোলোচাকৈ ক'লে আৰু চাকৰি পালেও বা নাপালেও অতিশীঘ্ৰেই তাইক বিয়া কৰাই ঘৰলৈ আনিবলৈ কাতৰ অনুৰোধ কৰিলে। তেনে এক মুহূৰ্তত মৃগালে একো সিদ্ধান্ত দিব নোৱাৰি কেৱল তাইক বুজনি দিলে যে সি কিছুদিনৰ পিছত সৰু এটা চাকৰি পাবলৈ ওলাইছে যিটো পোৱা মাত্ৰকে সি তাইক বিয়া কৰাই ঘৰলৈ আনিব।

আজি ষোল্ল মাহেই হ'ল কিন্তু মৃগালে ক'তো এটা চাকৰি যোগাৰ কৰিব পৰা নাই। সি লক্ষ্য কৰিছে যিকোনো চাকৰিতে যোগ্যতাৰ কোনো স্থান নাই ; আছে মাথো উৎকোচৰ খেলা। চাকৰিৰ নিলাম বজাৰত, প্ৰয়োজনীয় একমাত্ৰ অৰ্থতাটো যে গধুৰ ধনৰ টোপোলা সেইকথা মৃগালে এতিয়াহে বুজিব পাৰিছে। বাস্তৱ জীৱনত ভৰি দি মৃগালে এতিয়াহে ধাৰণা কৰিছে যে জীৱনটো সি ভবাৰ দৰে ইমান সহজ, সুন্দৰ আৰু মধুৰ নহয়। জীৱন এক কাইটীয়া সংগ্ৰাম যাৰ স্বৰূপ বীভৎস। জীৱন সংগ্ৰামত জয়ী হ'বলৈ যে মানুহক ধনৰ অতি প্ৰয়োজন সেইকথা সি মৰ্মে-মৰ্মে উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে এতিয়াহে। অৱশেষত মৃগালে সিদ্ধান্ত ল'লে যে সি এতিয়া কেৱল চৰকাৰী চাকৰিৰ মুখাপেক্ষী নহৈ

যিকোনো বেচৰকাৰী চাকৰি হ'লেও কৰিব। তেনে সিদ্ধান্ত মনত লৈ সি উজনিৰ পৰা নামনিলৈ চহৰে-নগৰে ঘূৰি ফুৰিলে যদিও নিয়তিৰ কি যে পৰিহাস! সি তেনেকুৱা কোনো এটা চাকৰি বিচাৰি নাপালে। লগত লৈ যোৱা দুহেজাৰ টকাও তাৰ যেতিয়া শেষ হৈ যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল সি তেতিয়া পোনে-পোনে ঘৰলৈ ঘূৰি আহিলে। ঘৰ পোৱাৰ আগমূহূৰ্তত তিনিআলিত থকা পাণ-দোকানী বিজিতে তাক এখনি চিঠি দিলে যিখন হেনো এজনী ছোৱালীয়ে দি যোৱা। সি গম পালে, সেয়া প্লাৰিতাৰ চিঠি। চিঠিখনত প্লাৰিতাই উল্লেখ কৰা মতে, মাক-দেউতাকে বিয়াৰ দিন-তাৰিখ ঠিক কৰাৰ পিছত বিয়াত বহাৰ বাহিৰে তাইৰ অন্য একো গত্যন্তৰ নাছিল। তাই মাক-দেউতাকক মৃগালৰ সৈতে থকা প্ৰেমৰ সম্পৰ্কৰ বিষয়ে জনাইছিল যদিও ইতিমধ্যে বহু পলম হৈ গৈছিল। মাক-দেউতাকৰ একান্ত বাধ্য জীয়েক হিচাপে তেওঁলোকৰ আত্ম সন্মান ৰক্ষাৰ খাতিৰত তাই অনিচ্ছাকৃতভাৱেও বিয়াৰ কাৰণে ৰাজী হবলগীয়াত পৰিছিল। শেষত তাই সমগ্ৰ ঘটনাটোৰ কাৰণে পৰিস্থিতিক দোষাৰোপ কৰি মৃগালৰ পৰা ক্ষমাভিক্ষা খুজিছিল। চিঠিখন পঢ়ি শেষ কৰালৈকে মৃগালৰ চকু দুটা চকুলোৰে প্লাৰিত হৈ গ'ল। সি সমস্ত ঘটনাটোৰ কাৰণে দোষাৰোপ কৰিব নোৱাৰিলে প্লাৰিতাক। বৰং সেই মুহূৰ্তত তাৰ মনত জাগিল তাইৰ প্ৰতি অধিক সন্মান আৰু সহানুভূতি। তাৰ ভীষন খং ডাঠিছিল নিজৰ ওপৰত, নিজৰ কৰ্মৰ ওপৰত, নিজৰ অদৃষ্টৰ ওপৰত।

মৃগালৰ আজি ভোক-পিয়াহ একো লগা নাই। বিচিনাত পৰিব বিচাৰিছে সি অথচ মনৰ অস্থিৰতাত শুব পৰা নাই। মনত সৃষ্টি হৈছে তাৰ সহস্ৰ মানসিক অন্তৰ্দ্বন্দ। নিশাৰ নিৰৱতাও গহীনৰ পৰা গহীন হৈ আহিছে। দুৰৈত শুনা গৈছে, নিউ-নিউ কৰা কালফেঁচাৰ নোম শিয়ৰা মাত। হৃদয়হীন গভীৰ এন্ধাৰ কোঠাত এৰি অহা দিনবোৰৰ স্মৃতি ৰোমন্থন কৰি এক অবুৰ্জ বেদনাত অস্থিৰ হৈ পৰিছে মৃগাল। “এৰা সৰ্বত্ৰ কি এক নিমৰ্ম শূন্যতা”। এটা বৃহৎ খালী-খালী ভাৱ। এক অদ্ভুত শূন্যতাই দোলা দি ফুৰিছে আজি তাৰ চৌদিশ। তাৰ ধাৰণাত আজি শূন্য তাৰ জীৱন, বুকুখনো শূন্য, দৃষ্টিয়ে ঢুকি পোৱা সকলোখিনি যেন তাৰ বাবে শূন্য, শূন্য তাৰ অতীত শূন্য তাৰ ভৱিষ্যত!! ■

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আৰু শিক্ষা বিভাগ

এটি চমু আভাস

প্ৰবক্তা, শিক্ষা বিভাগ

“প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যৰে ভৰপূৰ
দুধনৈ কলেজখন,
ফল-ফুল জলবাশিৰে
যেনিবা সৰগৰ নন্দন কানন”।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খন ১৯৭২ চনত স্থাপিত হয়। গোৱালপাৰা জিলাৰ অন্তৰ্ভুক্ত দুধনৈ হ'ল প্ৰধানতঃ জনজাতি অধ্যুষিত এলেকা। ভৌগোলিক দিশৰ পৰা দুধনৈ ব্লকৰ মাটি কালি হ'ল ৬৪৭ বৰ্গ কিলোমিটাৰ। ই ২৫° ৪৪' বৰ্গ উত্তৰ অক্ষাংশ আৰু ৯০° ৩৬' আৰু ৯০° ১২' পশ্চিম দ্ৰাঘিমাংশৰ মাজত অৱস্থিত। এই অঞ্চলৰ ৰাজনীতিবিদ তথা একাংশ সমাজ সেৱকৰ আশ্ৰয় চেপ্তাত জনসাধাৰণৰ মাজত উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতি একান্ত আগ্ৰহ আৰু মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰাৰ উদ্দেশ্যে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ লাইখুটা স্থাপন কৰা হয়।

অতিকৈ পিছপৰা অঞ্চলত স্থাপিত এই মহাবিদ্যালয়খন হ'ল জনসাধাৰণৰ একান্ত ভৰসাৰ স্থল। বিভিন্নজনৰ দান-বৰঙণিৰে সঞ্জীৱিত কৰা মহাবিদ্যালয়খনে শিক্ষাৰ্থীৰ সৰ্বতোপ্ৰকাৰ বিকাশৰ দিশত অভূত বৰঙণি আগবঢ়াইছে।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনে লাহে লাহে পঞ্চত্রিংশতমত ভৰি দিলে। সৰু পুলি সদৃশ মহাবিদ্যালয়খন সময়ৰ অগ্ৰগতি বিশাল বৃদ্ধিত পৰিণত হ'ল। ইয়াত শিক্ষাৰ বাবে বিভিন্ন বিভাগ খোলা হ'ল। সময়ৰ সতে ফেৰ মাৰিব পৰাকৈ বৃত্তীয় শিক্ষাদানৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হ'ল। মহাবিদ্যালয়খনে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু বিশ্ববিদ্যালয় সহায়ক অনুদানৰ 2 (f) আৰু 12 (B) ৰ অন্তৰ্ভুক্তি লাভ কৰাৰ উপৰিও ২০০৩ চনত (NAAC) ৰ দ্বাৰা Garde - B ৰে মূল্যায়িত হ'ল। মুঠতে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনে এখন পৰিপূৰ্ণ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিলে। কলা আৰু বিজ্ঞান শাখাৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক

(10 + 2) আৰু তিনিবছৰীয়া স্নাতক (1 + 1 + 1) পাঠ্যক্রমৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ লগতে অধিকাংশ বিষয়ক প্ৰধান বিষয় হিচাপে পঢ়াৰ সুবিধাও দান কৰিলে।

অৱস্থিতি :- দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ৩৭নং ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথৰ পৰা প্ৰায় ১/২ কিলোমিটাৰ উত্তৰত অৱস্থিত। এই মহাবিদ্যালয়ৰ আৱহাওৱা অতিকৈ চকুত লগা। মহাবিদ্যালয়ৰ মূল গৃহটোৰ সন্মুখৰ ফালে চালে চকুৰোৱা এটি পুখুৰী, কবিৰ ভাষাত “চপ্ চপ্ পাৰ ভৰা এটি পুখুৰী” আৰু পুখুৰীৰ সোঁমাজেৰে মহাবিদ্যালয় আৰু ৰাস্তা সংযোগী হিচাপে থকা কাঠৰ দলংখনে সোণত সুৱগা চৰাইছে। প্ৰৱেশদ্বাৰৰ দুয়োফালে আছে মূল্যবান গছৰ শাৰী। তাৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন গৃহ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহটো। প্ৰৱেশ পথৰ লগতে নিৰ্মাণ কৰা হৈছে, এটি শ্বহীদ বেদী। দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ অপৰূপ সৌন্দৰ্য্যই অচিন অজানা লোককো অতি সহজে মোহিত কৰিব পাৰে।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰীক ভাৱে আলোকপাত নকৰি ইয়াত মাথো শিক্ষা বিভাগৰ চমু আভাস দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰিছোঁ। কিয়নো এটা সময়ত ময়ো এই শিক্ষাবিভাগৰ ছাত্ৰী আছিলোঁ আৰু বৰ্তমানেও এই শিক্ষা বিভাগতে প্ৰবক্তাৰূপে কাৰ্য্য নিৰ্বাহ কৰি আছোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনৰ জন্মলগ্নৰে পৰা শিক্ষা বিভাগটো আছে আৰু তেতিয়াৰে পৰা শিক্ষা বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপিকা হিচাপে শ্ৰীমতী ৰীতা ৰায়চৌধুৰী বাইদেৱে কাৰ্য্য নিৰ্বাহ কৰি আছে। বৰ্তমান বাইদেৱে উপাধ্যক্ষ পদটিও অলঙ্কৃত কৰিছে।

মই যেতিয়া ১৯৭৮ চনত মহাবিদ্যালয়খনত প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় ১ম বৰ্ষত (বৰ্তমান উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিভাগত শ্ৰীমতী ৰীতা ৰায়চৌধুৰী বাইদেউ আৰু শ্ৰীমতী মিনতি চৌধুৰী বাইদেউক প্ৰবক্তা হিচাপে পাইছিলোঁ। অৱশ্যে স্নাতক মহলাত

যেতিয়া শিক্ষা বিষয়টো প্রধান বিষয় হিচাপে লৈ পঢ়িছিলোঁ তেতিয়া শ্ৰীমতী প্ৰতিভা দেৱী বাইদেউক অলপ দিনৰ বাবে আমি প্ৰবক্তাৰূপে পোৱা মনত আছে। বৰ্তমান তেখেতে বি. বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ত কাৰ্য্য নিৰ্বাহ কৰি আছে। তাৰোপৰি প্ৰাক্-বিশ্ববিদ্যালয় শ্ৰেণীত থাকোঁতে আৰু এগৰাকী বাইদেউ আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ আহি আমাক পাঠদান কৰাটো মনত আছে যদিও সবিশেষ জনাব নোৱাৰি দুঃখিত।

শিক্ষা-বিভাগত বৰ্তমান আমি চাৰিগৰাকী প্ৰবক্তাই পাঠদান কৰি আছোঁ তাৰ ভিতৰত মই আৰু শ্ৰীজগবন্ধু কলিতা এইখন

মহাবিদ্যালয়ৰে সৃষ্ট। আমাৰ শিক্ষা-বিভাগৰ পৰা বছৰেকীয়া প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা এখন উলিওৱা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে তাৰ নামাকৰণ কৰিছে 'জ্ঞানম'। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৃজনাত্মক দিশৰ বিকাশ সাধনৰ লগতে সাহিত্যৰ দিশৰ বিকাশতো জ্ঞানমে যথেষ্ট সহায় কৰিছে।

এইখিনিতে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা বিভাগে সৃষ্টি কৰা মানৱ সম্পদৰ বিষয়ে চমু আভাস দাঙি ধৰিব খুজিছোঁ। নাম-ঠিকনাৰ অভাৱত ক'ৰবাত কাৰোবাৰ নাম বৈ গ'লে ক্ৰতি মাৰ্জনা কৰিব।

নাম ভৰ্তিৰ বছৰ	চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণৰ সংখ্যা	উত্তীৰ্ণৰ সংখ্যা
1980-'82	8	7
1981-'83	12	12 পাৰুল নাথ, II Class, 3rd Position
1982-'84	7	7
1983-'85	9	9
1984-'86	1	1 (Simple passed)
1985-'87	9	8
1986-'89	21	18
1987-'90	17	16
1988-'91	29	28
1989-'92	38	35
1990-'93	21	21
1991-'94	19	16
1992-'95	17	15
1993-'96	14	13
1994-'97	10	10
1995-'98	18	14 - (1st Class পাইছে কৰবী কলিতাই)
1996-'99	17	17
1997-2000	6	6
1998-'01	4	4
1999-'02	15	15
2000-'03	10	9
2001-'04	9	9
2002-'05	11	11

শিক্ষা-বিভাগৰ ওপৰোক্ত উত্তীৰ্ণসকলৰ সৰহভাগেই শিক্ষক বৃত্তিৰ লগত জড়িত হৈ কাৰ্য্যনিবাহ কৰি আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে -- শ্ৰীউপেশ চক্ৰৱৰ্তী -- হাব্ৰাঘাট মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীজগবন্ধু কলিতা -- দুধনৈ মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীমতী বিজয়া দেৱী -- লক্ষীপুৰ মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীমতী ৰূপজ্যোতি দাস --

গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীশ্যামল সাহা -- চাপটগ্ৰাম মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীমতী স্বৰ্ণলতা দাস -- বিকালী মহাবিদ্যালয়, মঃ দিলদাৰ বেজ্জা --, শ্ৰীমতী চিৰতী স্বৰ্গীয়াৰী, ফৰাংগুৰি মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীৰঞ্জিত দে -- মেন্দিপথাৰ মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীগোবিন্দ দাস -- গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়, মঃ শ্বাহ জামাল

— পশ্চিম গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীউৎপল দাস —
অধ্যক্ষ, আগিয়া মহাবিদ্যালয়, মঃ চৌকত আলী আহমেদ —
কলগাছিয়া মহাবিদ্যালয়, শ্ৰীৰবুল নাথ — দলগোমা আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয়।

ইয়াৰ ওপৰিও শ্ৰীজয়ন্ত কুমাৰ নাথ, শ্ৰীমতী সুবমা
বসুমতাৰী, শ্ৰীধনীভা ৰাভা, শ্ৰীচণ্ডী দাস, তুফানু শ্বেখ, শ্ৰীতৰণী
কান্ত দাস, শ্ৰীশেৱালী কলিতা, শ্ৰীমীনা ৰাভা, শ্ৰীউজ্জ্বল পাল
আদি শিক্ষক আৰু মঃ জহিৰুল ইছলাম, আলম আলী,
শ্ৰীধৃতিশ্ৰীদেৱী, আব্দুল মজিদ প্ৰধানী আদিয়ে বিষয় শিক্ষক
হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছে।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰে শিক্ষা-বিভাগৰ পৰা উত্তীৰ্ণ
শ্ৰীগোলাপ শংকৰ নাথে AIDS বিভাগত আৰু শ্ৰীনিশা বৰুৱাই
গোৱালপাৰাৰ Trasury Office অ-ত কাৰ্য্য সম্পাদন কৰি
আছে। তাৰোপৰি বিশিষ্ট অভিনেতা শ্ৰীদিবাকৰ শৰ্মা আমাৰ

শিক্ষা-বিভাগৰ পৰা সফলতাৰে উত্তীৰ্ণ হোৱা এক উৎকৃষ্ট মানৱ
সম্পাদ।

গতিকে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষা বিভাগটোৱে
জন্মলগ্নৰে পৰা উৎকৃষ্ট ফল লাভত অধিক বৰঙণি আগবঢ়াইছে।
মাতৃসম মৰমেৰে আমাক ৰীতা বাইদেউ আৰু মিনতি বাইদেৱে
পাঠদান কৰি জীৱনৰ সঠিক লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত অৰিহণা
যোগাইছিল। এইখিনিতে মই, আমাৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ হৈ শিক্ষা
বিভাগৰ দুয়োগৰাকী বাইদেউৰ লগতে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ
সমূহ চাৰ বাইদেউৰ প্ৰতি আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়খন স্থাপিতকৰণৰ লগত এই অঞ্চলৰ
জনসাধাৰণৰ অশেষ কষ্ট জড়িত হৈ আছে। সেয়ে মহাবিদ্যালয়খ
ৰ লগত জড়িত সমূহ ব্যক্তি, শিক্ষা-শিক্ষাৰ্থী সকলোৱে ঐক্যবাদ
প্ৰচেষ্টাৰে এইখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ উন্নতিৰ হকে সংকল্প গ্ৰহণ কৰোঁ
আহক। ■

কৌতুক

- ইমান বেগেৰে গাড়ী চলাইছা কিয়?
একেবাৰে ব্ৰেক নাই ছাৰ, দুৰ্ঘটনা ঘটাব আগেয়েই ঘৰ পাবলৈ লাগিব।
- সংগীত শিক্ষক : সাৰে-গামা-ৰে-গামা-মা
ছাত্ৰী : সাৰেগা-মাৰেগা-মামা।
- অভিযুক্ত : যি কম সঁচা কম, সঁচাৰ বাহিৰে একো নকম।
বিচাৰক : এতিয়া কোৱা তুমি কিয় অপৰাধ কৰিলা?
অভিযুক্ত : ইমান সোপা শপত-চপত খোৱাৰ পিছত ক'বলৈ আৰু কিডাল বাকী থাকিল।

শ্ৰীদিগন্ত কছাৰী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

- প্ৰথম ব্যক্তি : মোৰ এটা 'ছাইড বিজনেছ' আছে। মাহে দহ হাজাৰ আহে।
- দ্বিতীয় ব্যক্তি : আপোনাৰ 'মেইন বিজনেছ' নো কি?
- প্ৰথম ব্যক্তি : 'মেইন বিজনেছটো' বিচাৰি আছে?

মিচ্ বন্দনা ৰাভা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় : খণ্ড-বিখণ্ড স্মৃতিৰ ৰেঙণি

শ্ৰী ড° বসন্ত কুমাৰ শৰ্মা।

১৯৭২ চনত (১৬ আগষ্ট ১৯৭২) গোৱালপাৰা জিলাৰ ৰাইজৰ আশাশুধীয়া চেষ্টা, দান বৰঙণিৰে দুধনৈত দুধনৈ মহাবিদ্যালয় (দুধনৈ কলেজ) স্থাপিত হয়। গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ পিছতে স্থান লাভ কৰা দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ে আৰম্ভণিতে (১৯৭২ চনৰ পৰা ১৯৭৭ চনলৈ ঘাট মজুৰি প্ৰাপ্তৰ পূৰ্বৰ সময়লৈ) ধূপধৰা, টিলাই, ৰংজুলি, শিমলিতোলা, দৰংগিৰি, আমজোঙ্গা, ফফল, মাটিয়া, বাকাইটাৰী, বগুৱান, মৰনৈ, উপৰতোলা, খাৰা, কৃষ্ণাই, ডামৰা, টিক্ৰিকিল্লা, পাটপাৰা, ছোটমাটিয়া, থেকাচু আদি অঞ্চলৰ ৰাইজৰ অফুৰন্ত সহায়-সহযোগ লাভ কৰাৰ উপৰি মেঘালয়ৰ সীমান্তৱৰ্তী অঞ্চলৰ ৰাইজৰ পৰাও শুভেচ্ছা সহযোগিতা লাভ কৰাতো গৌৰৱেৰে স্বীকাৰ্য।

কলা, বিজ্ঞান শাখাত অগণন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ সম্প্ৰতি মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে সাংস্কৃতিক, ক্ৰীড়া বিষয়তো মহাবিদ্যালয় সমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা স্বীকাৰ্য। বিভিন্ন জাতি-উজাতিৰ সমন্বয় গঢ়ি তোলা, উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অভিলেখ সৃষ্টি হোৱা দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিটো বছৰৰ কেকুৰীতে অঞ্চললৈ ন-ন অভিলেখ সৃষ্টি কৰি ৰাইজক উৎসাহ উদ্দীপনা যোগাই হিয়াৰ আমঠু হৈ পৰা সৰ্বজন বিদিত।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত নিবিৰ ভাবে জড়িত অঞ্চলৰ ৰাইজ, বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ বিভিন্ন পেটাৰ্ণৰ অৱদান থাউকতে কোৱা সম্ভৱ নহয়। স্মৃতিৰ ফাঁকে ফাঁকে ৰৈ যোৱা কিছু ৰেঙণিহে ৰোমস্থন কৰা হ'ল।

ৰাইজৰ ধান, ধন মনেৰে স্থাপিত দুধনৈ কলেজ :-

১৯ চেপ্তেম্বৰ ১৯৭৩ চন :

পুৱা প্ৰায় ১০ বজাত দুধনৈৰ চৰকাৰী বাছ আস্থানত উপস্থিত হৈ অচিনাকী মানুহে পৰিবেশখ আঁত বিচৰাৰ দৰে

উফালে সিফালে চকু ফুৰালো। মানুহ দুনুহ পথত একেবাৰে নাই। ফাৰ্ণিচাৰ হাউচ, দুধনৈ ফাৰ্মাৰ্চী, শিপিনী-ভাণ্ডাৰ, জয়দীপ হোটেল-ৰেষ্টুৰেণ্ট আদিত মানুহ একেবাৰে নাই। গধুৰ বেগ দুতা ক'ত থম, কেনেকৈ নিম, কলৈ নিম ঠিৰাং কৰিবলৈ নৌপাওঁতে চৰকাৰী বাছ আস্থানৰ পৰা আদহীয়া বিষয়া এগৰাকী ওলাই আহি শ্ৰদ্ধা মৰম সনা মাতেৰে সুধিলে —

‘আপুনি কলৈ যাব ?’

‘দুধনৈ কলেজত জইন কৰিব আহিছো’। তপৰাই উত্তৰ দিলো।

কিবা সহায় পোৱাৰ আশা কৰিলোঁ।

‘মই পাটোৱাৰী। ষ্টেচন মাষ্টাৰ। আমাৰ কলেজৰ প্ৰফেচাৰ হিচাপে আপোনাক ওৱেল কাম কৰিছোঁ।’ মুখত এমোকোৰা হাঁহিৰে হাতত ধৰিলে। হাতখন জোকাৰি বোধ হয় মোৰ শক্তি-বল পৰীক্ষা কৰিলে। তাৰ পিছত সাউতকৈ পাটোৱাৰীয়ে (নামটো পাহৰিলো, ঘৰ নগৰবেৰাত) মোৰ বেগ এটা হাতত লৈ ওজন পৰীক্ষা কৰিলে আৰু প্ৰায় চিঞৰিয়ে আস্থানৰ কৰ্মচাৰীক মাতি নিদেৰ্শ দিলে।

‘বাপুৰাম ? আমাৰ কলেজৰ প্ৰফেচাৰ। একেবাৰে কলেজলৈ লৈ যা।’

কথা মতেই কাম। মোৰ বেগ দুটা লৈ আগে-আগে বাপুৰাম। কলেজলৈ কিমান দূৰ যাব লাগিব-নাজানো।

পথৰ দূৰত্বৰ কথা তল পেলোৱাৰ বাবেই ইটো সিটো কথা আৰম্ভ কৰিলো। বাপুৰামে মাৰ্জিত ভাবেৰে কথাৰ অৱতাৰণা কৰিলে। ঘৰ দুধনৈৰ বাবুপাৰাত। কলেজৰ বাবে খাটি আছে। ৰাইজেই কলেজৰ বাবে উঠি পৰি লাগিছে। ‘বাখাক, মণি, হাকিম ছাৰ বিলাকে দিনে নিশাই কলেজৰ কামত লাগি আছে।’ কথাৰ মাজতে দুধনৈ বুনিয়াদী প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰত সোমালো।

‘-ছাৰ ! এইখনেই কলেজ। এইটোৱে প্ৰিঞ্চিপালৰ কাম।

মই যাওঁ । আকৌ লগ পাম।' দীঘলীকৈ নমস্কাৰ
দিবাপুৰামে অহা বাটেৰে ঘূৰি গ'ল।

মই নিখৰ হৈ দুই মিনিট মান বাৰন্দাত থিয় হৈ পিছতে
অধ্যক্ষই কোঠাৰ পৰা লগাই আহি মোৰ হাতত ধৰিলে। লগে
লগে অস্থপৰ্ণ ভাবে হাঁহি মাৰি কথা আৰম্ভ কৰিলে —

‘- আপুনি শৰ্মা! খাখলাৰীয়ে কৈছিল আপুনি আহিবই।
দুখীয়াৰ কলেজ। কলেজ হবই।’ আবেগত বিভোৰ হৈ অধ্যক্ষই
(কৰুণা কান্ত ৰাভা) একে লেখাৰিয়ে বহুতো কথা কলে। অধ্যক্ষৰ
কোঠাতে ক্ষীৰোদ খাখলাৰী, হিমাংশু সিংহ, বীণাপাণি নাথ,
দেবেন কছাৰী, গোপাল ৰায়, আদিৰ লগত চিনাকী হলো।
খাখলাৰীয়ে তেওঁৰ লগতে থেকাচুৰ ঘৰত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে
দিলে।

সিদিনাই সন্ধিয়া দুধনৈ ফাৰ্মাচীত ৰবেন দাস, সুশান্ত কুমাৰ
বেনাৰ্জী, দুলাল ৰাভা (থেকাচু), জগদীশ খাখলাৰী (খাৰা),
ভূপেন কলিতা (দুধনৈ-বাবুপাৰা) আদিক লগ পালে। আটাইৰে
মুখ মণ্ডলত কলেজ সন্দৰ্ভত যোগাত্মক ৰেখা মন কৰিলো।
দুধনৈ অঞ্চলৰ ৰাইজে কলেজখন পূৰ্ণৰূপে দি অসাধ্য সাধন
কৰিব।

ৰাইজৰ মনোৱল, আঁচনি-পৰিচালনা স্পষ্ট ভাবে কলেজত
পাঠ দান কৰাৰ প্ৰথম দিনাই জানিলো। অধ্যক্ষ কোঠাত
কেইগাৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তি বহি আছে। পোলেনৰ হতুৱাই মোক
মাতি নিলে। চিনাকী হলো। বাখাৰুৰাম ৰায়, মণিশংকৰ
বসুমতাৰী, হাকিম চন্দ্ৰ ৰাভা, প্ৰভাত পাটগিৰী, কিৰণ দৈমাৰী
প্ৰভৃতিয়ে কলেজ স্থাপনৰ আঁৰত থকা সজ উদ্দেশ্য, অঞ্চলৰ
ৰাইজৰ অৰ্থ-সামাজিক অৱস্থা লুক-ঢাকন কৰাকৈ সদৰী কৰিলে।
হাকিম চন্দ্ৰ ৰাভাই (কলেজৰ সম্পাদক) ডঃ ভূপেন হাজৰিকা,
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চিদানন্দ দাসৰ লগত থকা মিঠা সম্পৰ্ক
ৰোমছন কৰি আৰু হঠাৎ গোৱালপাৰা কলেজ স্থাপনৰ আঁত
কৰি আবেগ বিহুল ভাবে উদাত্ত কণ্ঠেৰে দোহাৰিলে “ঃ ৰাইজৰ
ধান, ধন, মনেৰে স্থাপিত কলেজ — দুধনৈ কলেজ —
গোৱালপাৰা জিলাত দ্বিতীয় কলেজ হিচাবে পৰিগণিত হবই।”

কলেজৰ পৰিবেশ অনুপম-মনোৰম, ৰাইজৰ আগ্ৰহ
আছেঃ-

নতুন মাটিত, নতুন ভেটিত স্থাপিত বোৱা দুধনৈ কলেজ
চাবলৈ অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী মাননীয় শ্ৰীযুত শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহ আহিব।
বাতৰিটোৰে চৌদিশতে আনন্দৰ খলকনি তুলিলে। ১৯৭৫ চনৰ
শেষাৰ্ধৰ দিন। পুৱাৰে পৰা কলেজ চৌহদত ৰাইজৰ ভিৰ। মণি

শংকৰ বসুমতাৰী, হাকিম চন্দ্ৰ ৰাভা, আনন্দী বালা ৰাভা, পবিত্ৰ
কুমাৰ সৰকাৰ, অম্বিকাচৰণ বড়ো, প্ৰমুখ্যে নেতৃস্থানীয় ব্যক্তিয়ে
কলেজৰ শিষ্যে জনাবলৈ সাজু হৈ আছে। অধ্যক্ষ কৰুণা কান্ত
ৰাভা গাত তৎ নাই। সহকৰ্মীক আদেশ নিৰ্দেশ দিছে।

শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহ আহিল। দিনত নহয়। নিশা ৮ বজাতহে।
“জীৱন ৰঞ্জিত সাহাই চাহ-মিঠাইৰে সোধ-পোচ কৰাৰ বাবে
দৌৰাদৌৰি কৰিলে। সিংহ ডাঙৰীয়াই পিঠা আৰু ঘৰতে তৈয়াৰ
কৰা মিঠাই খাই কলেজৰ চৌদিশ চালে। ওখ টিলাত অৱস্থিত
কলেজৰ সন্মুখত থিয় হৈ অন্ধকাৰৰ মাজেত চালে। অধ্যক্ষ
ৰাভাদেৱে খগেনক লাইটটো দাঙি ধৰিব নিৰ্দেশ দিলে। সেই
সুযোগতে হাকিম চন্দ্ৰ ৰাভাদেৱে নাটকীয় ভঙ্গীত কথা আৰম্ভ
কৰিলে- ‘কলেজৰ মাটি বহুত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীও বহুত। গোৱালপাৰা
আৰু বকোৰ মাজত আন কোনো কলেজ নাই। চৰকাৰে মূৰ
দাঙি চালেই উৎফুল্লিত হব।’

‘কলেজ হব’, কলেজৰ পৰিবেশ অনুপম-মনোৰম, ৰাইজৰ
আগ্ৰহ আছে।’ শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহদেৱেৰ কথাষাৰে ৰাইজক
উৎফুল্লিত কৰিলে। কথাষাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত নতুন উৎসাহ,
কৰ্ম প্ৰেৰণাৰে কলেজৰ কামত ব্ৰতী হোৱাত ইন্ধন যোগোৱা
স্বৰণযোগ্য।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী প্ৰকাশৰ আঁৰত থকা
গুপ্ত কথাঃ-

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য চৰ্চা, সাহিত্য সেৱাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি
অধ্যক্ষ কৰুণা কান্ত ৰাভা আৰু অধ্যাপক - অধ্যাপিকা মণ্ডলী
(সেইসময়ত ‘প্ৰবক্তা’ ব্যাপকভাবে প্ৰয়োগ হোৱা নাছিল) ৰ
দিহা পৰামৰ্শ মৰ্মে ২/১/৭৭ ইং তাৰিখে পষেকীয়া দেৱাল
আলোচনী ‘জেউতি’ৰ (প্ৰথম বছৰ, প্ৰথম সংখ্যাঃ অম্বিকাগিৰি
ৰায় চৌধুৰী সোঁৱৰণী সংখ্যা) আনুষ্ঠানিক ভাবে উন্মোচন কৰা
হয়। উন্মোচনী কাৰ্য্যত সুশীল কুমাৰ ৰয় প্ৰমুখ্যে দুধনৈ সাহিত্য
সভাৰ কেইবাগাৰাকী বিশিষ্ট সাহিত্যিকে উপস্থিত হৈ ‘জেউতি’
প্ৰকাশৰ সজ উদ্দেশ্যক প্ৰশংসা কৰে।

‘জেউতি’ নিয়মিত ভাবে প্ৰকাশ হৈ থকা সময়তে
‘জেউতি’ কেন্দ্ৰীক এচাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কলেজৰ আলোচনী
(বাৰ্ষিক সংকলন) প্ৰকাশৰ বাবে চিন্তা-চৰ্চা কৰে আৰু ১৯৭৭
চনৰ প্ৰথমার্দ্ধত অধ্যক্ষৰ ওচৰত বিষয়ৰ গুৰুত্ব, আৱশ্যকতা
নিমজভাবে দাঙি ধৰে।

অধ্যক্ষ বাভাদেৰে আলোচনী প্ৰকাশত ইতিবাচক দৃষ্টিভঙ্গী লবলৈ গৈ থমকি ব'ব লগিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৰঙণিৰে আলোচনী প্ৰকাশ কৰা সম্ভব নহয়। কলেজৰো অৰ্থনৈতিক অৱস্থা অধিক সন্তোষজনক নহয়।

আলোচনী প্ৰকাশ কৰিব লাগিবই। কেনেকৈ ?

মন কৰিলে ছন। মনৰ সজ ইচ্ছাক হেনো নেদেখাজনও সহায় কৰে। অধ্যক্ষ বাভাদেৰ আৰু মই আৰ্যবিদ্যাপীঠ কলেজৰ অধ্যক্ষ গিৰিধৰ শৰ্মা বিহাবাৰিস্থ বাসগৃহত উপস্থিত হলো। ১৯৭৭ চনৰ গৰমৰ দিন। গিৰিধৰ শৰ্মাদেৰে অধ্যক্ষ বাভাদেৰক ছাত্ৰ হিচাপে কটন কলেজত পঢ়ুইছিল। শিক্ষক-ছাত্ৰৰ মধুৰ সম্পৰ্ক অক্ষয় হৈ থকা মন কৰিলো। কথাৰ পাকতে আমাৰ উদ্দেশ্য ব্যক্ত কৰিলো।

‘দুধনৈ কলেজ আলোচনী আপোনাৰ প্ৰেছত (পূৰ্বদেশ মুদ্ৰণ) ছপাব ইচ্ছা কৰিছিল। টকা একেবাৰে নাই। পৰৱৰ্তী বছৰতহে দিব পাৰিম।)

– ‘কলেজ আলোচনী লাগে। আলোচনীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা কিছুপৰিমাণে কলেজৰ খতিয়ান দাঙি ধৰে। ছপাব।’ – কথাষাৰ কৈ শৰ্মা ছাৰে তৃপ্তিৰে হাঁহি মাৰিলে। মুখত এমোকোৰা তামোল।

আমি ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চালো। নিমিষতে উদ্দেশ্য সফল হোৱাত উৎফুল্লিত হলো। প্ৰেছৰ যাবতীয় দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি আলোচনী সম্পাদক যশোবন্ত ৰাভাক হাতে-কামে লগাৰ বাবে তাগিদা দিলো।

যশোবন্ত ৰাভা গহীন, সজ, কৰ্তব্যৰ প্ৰতি সচেতন ছাত্ৰ। ক্ষীপ্ৰগতিৰে কামত ধৰিলে। আলোচনা-বিশ্লেষণৰ মাজেৰে নিয়াৰিকৈ কাম সম্পন্ন কৰি, নিজে সুদৃশ্য, সুশোভিত বেটুপাত অংকন কৰি ‘দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী’ (প্ৰথম বছৰ, প্ৰথম সংখ্যা) ১৮৯৮-৯৯ শক, ১৯৭৬-৭৭ চনৰ যাবতীয় কাম সম্পূৰ্ণ কৰি ১৯৭৭ চনতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত আনুষ্ঠানিকভাবে দি নতুন অভিলেখ স্থাপন কৰিলে।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ প্ৰথম বছৰ, প্ৰথম সংখ্যাৰ সূচীপত্ৰ আছিল এনেধৰণৰ :-

প্ৰবন্ধ :-

*জ্যোতিপ্ৰসাদ আৰু ভাৰতৰ প্ৰগতিশীল সাংস্কৃতিক আন্দোলনৰ ধাৰা/ অধ্যাপিকা চন্দ্ৰলেখা দাস।

*বৰ্তমান স্কুলীয়া শিক্ষা আৰু প্ৰাথমিক স্তৰত ইয়াৰ বিকাশ / অধ্যাপক হৰষ কুমাৰ ৰাভা।

*ভাষাৰ তত্ত্বকথা/ অধ্যাপক দশৰথ কাকতি।

*শংকৰদেৱ আৰু অসমীয়া সংস্কৃতি/যতীন খাখলাৰী।

*On Cultural Problem / Abdul Mazid Mandal.

গল্প :-

*ভয় / কৰুণা কান্ত ৰায়।

*মণিকাৰ প্ৰশ্ন / মিচ্ শেৱালী কলিতা।

*উপায় / মিচ্ দীপামণি কলিতা।

*ভেদাভেদ / কুমাৰী ফুলৰয়।

কবিতা :-

*চেতনা / দিপক কুমাৰ দাস

*উন্মেষ / পূণ্য ৰায়।

*কোনোবা এটা গ্ৰীষ্মৰ গধূলি / অমিয় কুমাৰ ৰাভা

*দুটা স্কেচ্ / অনিলেশ্বৰ মজুমদাৰ।

*চিত্ৰাংকনৰ ভাষা / কেশৱ বসুমতাৰী

*অনামিকা / সৌৰভ কুমাৰ পাঠক।

*It's Time/ Sahadav Das.

জীৱনী :-

*মহাত্মা কবীৰ / মিচ্ ৰঞ্জিতা দাস।

*সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন / ৰঞ্জিত কুমাৰ দত্ত।

*সংগীত শাখাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন/ দীনেশ দাস।

*তৰ্ক শাখাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন / মিচ্ শেৱালী

কলিতা।

*খেল শাখা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন / হৰেকৃষ্ণ খাখলাৰী।

*Annual Report of Sports Athletic Secretary /Arbindra Hajowary

*সমাজসেৱা শাখাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন / অমৰনাথ।

*Report of the Annual College Week - 1976-77

*‘জেউতি’ৰ বিষয় সূচী।

*সম্পাদকীয়।

উল্লেখযোগ্য, উক্ত আলোচনীতে ‘ৰোমছন’ পৃষ্ঠাত কেইবাগৰাকী বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ দুধনৈ কলেজ বিষয়ত প্ৰকাশ কৰা অনুভব, সজ ইচ্ছা, যোগাত্মক দৃষ্টিভঙ্গী দাঙি ধৰা হৈছিল। আজিৰ এই শুভ ক্ষণত (ৰূপালী জয়ন্তী উৎসৱৰ দিনত) গৌৰৱেৰে পুনঃ ৰোমছন কৰি পৰম তৃপ্তি মাদকতা লভিব পৰাৰ থল আছে। ‘ৰোমছন’ৰ কিয়দংশ হ’ল :

..... কলেজখনে বিভিন্ন দিশত আগবঢ়াৰ কথা মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা জানি সুখী হলো। কলেজখনৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰিলোঁ। .....

হিতেশ্বৰ শইকীয়া
৬/১০/৭২
গৃহ মন্ত্রী

..... এইখন কলেজত ভৱিষ্যত প্ৰচুৰ সম্ভৱানাপূৰ্ণ। এই কলেজ এই অঞ্চলত শৈক্ষিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশত নেতৃত্ব দি আৱশ্যকীয় বৰঙণি যোগাব বুলি নিঃসন্দেহে কব পাৰি।

ভগৱান চন্দ্ৰ লহকৰ
২৩/৮/৭৩
(অধ্যক্ষ, গুৱাহাটী কমাৰ্চ কলেজ)

..... দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ৰাইজৰ মৰমৰ অনুষ্ঠান পলসতে গজি উঠিছে। তাৰে জীপ লৈ মহামহীকহ হৈ উঠিব। ইয়াত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক লৈ এটি কবিতা দিলো।

নীল আকাশত লক্ষ্য ৰাখি
জুৰিব যি বীৰে ধনুত কাঁড়
মহান সি লক্ষ্য হলেও ব্যৰ্থ
তুষ্টতো হ'ব আত্মা তাৰ।

মহেন্দ্ৰ বৰা
১৩/২/৭৩
(অধ্যক্ষ, গোৱালপাৰা মহাবিদ্যালয়)

.....The College will meet the need of the people of this area. I wish success of the College.

Uttam Ch. Brahma
8-7-73

Minister of Social Welfare & Tribal affairs,
Assam.

..... The College has sufficient fund at its disposal and I think the copersation and zeal of all concernel the institution will grow up remarkable.

I wish the institution a bight future.

A. Ali
20-12-74

(Inspector of College, Guwahati University)

'দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ পৰৱৰ্তী সংখ্যা সমূহৰ কলেবৰ, গুণত দিশৰ অধিক উৎকৰ্ষ সাধন হোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয় পৰিয়াললৈ মান-মৰ্যাদা কঢ়িয়াই অনা নুই কৰিব নোৱাৰি। প্ৰথম বছৰ, প্ৰথম সংখ্যা প্ৰকাশৰ আঁৰত থকা গুপ্ত কথা আৰু কথাৰ আওতাত সোমাই পৰা অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি, শিক্ষাবিদ অধ্যক্ষ গিৰিধৰ শৰ্মাৰ কথা, উদাৰ দৃষ্টিভঙ্গী সম্পন্ন কামো আজিৰ এই ৰূপালী জয়ন্তী উৎসৱৰ শুভক্ষণত নিশ্চয় স্মৰণযোগ্য।

।। জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়।

(ড० শৰ্মা দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তা আছিল। পিছত তেওঁ বজালী মহাবিদ্যালয়লৈ গৈ অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছে।)

মি জাতিৰ স্বদেশ প্ৰেম নোহোৱা হয়, সেই জাতিক মৰা জাতি বোলে। বৰ্তমান আমি যেন মুকলি মনোৰে কাৰ্য কৰিব লোৱা তৰুহাত তাতোঁহঁক আৰু এইদৰে প্ৰশমণ বহুৰ থাকিব লাগিলে আমি যে পৃথিৱীৰ পৰা জাতি হিচাপে নাম নুমাৰ লাগিব ই ধৰা-বন্ধা কথা।

অগ্নিকবি কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য

ভাগ্যৰ অন্বেষণত

শ্ৰীউমাশংকৰ ব্ৰহ্ম
স্নাতক তৃতীয়বৰ্ষ

মহেশ্বৰে গভীৰ উৎকণ্ঠাৰে ভিৰ ফালি মাহেকীয়া লটাৰী খেলৰ স্থায়ী মণ্ডপটোৰ পিনে আগবাঢ়ি গ'ল। তাত ওলোমাই থোৱা কাগজখনৰ নম্বৰ তালিকাত ব্যস্ত লোকৰ ঠেলা-হেচা নেওচি মনেশ্বৰে তাত থকা নম্বৰবোৰৰ ওপৰত চকু ফুৰালে। 'Z' চিৰিজৰ '২৮২৩৯'। নাই আজিও ভাগ্যই তাৰ লগ নিদিলে। এয়া তাৰবাবে অৱশ্যে সাধাৰণ কথা হৈ পৰিছে। বুকুখন বেয়া লাগিলেও সেয়া তাৰ বাবে আজিকালি সহনীয়। মানুহৰ ঠেলা-হেঁচাৰ মাজেৰেই মহেশ্বৰে তাৰ বিস্মাখনৰ পিনে উভতি আহিল। ৰাস্তাৰ দাঁতিত থৈ দিয়া তাৰ বিস্মাখন লৈ সি জনাকীৰ্ণ এক অন্ধকাৰ কিন্তু তাৰ চিনাকি গাওঁলীয়া ৰাস্তাটোৰ ফালে ধাবমান হ'ল। ঈশ্বৰে বাক কেতিয়া তাৰ ফালে চকু মেলি চাব ? আকাশখনলৈ মূৰ তুলি চালে সি। অন্ধকাৰে আৱৰা

আকাশখনৰ ক'তো তৰা এটিও দেখিবলৈ নাই। হয়তো সোণকালে বৰষুণ দিব। ঘৰত অকলে তাৰ বাবে বৈ থকা বুললৈ মনত পৰিল তাৰ। বিস্মাখনৰ বেগ অলপ বঢ়াই খুব ভাবুক হৈ গৈ থাকিল। সি জানো বিস্মা চলাই উপাৰ্জন কৰা সামান্য টকাৰে তাক এক সূদৃঢ় ভৱিষ্যত দিব পাৰিব ? তাক

পঢ়াই শুনাই শিক্ষিত মানুহ কৰি তুলিব পাৰিব ? নে সিও তাৰ নিচিনা আজীৱন কষ্ট কৰিব লাগিব ? মহেশ্বৰে আৰু চিন্তা কৰিব নোৱাৰা হৈ যায়। তাৰ মনত কেৱল ভাহি থাকে নিষ্পাপ ফুলকু মলীয়া এখন মুখ। সেয়া তাৰ বুললৰ মুখ।

চিনাকি অন্ধকাৰ পথটোৰ পৰা ফালৰি কাটি মহেশ্বৰে তাৰ পদূলিৰ ভিতৰলৈ বাট পোনালে। নঙলাৰ বাঁহকেইডাল কাহানিবাই নিঃচিহ্ন হ'ল। সেয়েহে তাৰ বিস্মাখনৰ লগতে গাওঁৰ গৰু, মইবোৰেও এতিয়া বিনাধিধায়ে ভিতৰলৈ সোমাই আহি তাৰ চোতালত এখন্তেক দেখা দিব পাৰে। হওঁতে মহেশ্বৰে এইবোৰৰ বিষয়ে চিন্তা নকৰা নহয়, কিন্তু

সদায় দিও দিও বুলিও আজিলৈকে তাৰ নঙলাডাল দিয়া হোৱা নাই। আগতে অৱশ্যে তাৰ এইবোৰৰ বিষয়ে চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাছিল, কিন্তু তাৰ লখিমী তিৰোতাজনী ঢুকোৱাৰে পৰা ঘৰ-বাৰী চোৱা আৰু বিস্মা চলোৱাৰ উপৰিও বুললৰ চোৱা চিতা কৰা এই সকলোবোৰৰ ভাৰ সি মূৰ পাতি লব লগা হ'ল। আজিকালি অৱশ্যে বুললে নিজে নিজৰ ধ্যান ৰাখিব পৰা হৈছে। সন্ধিয়াও বেলি পৰাৰ আগতেই সি ভগৱানৰ থাপনাত চাকি-গছি জ্বলোৱাৰ উপৰিও ভাত-পানীও সিজাই থয়। যদিওবা মহেশ্বৰে তদাৰক কৰিবলৈ সময় নাপায়, পঢ়া-শুনাতো সি সিমান বেয়া নহয়। মহেশ্বৰে বিস্মাখন চিধা টিনৰ চাল দি বনোৱা বাঁহৰ ঘৰটোত সুমুৱাই থৈ দিলে। বুললেও ইতিমধ্যে সি অহা গম

পাই ঘৰৰ পৰা হাতত চাকিটো লৈ ওলাই আহিল।

“তোৰ চাগে টোপনি ধৰিছিল?” মহেশ্বৰ সুধিলে তাক।
উত্তৰস্বৰূপে তাৰ মুখত কেবল হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। তাৰ সেই
হাঁহিটো সাইলাখ তাৰ মাকৰ দৰে। বতাহে অস্থিৰ কৰি ৰখা
চাকিটোৰ ক্ষীণ পোহৰতো মহেশ্বৰে তাৰ মুখলৈ মন্ত্ৰমুগ্ধৰ দৰে
এবাৰ চাই কুঁৱৰ পিনে অগ্ৰসৰ হ'ল। মুখ-হাত ধুই মহেশ্বৰ
ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। বুবুলে বস্তা এখনত বহি তাৰ
ফলিখনত কিবা এটাৰ প্ৰতিকৃতি আকিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। কাষৰ
ভগৱানৰ থাপনাখনিত বস্তু এগছি শান্তভাৱে জ্বলি আছে। তাৰ
কাষত মোটা গুণ এডালত পুৰণি ৰংচঙীয়া লটাৰী টিকট এজাপ
ওলোমাই থোৱা আছে। মহেশ্বৰ ভগৱানৰ থাপনাটোৰ ফালে
আঙুৱাই আহি সদায় কোৱাৰ দৰে পুৰণি কথাকেইষাৰকে
দোহাৰিলে “আজিও বিমুখ কৰিলা প্ৰভু! হে ভগবন্ত তুমি চকু

মেলি নাচালে আমাক কোনে চাব? এই দুখীয়াৰ ফালে এবাৰ
চকু মেলি চোৱা হে প্ৰভু ঈশ্বৰ।” কওঁতে তাৰ চকুকেইটা
চাকিগছৰ পোহৰৰ দৰেই তিব্বিৰাই উঠিল। পুৰণি লটাৰীৰ
জাপটোত আৰু এখন টিকটৰ সংযোজন ঘটাই সি বুবুলক তাৰ
কাৰণে অনা নতুন কাঠ পেঞ্চিলডাল দিলে। তাৰ মুখত পুনৰ
সেই মোহনীয় হাঁহিটো বিৰিঙি উঠিল মহেশ্বৰৰ বাবে অমূল্য
হাঁহিটো। সি অনুভৱ কৰে যেন এই হাঁহিটোতে তাৰ সমস্ত প্ৰাণ
গোট, খাই আছে। তাৰ দুখ-কষ্টৰে ভৰা জীৱনটোৰ সেই হাঁহিটো
যেন সঞ্জীৱনী। এই হাঁহিটো সি কেতিয়াও হেৰাই যাব নিদিয়ে।
দিব নোৱাৰে। সি বিছনাখনৰ তলত থকা পইচাখিনিৰি পৰা
পঞ্চাশটকীয়া নোট এখন আচুতীয়াকৈ থৈ মনে মনে ভাৰিলে
‘অহা মাহৰ লটাৰী টিকট এখন বুধবাৰে কিনিব লাগিব। ■

মহৎ লোকৰ বাণী

- ☞ প্ৰকৃত ছাত্ৰই কেতিয়াও খ্যাতি, ক্ৰমতা নাইবা আমোদ নিবিচাৰে, তেওঁ বিচাৰে কেৱল জ্ঞান আৰু সত্য।
- ছাৰ জগদীশ বসু।
- ☞ জীৱনত জ্ঞানী হব খুজিলে প্ৰথমে নিজৰ জিভাক শাসন কৰা।
- লেভট্টৰ।
- ☞ তুমি তোমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ হৃদয়ক সাহসী কৰি তোলা, তেতিয়া তুমি কেতিয়াও অকৃতকাৰ্য নোহোৱা।
- শ্বেক্সপীয়েৰ।
- ☞ শিক্ষক এজন এডাল মমবাতিৰ দৰে, যি নিজে গলি আনক পোহৰ দিয়ে।
- সুভাষ চন্দ্ৰ বসু।
- ☞ আনে কি কৰিছে সেইটো ভবাতকৈ মই নিজে কি কৰিছে। সেইটো ভবাহে বেছি দৰকাৰ।
- ৰজা ৰামমোহন ৰায়।
- ☞ আমি যাক সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰো, তাক ধ্বংস কৰাৰো আমাৰ অধিকাৰ নাই।
- গুৰু নানক।
- ☞ ভুল কৰা বাবে বাবে কৰা, কিন্তু এটা ভুল দুবাৰ নকৰিবা।
- মাওজে ডং।
- ☞ ধৰ্মহীন বিজ্ঞান খোৱা আৰু বিজ্ঞানহীন ধৰ্ম অন্ধ।
- অলবাৰ্ট আইনষ্টাইন
- ☞ ধৰ্ম অৰু বিজ্ঞানৰ পাৰ্থক্য পোহৰ আৰু বিদ্যুতৰ পাৰ্থক্যতকৈ অধিক নহয়।
- হিৰামফকচ্।
- ☞ ধৰ্ম্য তিতা কিন্তু তাৰ ফল মিঠা।
- ৰুছো।
- ☞ যাৰ দুই চকু নাই তেওঁ অন্ধ নহয়, যিজনে নিজৰ দোষ ঢাকি আনৰ দোষ খুঁচৰি ফুৰে তেওঁহে প্ৰকৃততে অন্ধ।
- মহাত্মা গান্ধী।
শ্ৰীকুশল নাথ
দুধনে।

জাৰজ

শ্ৰীঅমিত ৰাভা

পৰ্দাঘন ঠেলি অভয়ে এবাৰ ভিতৰলৈ ভুমুকিয়াই চালে। কোঠাটোৰ এচুকত 'মা' কে কিবা এখন কিতাপত একান্তমনে মূৰ গুজি আছে। নাই, আৰু কোনো নাই। ভাল লাগিল তাৰ। আহিয়েই গণ্ড গোলীয়া পৰিবেশ এটা নাপালে মনটোও শান্ত হৈ থাকে। কান্ধৰ বেগটো সন্মুখৰ মেজখনত থৈ চকীখন টানি সি বহি পৰিল। বৰ ভাগৰ লাগিছিল। কমখননো খোজ কাঢ়িব লাগেনে? টাউনৰ বাহিৰত পতা কলেজ খনৰ শান্ত পৰিবেশটো অভয়ৰ ভাল লাগে। অৱশ্যে শিক্ষানুষ্ঠানবোৰ টাউনৰ পৰা নিলগত থকাটো সিও বাঞ্ছা কৰে।

ঘড়ীটোলৈ এবাৰ চালে। তিনি বাজি বিশ মিনিট। ৰাস্তাৰ ভাগৰ খিনি পলুৱাবলৈ সি দুগিলাচ পানী খালে। মুখৰ ঘাম মোহাৰি ফোপাই জোপাই পাক ঘৰত ভাত খোৱাটো অভয়ৰ অসহ্যকৰ কামবোৰৰ ভিতৰত এটা। আকৌ এবাৰ মাকৰ মুখখনলৈ চালে। সহজ সৰল। আচলতে সৰলতাই হে মানুহৰ ভাল পৰিচয় দিয়ে কি জানি? কিছু সময় মাকৰ মুখ খনলৈ চাই ব'ল। আচলতে মানুহ গৰাকীৰ মুখলৈ চাই অভয়ে এক ধৰণৰ প্ৰেৰণা পায়। মনৰ মাজত কিমান গভীৰ দুখবোধ লৈ বাৰু মানুহে হাঁহি থাকিব পাৰে? সদায় হাঁহি, মুখ। মাকৰ সেই সৰল হাঁহিৰ তলত লুকাই থকা বেদনা খিনিৰি কথা ভাবিলে অভয়ৰ খং উঠে, সেই মানুহজনৰ ওপৰত, যিয়ে তাক জাৰজ সন্তান কৰি থৈ গ'ল।

অভয়ে ভাত খাবলৈ বহোতে এষাৰ অশ্লীল চিঞৰ কাণত পৰিল। উঠি চাই দেখে মদৰ নিচাত এখোজ দুখোজ কৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে গাওঁৰে অকন খুৰা। সেই মূৰ্তিটোৰ মাত শুনি খংত তাৰ ভৰিৰ পৰা মূৰলৈ সিৰ সিৰাই গ'ল। কিন্তু একো নকলে। বৰং ভাবিলে মানুহজনে চৰিত্ৰ হীনা, চৰিত্ৰ হীনা বুলি মাককেই বলকি গ'ল। কিন্তু কিয়?

খংতে সি বিছনাত ঢলি পৰিলে। সাধাৰণতে সি কলেজৰ

পৰা আহি অলপ জিৰায়। আজিও জিৰোৱাৰ দৰেই হৈছে। মনে আকাশ পাতাল ভ্ৰমিছে। দৃষ্টি মোনাৰ কথা তাৰ মনলৈ আহিল। তায়ে অভয়ৰ একমাত্ৰ ঘৰৰ অৱস্থা জনা ছোৱালী। হঠাৎ সি চিঞৰি উঠিল দৃষ্টি!

মাকে তাক চালে। মানে অভয়ে যে দৃষ্টিক () কৰে। মাকে অভয়ক কৈছিল তই তাইক ঘৰলৈ আনিবি নে নান মানে তই তাইক বিয়া কৰাবিনে নকৰাৰ'।

কিন্তু হঠাৎ চিঞৰি দৃষ্টি বুলি কওঁতে মাকে অভয়ৰ কমলৈ আহি খং কৰি কৈ উঠিল তই বিয়া কৰাবিনে নকৰাৰ। অভয়ে হতস্তৰ হৈ মাকৰ মুখ খনলৈ চাই ব'ল। মাকে তাক বেজাৰ পালিনেকি বুলি কৈ কান্দি উঠিল, কৈ গ'ল সেই অচিনাকী মানুহজনৰ কথা .....সেই মানুহজনৰে তই সন্তান।

উচ্প খাই উঠিল অভয়। ফোনটো বাজিবলৈ ধৰিলে বিছনাৰ পৰা উঠি গৈ ধৰিলে। হেল্ল' .....সিফালৰ জনৰ লেথাৰি নিচিগা গাড়ীৰ দৰে মুখৰ বাক্য। মুখেৰে নামাতিলে অভয়ে। মাথো নিগৰিল চকুৰ পানী। শুনি গ'ল অভয়ে। তাৰ পিছত, চকু মুজি সি ফোনটো এৰি দৌৰি গ'ল বাহিৰলৈ।

কিছুপৰৰ পিছত মুখৰ ঘাম মোহাৰি সি ফোপাই জোপাই কান্দি কান্দি সোমাই আহিল ভিতৰলৈ। তেতিয়া এঘাৰ বাজি দহ মিনিট গৈছে। ক'ৰ পৰা আহিলি অভয়। তোৰ নিশ্চয় দৃষ্টিৰ লগত কাজিয়া হৈছে নহয় জানো? একো নহয় বোপাই প্ৰেমত কাজিয়া হ'বই। মইয়ে তহঁতৰ দুজনৰ ভুল বুজাবুজি ভাঙি দিম। আহ, এতিয়া তই ভাত পানী খা গৈ বুলি কৈ উল গুঠাত ব্যস্ত হ'ল। অভয়ে চলচলীয়া চকুৰে মাকৰ কোলাত শুই চিঞৰি চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে। নহয় মা, নহয় তই কোৱা কথা একো নহয়, মাথো দৃষ্টিয়ে মোক পাহৰি যাবলৈ কৈছে আৰু মা মোক কি কৈছে জানা জাৰজ সন্তান আৰু তই হেনো চৰিত্ৰ হীনা নাৰী! কিন্তু মা, তই বেজাৰ নকৰিবি বুলি কৈ অভয়ে মাকৰ মুখলৈ চাই দেখে মাক নিথৰ হৈ আছে। গাত ধৰি জোকাৰি চাই দেখে মাক আৰু এই পৃথিৱীত নাই।

পাঁচ মাহৰ পিছত অভয়ো সেই গাওঁৰ পৰা হঠাৎ অদৃশ্য হৈ গ'ল।

প্ৰথম প্ৰেমৰ দৃষ্টিয়ে তেওঁৰ বৰ্ত্তমানৰ স্বামীক কৈ উচুপি উচুপি বিছনাত ঢলি পৰিল। ■

এটা ভুলৰ শেষত

শ্ৰীবৰ্ণালী ৰায়

হঠাতে হেৰাল বেণিনো মোৰ
চোতালৰে জোনাৰে .....

ক'ৰ'বাৰ দূৰৈৰ পৰাই ভাঁহি আহিল জুবিনৰ সুললিত কণ্ঠ। সময় তেতিয়া নিশা ন বাজিছে। ৰাতিৰ অন্ধকাৰৰ মাজেৰে যেন বেৰৰ জলঙাৰে সোমাই আহিছে জুবিনৰ গীত। নীলাই বিচনাৰ পৰা উঠি গানটো ভালকৈ শুনিবলৈ যত্ন কৰিলে। নীলাৰ আগৰ পৰাই অভ্যাস এনেকৈ গভীৰ ৰাতি বিচনাৰ পৰা উঠি গীত শুনাৰ। হঠাতে গীতটো বন্ধ হৈ গ'ল। তাই বহুত আশা কৰিও গীতটো পুনৰবাৰ শুনিব নোৱাৰিলে। ছেঃ কোনোৱাই হঠাতে গীতটো বন্ধ কৰি দিলে তাই নিজকে নিজে ক'লে।

— তেতিয়া ৰাতিটো ক্ৰমে গভীৰৰ পৰা গভীৰহৈ আহিছে। সময়ৰ স্তৰে কঢ়িয়াই অহা ৰাতিৰ কোলাত ক্ৰমশঃ বিলীন হৈ যাবলৈ ধৰিছে ধৰিত্ৰী। সময়ক আমি ধৰি ৰাখিব নোৱাৰো। দুৰ্বাৰ গতিৰে সকলোৰে অলক্ষিতে আগবাঢ়ি গৈ থাকে সময়ৰ প্ৰতিটো পল অনুপল। সেই সময়ৰ ক্ষুদ্ৰাতি ক্ষুদ্ৰতম টুকুৰাবোৰেই সানি থৈ যায় আমাৰ জীৱন পথত একো একোটা মধুৰ স্মৃতি, বৌদ্ধোজ্বল অতীত। সময়ৰ গতিশীলতাই প্ৰকৃতৰি বুকুলৈ আনি দিয়ে অভিনৱত্ব। পাৰ হৈ যায় দিন ৰাতি, বছৰ .....

তাইৰ বুকুৰ বিষটো যেন বেছিহৈ উঠিল। প্ৰচণ্ড গৰমত তাই অকল শৰে বিচনাখনত পৰি ইকাটি সিকাটি কৰি থাকিল। তাইৰ কথাবোৰ শুনিবলৈ আজি আৰু তাইৰ কাষত স্বৰ্ণম নাই। তাইৰ বাবে যেন ৰাতিৰ নিস্তৰতাখিনিয়েই তাইৰ শ্ৰোতা। ঘৰৰ একমাত্ৰ ল'ৰা স্বৰ্ণম। যি নিজৰ ভাৱত বিভোৰ হৈ থাকে, নিজৰ কথাত অচল-অটল কেতিয়াও কাৰো ওচৰত অতি সহজে হাৰ মনা বিধৰ নাছিল তাইৰ স্বৰ্ণম। হয়তো তাৰ এই স্বভাৱটোৰ কাৰণেই তাই তাক ভাল পাইছিল। এনেকৈয়ে দুটা বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। এদিন তাইৰ আৰু স্বৰ্ণমৰ সকলোবোৰ কথা ঘৰত

গম পাই গ'ল। তেতিয়াৰ পৰাই তাইৰ ওপৰত চোকা দৃষ্টি ৰখা হ'ল। আনকি স্বৰ্ণমক ৰাস্তাই ঘাটে লগ পাই মাতিলেও তাইৰ বাবে এটা ডাঙৰ অপৰাধ হ'ল। আৰু এদিন স্বৰ্ণম সময়ৰ সোঁতত তাইৰ জীৱনৰ পৰা হেৰাই গ'ল।

স্বৰ্ণমৰ পৰা আঁতৰি তাই দুটা বছৰ কেনেকৈ অকলশৰে কটাই দিলে নিজেই নাজানিলে। তাইৰ বাবে দিন-ৰাতি সমান হৈ পৰিল। প্ৰতিটো দিন প্ৰতিটো ৰাতি তাই চকুলোৰে গাৰুৰ গিলিপ তিয়াই দিছিল। সম্পূৰ্ণ দুটা বছৰৰ অন্তত তাই এদিন ঘূৰি আহিছিল স্বৰ্ণমৰ জীৱনলৈ। কিন্তু স্বৰ্ণমে জানো তাইক আকোঁৱালি লৈছিল? তাইক কৈছিল স্বৰ্ণম আজিকালি আন কাৰোৱাৰ প্ৰেমত। তাই সেইদিনা গোটেই ৰাতি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিছিল। স্বৰ্ণমক জীৱন সঙ্গী ৰূপে পাবৰ বাবে তাই ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল। প্ৰতিটো ৰাতি উজাগৰে কটাই দিছিল। কিন্তু স্বৰ্ণম ..... নিৰৰ নিশ্চল ৰাতিটোৰ দৰে। যিজন স্বৰ্ণমে তাইৰ এটোপাল চকুলোতে মম গলাদি গলি গৈছিল। সেইজন স্বৰ্ণম আৰু নাছিল। এদিন তাই তাক নাপালে শ্লিপিং টেবলেট খাই মৰাৰ কথাও কল্পনা কৰিছিল। সেইবোৰ ভাবিলে তাইৰ আজিকালি হাঁহি উঠি যায়। কেতিয়াবা তাই নিজকে দেৱদাসী বুলিয়েই ভাবে। তাইৰ নিজৰ অলক্ষিতে দুগালেদি দুধাৰি চকুলো বৈ আহিল।

সঁচাকৈয়ে ..... জীৱন এক বোৱতী নৈ। নৈ বৈ যায় নিৰৱধি। মাজে মাজে বান আহে, ঢৌ উঠে আৰু পাৰৰ খহে। নৈৰ এনে উত্থান-পতনবোৰৰ সৈতে আঁৰিত সাদৃশ্য আছে আমাৰ জীৱন নামৰ এই দীৰ্ঘ পৰিক্ৰমাটোৰ। সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, আশা নিৰাশা, সাপোন-বাস্তৱ আদিৰ আৱৰ্তত ঘূৰি থাকে আমাৰ জীৱন নামৰ বৃত্তটো। কোনো মুহূৰ্ত্তত যদি প্ৰাপ্তিৰ আনন্দত উৎফুল্লিত হৈ উঠিছোঁ, পিছ মূহূৰ্ত্ততে কাতৰ হৈ পৰিছোঁ। অপ্ৰাপ্তিৰ দুখত। জীৱনটো ঠিক যেন এক ফলাফলহীন সাপোন। মাজে মাজে তাইৰ ভাৱ হয় জীৱন এক সুৰৰ নৈ।

কিন্তু পিছ মূহূৰ্ত্ততে দুখৰ অমানিশাবোৰে ঢাকি ধৰেহি তাইৰ ভাৱনাৰ সেন্দূৰীয়া পথ। বাগৰি আহে দুকাষেদি স্মৃতি চকুলো। আস সঁচাকৈয়ে কি এক গভীৰ আত্মীয়তা আছে তাইৰ দুখৰ স'তে। কিন্তু তাইৰ ক'ত ভুল হৈ গ'ল? যিটো ভুলৰ বাবে তাই মাথো পালে দুখ আৰু দুখ।

বহুতেই কয় 'আপোনজন' লাগে সুখে-দুখে। কিন্তু সেয়াই নেকি আপোনজন, যি বাবে বাবে দুৰলৈ ঠেলি পঠিয়ায়? জৰ্জৰিত মনত প্ৰশান্তিৰ প্ৰলেপ দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে ডেই নিওৱা

তাপেৰে তাপিত কৰে? সত্তাৰ আভৰণ আত্মসন্মান আজুৰি পেলাই যি চাব খোজে ধৰাশায়ী অস্তিত্বক আৰু সেয়া চাই যি তৃপ্তি লভে?

চতুৰ প্ৰেমিকে বৈ নাথাকে অতীতক সাৰটি তাই কৰৱাত লিখি থোৱা দেখিছিল। হয়তো সেই কথাষাৰেই যেন তাইক কামত দিলে। তাইৰ সেইটো অতীত যিটো অতীতৰ কথা ভাবিলে তাই ৰোমঞ্চিত হৈ পৰে সেই অতীতক তাই পাহৰিবলৈ যৎপৰনাস্তি চেষ্টা কৰিলে। পাহৰিব পাৰিলে জানো তাই ?

হঠাতে তাইৰ জীৱনলৈ আকাশ আহিছিল। আবাক হৈ পৰিছিল তাই। এই আকাশ নামৰ ল'ৰাজন আচম্বিতে তাইৰ জীৱনলৈ এক প্ৰচণ্ড খেলিমেলিৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। তথাপি তাই সিদ্ধান্ত কৰে তাই কেতিয়াও কোনো পুৰুষৰ কাষ নাচাপে, আকাশক তাইৰ জীৱনৰ পৰা আঁতৰাবলৈ এক অভিনৱ উপায়ৰ কথা চিন্তা কৰিলে তাই। কিন্তু পৰিয়াল পৰিজনৰ পৰা আঁতৰি আহিব লগীয়া পৰিস্থিতিৰ সময়ত তাইৰ মনলৈ বাৰে বাৰে আহিছিল কেনেকৈ বাট বুলিব অকলশৰীয়া পৃথিৱীখনত?

কেনেকৈ পাৰ হ'ব সমস্যা ভৰা ক্ষেত্ৰবোৰ? নিজৰ মাজতে থকা সৰকা কৰা প্ৰশ্নবোৰৰ মাজত জাহ্নবী খাউণ্ডে লিখা এষাৰ কথালৈ তাইৰ মনত পৰিল – “নিজৰ অন্তৰত বিশ্বাস থকাজনক বাট দেখুৱায় চেতনাৰ প্ৰৱৰ্তনাই।

হঠাতে ক'ৰৱাৰ পৰা ভাঁহি অহা বাঁহীৰ মাত এটা তাইৰ কাণত পৰিল। তাইৰ অনুভূতিবোৰ ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে সেই সুৰটোৰ সৈতে মিলি গ'ল। ইমান কৰুণ ইমান বিশ্বাদময় সেই সুৰ। নিঃশব্দে কোঠাৰ খিৰিকি খন খুলি দিলে তাই। এজাক ফিৰফিৰিয়া চেচাঁ বতাহ সোমাই আহি তাইৰ গালে মুখে চুই গ'ল। বাহিবলৈ চাই তাই গুণগুণালে তাইৰ প্ৰিয় কবি নীলিম কুমাৰৰ কবিতা এফাঁকি –

‘আকাশখন গাত মেৰিয়াই লৈও
মই ঢাকি ৰাখিব নোৱাৰো মোৰ শূণ্যতা
ক'তবাৰ যে এটি শিশুৰ দৰে
এচাটি বতাহৰ দৰে তেওঁ ভাঙি পেলাইছিল
মোৰ বুকুৰ সৰু সৰু ঘৰবোৰ .....।’ ■

কৌতুক

এজন ব্যক্তি :- গাড়ীত টোপনিত লালকাল অৱস্থা কাষত বহি থকা এজনী ভদ্ৰ মহিলাক খুন্দিয়াই আছিল।

ভদ্ৰ মহিলা :- হে মিষ্টাৰ, আপুনি কি কৰি আছে ?

ব্যক্তি :- ইংৰাজীত এম. এ. কৰি আছে।

মদাহি এজন :- বাটেৰে গৈ থাকোতে ছাগলী এটাৰ লগত খুন্দাখাই পৰিল।

ছাগলী :- মঁা .....

মদাহি :- মঁা নহয় ঐ বাপ।

By Gordan Byron

আত্মা

জয়ন্ত বাভা

উচ্চতৰ দ্বিতীয়বৰ্ষ (কলা)

ঃ এখন হাবিৰ মাজেৰে সৰু মাৰুটি গাড়ীখনেৰে ৰহিমে গৈ আছিল। তেতিয়া আবেলি প্ৰায় চাৰিটামান বাজিছিল। হাবিখন দেখাত সৰু আছিল, কিন্তু ইয়াৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নাছিল। হাবিৰ চাৰিওফাল পৰ্বত পাহাৰে আবৃত আছিল।

ৰাস্তাটোৰ মাজেৰে মানুহৰ অহা যোৱা প্ৰায় কম। দিনৰ ভাগত দুখন-এখন গাড়ী চলা দেখা যায়। ৰহিমে এনেকৈ গৈ থাকোতে ৰাতি প্ৰায় দহটামান বাজিছিল। হঠাৎ দূৰৰ পৰা সি এজনী ধুনীয়া ছোৱালী বৈ থকা দেখিলে। দেখি ৰহিমে লাহেকৈ গাড়ীখন ৰখাই দিলে।

ৰহিমে ক'লে, “আপোনাক কিবা সহায় কৰিব পাৰিমনে?” ছোৱালীজনীয়ে ধুনীয়া হাঁহি মাৰি ক'লে, “মোক অলপ সহায় কৰিবনে?” হোৱাই নট কিয় নোৱাৰিম নিশ্চয় পাৰিম। আহক বহক।

ৰহিমে সুধিলে তোমাৰ নামটো কি? অ’ মোৰ নামটো ৰূপহী, তাই ক’লে। দুয়ো এনেকৈ কিছুদূৰ গৈ এটা ডাঙৰ অট্টালিকা দেখা পালে। ৰহিমে এনেকুৱা অট্টালিকা তেওঁৰ জীৱনত যেন প্ৰথমবাৰ দেখা পালে। এ’ এইটোৱে মোৰ ঘৰ ৰূপহীয়ে ক’লে। ৰহিমে গাড়ীখন ৰখাই দিলে।

ৰূপহীয়ে ক’লে পিছে, আপুনি কিন্তু আমাৰ ঘৰত সোমাব লাগিব। কাৰণ আজি আপোনাৰ লগত প্ৰথম চিনাকি।

ৰহিমে ক’লে হ’ব বাৰু কিয় নাযাম? ব’লা তেতিয়াহ’লে।

আপুনি বহক বুলি কৈ ৰূপহী ভিৰতলৈ গ’ল। ৰহিমে ৰূপহীৰ সৌন্দৰ্যত মোহিত হৈ যেন সকলোবোৰ পাহৰি গৈছে। তেওঁৰ বন্ধু এজনে কৈছিল, সেই হাবিত বোলে এজনী ধুনীয়া ছোৱালীয়ে মানুহবোৰক তেওঁৰ সৌন্দৰ্যৰে মোহিত কৰি তেওঁৰ দুটি দাঁতেৰে তেজ শুহি খায়। “মই সেইবোৰ বিশ্বাস নকৰো।” বন্ধুৰ কথা শুনি ৰহিমে হাঁহি মাৰি কৈছিল। এইবোৰ ভূত-প্ৰেত, আত্মা এইবোৰ সি বিশ্বাস নকৰে। সেয়েহে সি চেলেঞ্জ কৰি হাবিৰ মাজেৰে যাম বুলি ক’লে আৰু সিদিনা আহি পালে।

ৰূপহীয়ে ক’লে, আপোনাৰ বাবে একাপ ধুনীয়া চাহ। তুমি বাৰু মোৰ পিনে এনেকৈ কি চাহিচা? চাহটো খোৱা নহ’লে চৈচা হৈ যাব। ৰূপহীৰ কথা মতে ৰহিমে চাহ খালে। অলপ পিছত ৰহিমৰ গা দুৰ্বল হৈ পৰিল আৰু ভাগৰি পৰিল।

ৰূপহীয়ে দুটি দাঁতেৰে ৰহিমৰ তেজ শুহি খালে আৰু শৰীৰটো ৰাস্তাত পেলাই থ’লে।

ৰাতিপুৱা প্ৰায় নটামান বজাত এখন পুলিচৰ গাড়ী আহিল। দেখিলে মাৰুটি গাড়ীখনৰ কাষত এটা লাচ পৰি আছে। তেতিয়া অ’ চি. দাসে গাড়ীখনৰ পৰা নামি লাচটো চালে আৰু ইনছপেক্টৰ শৰ্মাক ক’লে এইটো আৰু কেনেকুৱা কেচ? গাড়ীখনতো ঠিকেই আছে, মানুহটো কেনেকৈ মৰিল?

শৰ্মাই ক’লে, চাৰ আপুনি লক্ষ্য কৰিছেনে নাই মানুহজনৰ ড্ৰিঙত দুটা ফুটা, চাৰ নিশ্চয় ভূতে কৰিছে।

দাসে ক’লে, তুমিও যে আৰু এই পৃথিৱীত কোনো ভূত থাকিবনে? তুমি পুলিচ হৈ এইবোৰ বিশ্বাস কৰিব নালাগে। শৰ্মাই ক’লে তাৰ মানে চাৰ এবাৰ মোক এজন বাবাজীয়ে কৈছিল, এই হাবিত এগৰাকী নাৰীৰ আত্মাই বাস কৰে আৰু ৰাতি যদি ইয়ালৈ কোনো পুৰুষ আহে তাৰ মৃত্যু অৱশ্যন্তাৰী।

দাসে ক’লে, নিশ্চয় মানুহজন অকলে আহিছিল। দাসে তেতিয়াও বিশ্বাস কৰা নাছিল কিন্তু শৰ্মাই ভয় কৰা দেখি লাচটো গাড়ীত উঠাই থানালৈ লৈ আহিল।

এমাহমানৰ পিছত বিক্ৰম, ৰাছল, প্ৰীতি আৰু মাইনা চাৰিও আছিল ক্লাচ ফ্ৰেইণ্ড।

এদিন বিক্ৰমে বান্ধৱী মইনাক ক'লে অ' মইনা আজি মই ভাল সপোন এটা দেখিছো, সেই ঠাইলৈ যাবানে ? মইনা তুমি প্ৰমিচ কৰিব লাগিব।

মইনা : হ'ব বাৰু।

বিক্ৰম : আজি আবেলি পাঁচটামান বজাত ওলাবা।

মইনা : হ'ব বাৰু।

ৰাহুল : তোমালোকে ক'ত যোৰা ?

বিক্ৰম : কি ৰাহুল যাবা নেকি ?

ৰাহুল : কিন্তু যাবা ক'ত ?

বিক্ৰম : আগত উঠানা।

প্ৰীতি : বিক্ৰম আমি ক'ত গৈ আছে ?

বিক্ৰম : ফুৰিবলৈ আকৌ। চাৰিওজনে এনেকৈ গৈ থাকিল। গৈ পাওঁতে তেতিয়া ৰাতি দহটামান বাজিছে।

মইনা : আজি আমি ক'ত থাকিম, বিক্ৰমে ক'লে থকাৰ চিন্তা তুমি কিয় কৰিছা ? মই আছে নহয়

ৰাহুল : প্ৰীতি চোৱাচোন ! কিমান ডাঙৰ অট্টালিকা আৰু তাৰ সন্মুখত কি ধুনীয়া বাগিছা !

অ' বিক্ৰম এনে অট্টালিকা মোৰ জীৱনত প্ৰথম দেখিছো নেকি ? তাৰ পিছত চাৰিওজনে বাগিছালৈ সোমাই গ'ল।

মইনা : বিক্ৰম আমি এতিয়া কি কৰিম ? লুকা-ভালু খেলো ব'লা।

বিক্ৰম : তুমি ও যে আৰু ! এতিয়াও আৰু আমাৰ খেলাৰ দিন আছেনে ?

বিক্ৰম : মইনা আজি তোমাক সঁচাকে ইমান ভাল লাগিছে ! কিয় ?

মইনা : কাৰণ মই তোমাৰ গাৰ্ল ফ্ৰেইণ্ড যে। মোৰ অলপ পিয়াহ লাগিছে।

বিক্ৰম : হয় নেকি ? তুমি অলপ বহা মই গাড়ীৰ পৰা পানীৰ বটলটো আনি আছে।

বিক্ৰমে পানী লৈ আহি দেখে মইনা নাই। বিক্ৰমে মইনা মইনা বুলি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে।

ৰাহুল : কি হ'ল বিক্ৰম ? মইনা ক'লে গ'ল ?

বিক্ৰম : ক'ব নোৱাৰো, মই পানী আনিবলৈ গৈছিলো।

প্ৰীতি, তাই নিশ্চয় অট্টালিকালৈ গৈছে।

ৰাহুল : তাতে যাব পাৰে। বিক্ৰম তাইৰ ম'বাইলত ফোন কৰাচোন।

বিক্ৰম : (নম্বৰ লগালে) হেল্লো মইনা, তুমি ক'ত আছা ? অলপ মাতটো ডাঙৰ কৰি মইনাই "মই অট্টালিকাত আছে" বুলি ক'লে। চাৰিওজনে মইনাক বিচাৰি অট্টালিকাৰ ভিতৰলৈ গ'ল।

মইনাক খিৰিকিৰে চাই থকা দেখি বিক্ৰমে মইনা বুলি মাতিলে কিন্তু মইনাই চকু ৰঙা কৰি চালে। তেতিয়া তিনিওজনে মইনাক বিচনাত শুৱাই দিলে, চকুত পানী মাৰি দিলে আৰু শুৱলৈ দিলে। কিছু সময় পিছত চাৰিওজন টোপনিত বাগৰি পৰিল।

প্ৰীতিয়ে ৰাতিপুৱা চিঞৰ মাৰিলে, কি হ'ল বিক্ৰম আমি দেখোন মাটি শুই আছোঁ।

বিক্ৰম : কি ? অ' হয়তো ! কিন্তু মইনাই চুপ চাপে থাকিল। লগে লগে চাৰিওজনে হাবিখনৰ পৰা শুছি গ'ল।

বিক্ৰমে মইনাক ঘৰত থৈ গ'ল। মইনা চুপ চাপ বহি থাকিল। ৰাতি হ'বলৈ ধৰিলে। মইনা আছিল অ' চি দাসৰ ছোৱালী।

মইনাই ফোন কৰি বিক্ৰমক ৰাতি দহটা বজাত তাইক ৰাস্তাত লগ ধৰিবলৈ দিলে।

বিক্ৰম : মইনা কিয় মাতিছা তুমি ?

মইনা : তুমি মোক ভাল পোৱা নহয় ? মইনাই বিক্ৰমক সাৰটি ধৰিলে আৰু দুটি দাঁতেৰে তেজ শুহি খালে শৰীৰটো ৰাস্তাত পেলাই থ'লে।

দাসে ৰাতিপুৱা দেখে যে বিক্ৰমৰ লাচ ৰাস্তাত পৰি আছে। শৰ্মাই দাসক ক'লে "ছাৰ দুমাহ আগতে এখন হাবিত এটা লাচ দেখিছিলো ! তাৰ লগত দেখোন চাৰ একেই মৃত্যু ?"

দুসপ্তাহ মান পিছত তেওঁৰ বন্ধুবলীকক সোধোপোছ কৰি এক গুৰুৰ সহায় লোৱাত পোৱা গ'ল যে মইনাৰ দেহত এক আত্মা সোমাই আছে।

কেইদিনমান পিছতদাসে এজন সাধুৰ সহায়ত বহুতো তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰি পুত্ৰীৰ দেহত থকা আত্মাক মুক্তি দিবলৈ সক্ষম হয়। ■

মহৎ লোকৰ বাণী

(ক) তোমাক নিজক বুজাটোৱেই হৈছে আটাইতকৈ জটিল কাম - থ'লেচ

(খ) তুমি নোপোৱা বস্তুৰ বাবে অসন্তোষ নকৰিবা আৰু যি পাইছা তাতো অহংকাৰ নকৰিবা - কোৰাগ শ্বৰিফ

এনেদৰে জোকোৱাৰ ফলত এক অজান শিহৰণত জাগি উঠে। এনেকৈয়ে তাইৰ প্ৰতি গভীৰ দুৰ্বলতাৰ ভাৱ জাগি উঠিল তেওঁৰ মনৰ মাজত। এই দুৰ্বলতাই প্ৰেম নেকি বাৰু ? কিয় অফুয়ে কেৱল তাইৰ প্ৰতি ইমান দুৰ্বল হৈ পৰিছে। তেওঁ নিজকে প্ৰশ্ন কৰিলে।

এয়াই হয়তো প্ৰেম। কেতিয়াও বুজি নোপোৱা এই প্ৰেম। সকলো বুজিয়ো একোকে নুবুজা প্ৰেম। কেতিয়াবা বহুতৰ মাজতো কেতিয়াবা কাৰোবাক ভাল লাগে। কিয় ভাল লাগে সেইটো অফুয়ে নাজানে। সেইটোৱে যে প্ৰেম। দৃঢ়ভাৱে ক'ব নোৱাৰিলেও এইটোৱে যে প্ৰেমৰ এক ৰূপ সেইটোও মাজে মাজে তেওঁৰ অনুভৱ হৈছিল। তাইলৈ তেওঁৰ লাজভাৱ আহে সেইটো তেওঁ ক'ব নোৱাৰে। হয়তো সেই লাজৰ পৰাই প্ৰেমৰ অনুভৱ হ'বলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ মনৰ কোনোবা কোণত। সেইসময়তে দীপে এদিনাখন লগ ধৰি তাইক সকলো কথা স্পষ্টভাৱে খুলি ক'বলৈ ক'লে। তেওঁ সুবিধা বুজি H.S. 2nd year ৰ শেষ পৰীক্ষাৰ দিনা তাইক সকলো কথা কবলৈ ঠিৰাং কৰিলে। জীৱনত আগেয়ে কোনো ছোৱালীৰ স'তে নিবিড় সম্বন্ধ নথকা অফুৰ মনটো কিবাকিবি লাগি আছিল। কাৰণ তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰতি ছোৱালীজনীৰ মনোভাৱ কেনে আছিল

সেইটো তেওঁ একো জনা নাছিল। যিয়ে নহওক তাইক তেওঁ ভাল পায় হয়তো ভৱিষ্যতলৈকে ভাল পাই থাকিব। তেনেদৰে লাজে ভয়ে তাইক হিয়া মই তোমাক ভাল পাওঁ। তোমাৰ অবিহনে মোৰ জীৱন অসার্থক। মোৰ মনে মাথো তোমাক বিচাৰে। জীৱনত কাৰোবাক যদি ভাল পাইছো মাথো তোমাক। কিন্তু তেওঁ এই বিষয়ত সেই মন্তব্যত তাইৰ পৰা একো উত্তৰ নাপালে। তেতিয়া তেওঁৰ কথা শুনি হিয়াৰ মুখমণ্ডলৰ ৰং সলনি হৈ ৰঙা হ'ল। আৰু ইমান দিনে সংগোপনে লুকুৱাই ৰখা হৃদয়ৰ গোপন প্ৰেমৰ কথা খুলি কোৱাত অফুৰ মুখলৈ চাই লাজুক লাজুক ভাৱেৰে তাই গুচি গ'ল। সেই সময়ত তাইৰ কেইজনীমান বান্ধৱী আছিল। তেওঁৰ ভাৱ হৈছিল হয়তো সেই কাৰণেই তেওঁক ভালকৈ উত্তৰ দিয়া নাছিল। পৰীক্ষাৰ পাৰ পিছত বহুদিন হৈ গ'ল তাইক তেওঁ লগ ধৰিব পৰা নাছিল। এনেকৈয়ে দুয়োজনে স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ পাছ কৰিলে। তাইৰ পৰা তেওঁ সঠিক উত্তৰ পোৱাৰ আশাৰে বাট চাই বৈ থাকিল সঁচা প্ৰেমৰ অনুভূতিৰে। প্ৰেমৰ স্মৃতি প্ৰেৰণা হিচাপে লৈ নিজক প্ৰকৃত মানুহ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ অঙ্গীকাৰ কৰিলে অফুৱে। তেতিয়া প্ৰায় পৃথিৱীৰ বুকুলৈ সন্ধিয়া নামিছে। ■

জ্ঞানীলোকে কি কয় ?

অধ্যৱসায় মনত লুকাই থকা প্ৰতিজ্ঞাৰ ফল। মনত প্ৰতিজ্ঞা থাকিলে কামত অধ্যৱসায় জন্মে।

- সত্যনাথ বৰা।

প্ৰাথমিক শিক্ষাইহে মানুহৰ জীৱন গঢ় দিয়ে।

- ড° জাকিৰ হুছেইন।

শিশু হ'ল এখন কিতাপ, ইয়াৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই শিক্ষকে অধ্যয়ন কৰিব লাগে

- ৰুছো।

মুৰ্খ আৰু অজ্ঞানীয়ে সত্য কি বস্তু নাজানে।

- বুদ্ধদেৱ।

নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস নথকা লোকে কোনো কামতে সফলতা লাভ কৰিব নোৱাৰে।

- নেপোলিয়ন বোনাপাৰ্ট।

প্ৰেম আৰু প্ৰেমত কল্পনা

শ্ৰ বাপন ৰাভা

জুখিব নোৱাৰি, প্ৰেমৰ কোনো জ্যামিতিক সূত্ৰ নিমিলে। বোধহয় সেই কাৰণে আজিলৈ প্ৰেমৰ কোনো চূড়ান্ত সংজ্ঞা দিব পৰা নাই। প্ৰেম অবিহনে মানৱ জীৱনত আনন্দ বা শান্তি একোৱেই সম্ভৱ নহয়। প্ৰেমৰ আছে এক মোহিনী শক্তি। যি শক্তিৰ ফলত সৃষ্টি হয় দুৰ্দান্ত সাহস, যিয়ে সংঘাত আৰু সংশয়কো অতিক্ৰম কৰি মানৱ সমাজত জগাই তোলে জীৱন উন্মেষণৰ দুৰ্দান্ত আকাংক্ষা যি ব্যক্তিয়ে জীৱনত লাভ কৰিছে প্ৰকৃত প্ৰেমৰ প্ৰাচুৰ্যতা, ধন্য হৈছে তেওঁৰ জীৱন আৰু যৌৱন। কিন্তু আজিৰ সমাজত আছেনে তেনে কোনো সৌভাগ্যৱান লোক? বৰ্তমান যুগত চোৰ প্ৰত্যাখ্যিত প্ৰেম আৰু প্ৰেমত বিফল হোৱা লোকৰ সংখ্যাই সৰ্বাধিক। কোনোৱাই হয়তো কৃত্ৰিম প্ৰেমৰ মায়াজালত পৰি হেৰুৱাই পেলাইছে জীৱনৰ সৰ্বস্ব; চকুলোৰে পাৰ কৰিছে দিন প্ৰতিদিন। কিন্তু প্ৰকৃত অৰ্থত এয়াই জানো হ'ব পাৰে বিনন্দীয়া প্ৰেমৰ স্বৰূপ!

'প্ৰেম' শব্দটি দেখাত সৰু হ'ব পাৰে; কিন্তু প্ৰকৃততে প্ৰেমৰ অৰ্থ বিশাল। তাককৈ বা লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰি। গোটেই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডকে আগুৰি ৰাখিছে প্ৰেমৰ মায়াবী দুহাতে। যাদুকৰী শক্তি আৰু ৰহস্যৰ মায়াজাল নহলেও কেৱল প্ৰেমৰ বাবেই সৃষ্টি হ'ব পাৰেনে বিশ্ব সাহিত্যৰ হৃদয় পৰশা অমৰ কাহিনী বিলাক। সাহিত্য, চিত্ৰ, ভাস্কৰ্য, সংগীত সকলোতে প্ৰেম বিৰাজ মান। সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰা কাহিনীবোৰতো প্ৰেমৰ জয়গান গাইছে। নহ'লেও ছাহজাহানো বিশ্বক চমক লগোৱা "তাজমহল" সাজি পত্নীক অমৰ কৰি ৰখাৰ কিবা কাৰণ আছিল নে? এয়া অমৰ প্ৰেমৰ যুগমীয়া স্বাক্ষৰ নহয়নে? ট্ৰয় নগৰ ধ্বংস হোৱা, বিশ্বক জয়কৰি অসম্ভৱ শব্দটোক মছি পেলাব খোজা নেপ'লিয়ন ব'নাপাৰ্টে দুটি সন্তান থকা তিৰোতাৰ প্ৰেমত পৰি নিজৰ দেহ হেৰুৱাৰ উপৰিও প্ৰাণ দিব লগীয়া হৈছিল। এইবোৰ প্ৰেম নহয়নে? নহ'লেও ন বছৰীয়া ডাণ্টেই বিয়েট্ৰিছক দেখি "ভাইন কমেডি" লিখাৰ প্ৰেৰণা পায় নে? ডাণ্টেই কৈছিল — If my life continue with me a few years, it is my hope that I shall yet write concerning

'প্ৰেম' হৈছে আজিৰ পৃথিৱীৰ বহু চৰ্চিত আৰু বহু প্ৰচলিত এটা শব্দ। প্ৰেমৰ অবিহনে জীয়াই থকা কাৰোৱাৰ বাবে অসম্ভৱ হলেও শুনিয়াই মুখ কচোৱালোকৰো আমাৰ সমাজত অভাব নাই। প্ৰেম কাৰোৱাৰ বাবে মধুৰ আৰু কাৰোৱাৰ বাবে অভিশাপ স্বৰূপ।

পৃথিৱীৰ প্ৰথমমানৱ আদম আৰু ঈভৰ দিনৰে পৰাই বিশ্বৰ মানৱ সমাজ বৰ্ণময় প্ৰেমৰ অটল, বিশাল সাগৰত বুৰগৈ আছে। প্ৰেমৰ কোনো আকাৰ নাই, প্ৰেমৰ কোনো হিচাপ-কিতাপ নাই, প্ৰেমক কোনো ধন সম্পত্তিৰে কিনিব নোৱাৰি। ইস্কেলৰ

her what has not before been written". সঁচাকৈয়ে কেৱল প্ৰেমৰ প্ৰভাৱতেই তেওঁ নাৰীৰ ৰূপ সৌন্দৰ্য বৰ্ণনা কৰি এনে এখন গ্ৰন্থ লিখি উলিয়ালে যিখনৰ দৰে গ্ৰন্থ পূৰ্বতে কোনেও লিখা নাছিল।

প্ৰেমৰ শক্তি অসীম। প্ৰেমে তাৰুণ্যক জীয়াই ৰাখে। এই স্বৰ্গীয় প্ৰেমৰ বাবে চাৰিকুৰি বছৰীয়া নেলচন মেণ্ডেলাৰ দৰে ব্যক্তিয়েও বাৰ্দ্ধক্যক জয় কৰি চিৰ তৰুণ হৈ থাকিব পাৰে। এনেকৈয়েই সৃষ্টি হয় ইতিহাসৰ পাতত নিত্য নতুন প্ৰেমৰ কাহিনী। চলচ্চিত্ৰৰ জগতত বোলছবিসমূহৰ প্ৰধান বিষয় বস্তুটো হৈ পৰিছে প্ৰেম। হলিউদৰ প্ৰেমৰ তাৰুণ্য যাৰ পৰশত এলিজা বেথ টেইলৰৰ দৰে অভিনেত্ৰীয়ে তিনিকুৰি বছৰৰ পাছতো অষ্টম বিবাহ কৰিবলৈ প্ৰেৰণা পায়। সেইদৰে বৃটিছ ৰাজ পৰিয়ালতো প্ৰেম কাহিনীৰ অন্ত নাই। ডোডা-ডায়েনাৰ গভীৰ প্ৰেমৰ কৰুণ পৰিসমাপ্তিৰ কথা কাকো নিশ্চয় সোঁৱৰাই দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই।

প্ৰেমৰ বাবে বয়সে হেনো প্ৰতিবন্ধক হৈ থিয় দিব নোৱাৰে। নহলেনো ন বছৰীয়া ডাণ্টেৰ পৰা আশীবছৰীয়া মেণ্ডেলালৈকে ব্যক্তি প্ৰেমত পৰেনে? কিন্তু প্ৰকৃত প্ৰেম মানৱ জীৱনলৈ মাত্ৰ এবাৰেই আহে। যাৰ হৃদয় প্ৰকৃত প্ৰেমে এবাৰ ভেদ কৰিছে, সেই হৃদয়ত চিৰদিনৰ বাবেই গভীৰ দাগ ৰৈ যায়। কোনো সহানুভূতি বা সাপোনেও সেই হৃদয়ত পুনৰ বাৰ ভুমুকি মাৰিব নোৱাৰে। প্ৰেম হ'ল জীৱনৰ প্ৰধান চালিকা শক্তি। মাৰুতি-য়ামাহা থাকিলেই প্ৰেম নহয়। অৱশ্যে প্ৰেম হ'লেই বিবাহ নহ'বও পাৰে। প্ৰেমৰ কাৰণে ত্যাগ কৰিব পাৰি ভোগ বিলাস আৰ্থিক স্বৰূপ, ভোগ কৰিব পাৰি দুখ কষ্ট, জংগি জীৱন যাপন কৰিবলৈ প্ৰেমীয়ে ভয় নকৰে। গভীৰ প্ৰেমৰ বাবেই বহুতে আনকি কাইটেৰে ভৰা সংগ্ৰামী জীৱনক আঁকোৱালি লবলৈকো কুঠবোধ কৰা নাই। কেতিয়াবা প্ৰেমৰ বিৰহ বেদনাই মানুহক লৈ যায় মৃত্যুৰ পথলৈ। বিচ্ছেদৰ বিৰহত লাইলা মজনু অথবা ৰোমিঅ জুলিয়েটৰ বিয়পান কৰি আত্মহত্যা কৰাৰ কাহিনী তাৰেই নিদৰ্শন নহয়নে? তেওঁলোকৰ বাবে প্ৰেম আছিল জীৱনতকৈ ওখ আৰু মৃত্যুতকৈও বিশাল আৰু গভীৰ। প্ৰেমৰ কাৰণে সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰি তেওঁলোক হৈছিল শ্ৰেষ্ঠতম উপলব্ধিৰ অধিকাৰী। সঁচাকৈয়ে প্ৰেমত বিৰহ বেদনা আছে বাবেই প্ৰেম ইমান মধুৰ আৰু সেই কাৰণে পৃথিৱীখন ইমান ধুনীয়া হৈ আছে। কিন্তু; আজিৰ তৰুণ-তৰুণীৰ বাবে এইবোৰ কোনো কথাও নহয় আনকি কোনো ঘটনাও নহয়। চাৰ্ট-পেণ্ট সলোৱাদি প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা সলোৱাটো হৈছে আজিৰ যুগ ধৰ্ম।

বৰ্তমান চিৰসুন্দৰ প্ৰেমৰ যি স্থলন ঘটিছে; তালৈ চাই প্ৰেম যৌৱন জুৰা খেলাত পৰিণত হৈছে বুলি কলেও নিশ্চয় ভুল কোৱা নহ'ব। আজিৰ প্ৰেম যেন অৰ্থ সৰ্বস্ব, বিলাস বহুল আৰু এলেহুৱা যৌৱনৰ প্ৰতীক। আজিৰ প্ৰেমে জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰেৰণা নিদিয়ে, মাথোন কয় যিকোনো প্ৰকাৰে ধনী হোৱা, গাড়ী-ঘোঁৰাৰে সমাজত শীৰ্ষস্থান দখল কৰা। এনে প্ৰেমত সততা, নিষ্ঠা আৰু পৰিশ্ৰমৰ স্থান নাই। ভোগ-বিলাসেই এনে প্ৰেমৰ মূলমন্ত্ৰ।

আজিৰ বস্তুবাদী সমাজত জানো প্ৰেমে প্ৰেৰণা দিয়ে জীয়াই থাকিবলৈ? ধন-সম্পত্তি, গাড়ী-ঘোঁৰাক কেন্দ্ৰ কৰি যি প্ৰেমৰ সৃষ্টি হয় তাত আন্তৰিকতা নাথাকে। ফলত দুখন হৃদয়ৰ মাজত মনোমালিন্যৰ সৃষ্টি হয়। এনে হৃদয়হীন বস্তুবাদী প্ৰেমৰ পৰিসমাপ্তি ঘটে সংঘাতেৰে। প্ৰকৃত প্ৰেম শাস্বত, চিৰসুন্দৰ আৰু চিৰ প্ৰবাহমান। বিশুদ্ধ প্ৰেমৰ সঞ্চাৰ হয় মানুহৰ আত্মাত। ই যৌৱনৰ স্পন্দন ঘোষণা কৰে। প্ৰেমৰ ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰ বৰ্ণালীয়ে মানৱ জীৱন আলোকিত কৰি তোলে। স্বৰ্গীয় প্ৰেমেৰে আলোকিত বিশ্ববাসীয়ে লাভ কৰে সৃষ্টি, কৃষ্টি আৰু জীৱনটো মহিমা মণ্ডিত কৰি তোলাৰ মহৎ অনুপ্ৰেৰণা।

প্ৰেমে ব্যক্তিৰ মনত নতুন নতুন কল্পনা ৰচে। জীৱনটোক সঠিক ভাৱে পৰিচালনা কৰিবলৈ দিন পঞ্জী বা কাল পঞ্জী থিক কৰি লবলৈ শিকায়। কল্পনা হৈছে ব্যক্তিৰ স্বাধীন সম্পত্তি। যেনেকৈ প্ৰেমৰ কোনো সীমা, আকাৰ, স্থান, হিচাপ-কিতাপ নাই ঠিক তেনেকৈ কল্পনাৰো কোনো সীমা নাই, কল্পনাৰ কোনো আকাৰো নাই। কল্পনাৰ কোনো স্থান নাই, কল্পনাত কাৰো হস্তক্ষেপ হ'ব নোৱাৰে, কিন্তু যাৰ কল্পনা নাই তাৰ বাস্তৱৰ মূল্য নাই। কল্পনাই মানুহক বাস্তৱৰ সৈতে মুখা-মুখি হ'বলৈ সাহস যোগায়। মাত্ৰ কল্পনাৰ সত্য বা বাস্তৱ ৰূপ থকাৰ প্ৰমাণৰ বৰ অভাৱ। কিন্তু যদিহে সীমাহীন কল্পনা হয় তেনেহ'লে ই হৈ পৰিব অবাস্তৱৰ প্ৰতীক। কল্পনা নাথাকিলে বা কোনো পৰিকল্পনা বিহীন ভাৱে কিবা এটা কৰিবলৈ গ'লে যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হোৱাৰ লগতে বাস্তৱত অসম্পূৰ্ণ হোৱা দেখা যায়।

এইখিনিতে প্ৰেমত পৰি কল্পনাৰ ৰাজ্যত বিচৰণ কৰি থকা আৰু ভৱিষ্যত সাংসাৰিক জীৱনটোক কেনে ভাৱে পৰিচালনো কৰিব তাকলৈ ব্যস্ত থকা এজন বন্ধুৰ এটি কাল্পনিক চৰিত্ৰক অকণমান সুঁৱৰিছো।

কল্পনাৰ পাখি লগা ঘোঁৰাত উঠি সেইজন বন্ধু কেতিয়াবা বহুদূৰ পায়গৈ। মানুহজনৰ কল্পনা জগতখনৰ সোৱাদ আমিও

কেতিয়াবা পাওঁ। মানুহজনৰ কল্পনাৰ কোনো নিজস্ব সঁতি নাই। কিন্তু কেতিয়াবা আঁচৰিত হওঁ, যেতিয়া মানুহজনে কল্পনাতে নিজৰ ঘৈণীয়েক আৰু ফুলফুলিয়া মৰম লগা আকণমানি সন্তানটিৰ লগত উমলি থাকে। কল্পনাতে সিঁহতক ফুৰাবলৈ লৈ যায়, সিঁহতৰ লগত কথা পাতে; এনেকি তাই কান্দি থাকিলে মাকক গালিও পাৰে; ইফালে মানুহজনে এতিয়াও বিয়াই কৰোৱাই নাই। কিন্তু তাৰ সংসাৰলৈ আহিব লগীয়া প্ৰিয়জনীৰ লগতে অকণমানি মৰম লগা সন্তানটিক ক'ত পঢ়াব, কি পিন্ধাব কি নাম থব কি কি খুৰাব এইবোৰলৈ মানুহজনৰ উৎসাহৰ অন্ত নাই।

সঁচাকৈয়ে প্ৰেমতে কল্পনা হয় আৰু ই ভৱিষ্যত জীৱনত মুখা-মুখি হ'বলৈ শিকায় আৰু সাহস যোগায়। প্ৰেমত ত্যাগ

আৰু আত্ম বিশ্বাস থকাৰ বৰ প্ৰয়োজন। নহ'লে জানো প্ৰেমৰ বাবে বিশ্ববিখ্যাত হোৱা আৰু প্ৰেমৰ বাবে ধ্বংস হোৱা ইতিহাস সমূহ ৰচনা হয় নে? প্ৰেমে মানুহক জীৱন দিয়ে আৰু প্ৰেমে মানুহৰ জীৱনো নিয়ে। আমি আশা কৰিছোঁ কল্পনা ৰাজ্যত বিচৰণ কৰি থকা বন্ধুজনৰ জীৱন সুন্দৰ প্ৰেমেৰে ভৰপূৰ হোৱাৰ উপৰি তেওঁৰ জীৱনটো সুন্দৰ, সফল, আনন্দময় হোৱাৰ কামনা কৰিছোঁ। তেওঁৰ আশা পূৰণ হওঁক,। ধন্য হওঁক তেওঁৰ জীৱন যৌৱন।

এইখিনিতে সমূহ পাঠক পাঠিকাৰ ওচৰত বন্ধুজনৰ নাম প্ৰকাশ নকৰাৰ বাবে মই ক্ষমা মাগিছোঁ, কাৰণ বন্ধুজনৰ নামটো কি নিশ্চিত হ'ব নোৱাৰাৰ বাবে প্ৰকাশ কৰা নহ'ল। ■

জ্ঞানীলোকে কি কয়?

ঘিৰোৰে সাময়িক বতাহৰ কোবত নিজক বেচলুৰ দৰে দোকানীৰ ৰছীত উৰি থাকিবলৈ অমান্তি হৈ নিজৰ আদৰ্শ আৰু লক্ষ্য স্থিৰ কৰি কৰ্তব্য পথত নীৰৱে আগবাঢ়ে তেওঁলোকেই সমাজ আৰু জগতৰ ভৱিষ্যত আশাৰ থল। বতাহত ওফন্দি উঠা বেচলুৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ খেমালিৰ বস্তু। সমাজৰ কোনো কামৰ নহয়।

বাণীকান্ত কাকতি

কোন কি জাতিৰ মানুহ ভগৱানে সেইটো নাচায় কোনে কি কৰে ভগৱানে তাকেহে চায়।

- গুৰুনাথক।

সত্যক কেতিয়াও লুকুৱাই ৰাখিব নালাগে, কাৰণ সত্যই অন্ধকাৰক ঘৃণা কৰে।

- মহাত্মা গান্ধী।

এখন ভাল কিতাপ নষ্ট কৰা আৰু এজন ভাল মানুহ হত্যা কৰা একে কথা

- মিল্টন।

বন্ধুত্ব অজানিতে

শ্ৰ বৰ্ণালী ৰাভা

..... বিশ্বাস থাকিলেও, আত্মীয় বাঢ়িলেও একেবাৰে সহজ কথা এষাৰেও কেতিয়াবা কাৰোবাক আঘাট দিব পাৰে। কথাৰ বাবে কোনোবাই চকুপানী টুকিব পাৰে, আজীৱন। প্ৰগাঢ় বন্ধুত্ব থাকিলেও, ভালপোৱা গভীৰ হ'লেও কৈ দিয়া কথা এষাৰৰ বাবে কোনোবা হেৰাই যাব পাৰে চিৰদিনৰ বাবে”

..... হাই স্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ ওচৰে ওচৰে তাক লগ পাইছিল পাপৰিয়ে। গাওঁৰে ল'ৰা কেইজনমানৰ লগত পাপৰিহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছিল। এনেকৈয়ে সিহঁতৰ চিনাকি হৈছিল। কেতিয়াবা ৰাস্তাত কেতিয়াবা দোকানত তাক প্ৰায়ে লগ পোৱা হ'ল। এনেকৈয়ে সিহঁতৰ বন্ধুত্ব বাঢ়ি গৈ অৱশেষত সি পাপৰিৰ অন্তৰঙ্গ বন্ধু হৈ পৰিল। আৰু চাগে পাপৰিও তাৰ ভাল বান্ধৱী হৈ পৰিল।

..... নাম প্ৰণৱ।

প্ৰণৱ আছিল সহজ সৰল স্বভাৱৰ ল'ৰা। প্ৰণৱ সকলোৰে মাক-দেউতাক চুকাইছিল। সেয়েহে মাক-দেউতাকৰ পৰা পাব লগা মৰমখিনি ডাঙৰ ককায়েক আৰু বায়েকৰ পৰা পাবলৈ ধৰিলে। মাজে মাজে এইবোৰ কথা পাপৰিক কৈ প্ৰণৱে দুখ কৰে। সেয়ে প্ৰণৱে দুখ পাব বুলি পাপৰিয়ে কেতিয়াও তাৰ মাক-দেউতাকৰ বিষয়ে সোধা নাছিল। এনেকৈয়ে দুয়ো দুয়োৰে মনৰ চিনাকি হ'ল। পাপৰিয়েও নিজৰ মনৰ সকলোবোৰ কথা প্ৰণৱৰ ওচৰত ব্যক্ত কৰিছিল। পাপৰিৰ আন এজনী ভাল বান্ধৱী আছিল “ৰত্না”। তাইক পাপৰিয়ে প্ৰত্যেকটো কথা কৈছিল। প্ৰণৱৰ লগত বন্ধুত্ব কৰা কথাটো ৰত্নাই

গম পোৱা নাছিল সেইকাৰণে এদিনাখন পাপৰিয়ে ৰত্নাক কৈছিল, – “মই এজন ভাল বন্ধুৰ লগত চিনাকি হৈছো জানা ৰত্না .....? তাৰ নাম প্ৰণৱ, সি খুব ভাল ল'ৰা এই কেইদিনতে সি মোৰ বেষ্ট ফ্ৰেইণ্ড হ'ল।” কথাটো শুনি ৰত্নাই মিচিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি ক'লে, “হয় নেকি? পিছে, মেডাম, আপোনাৰ বেষ্ট ফ্ৰেইণ্ডজননো ক'ত থাকে? আৰু সিওঁয়ে তোমাক বেষ্ট ফ্ৰেইণ্ড বুলি ভাবে তুমিনো কেনেকৈ জানিলা? “প্ৰণৱ ধনৰ

দুখীয়া হ'ব পাৰে কিন্তু সি মনৰ সঁচাকে ধনী। মই যদি কেতিয়াবা প্ৰণৱৰ পৰা সহায় বিচাৰো, প্ৰণৱে যি কোনো প্ৰকাৰে মোক সহায় কৰে, সেয়ে মই প্ৰণৱক খুব বিশ্বাস কৰো” পাপৰিয়ে ৰত্নাক ক'লে। এনেকৈয়ে সিহঁতৰ বন্ধুত্ব আগবাঢ়ি গৈ থাকিল। কেতিয়াবা প্ৰণৱ কলেজলৈ নাহিলে লগৰ ল'ৰাবোৰে পাপৰিক সোধে, “প্ৰণৱ কলেজলৈ অহা নাই নেকি? বা প্ৰণৱ ক'ত?” পাপৰিয়ে মনে মনে ভাবিছিল, “চাগে আমাৰ বন্ধুত্বৰ কথাটো চাৰিওফালে বিয়পি পৰিছে; সেয়ে তাই ভগৱানক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, “হে ভগৱান যাতে

আমাৰ বন্ধুত্বত কেতিয়াও কাৰো চকু নালাগে।” পাপৰিয়ে যিমানৈ প্ৰণৱক অন্তৰৰ পৰা বন্ধু মানি লৈছিল, প্ৰণৱেও পাপৰিক সিমানৈ বান্ধৱী বুলি ভাবিছিল নে নাই তাই প্ৰণৱৰ পৰা সেই কথা নাজানিলেও তাই প্ৰণৱক অন্তৰেৰে বিশ্বাস কৰিছিল।

লগৰ আন আন বান্ধৱীবোৰে পাপৰিক কেতিয়াবা কয়, “এজন ল'ৰা আৰু এজনী ছোৱালী কেতিয়াও বেষ্ট ফ্ৰেইণ্ড হ'ব নোৱাৰে।” এনেকৈ কোৱাৰ কাৰণে পাপৰিয়ে সিহঁতক বেয়া পাইছিল। পাপৰিয়ে এইবোৰ কথাত সমূলি কাণ নিদিছিল। কিন্তু এদিনাখন পাপৰিয়ে প্ৰণৱৰ বন্ধু এজনৰ পৰা শুনিবলৈ পালে যে, “প্ৰণৱে পাপৰিৰ সৈতে বান্ধৱীতকৈ বেলেগ সম্বন্ধ গঢ়িব খোজে” কথাটো পাপৰিয়ে বুজা নাছিল। পাপৰিয়ে কথাটো ভালকৈ বুজা নাছিল কাৰণে, বন্ধুজনে পাপৰিক

ভালকৈ আকৌ ক'লে, “প্ৰণৱ তোমাৰ বন্ধু হয়, কিন্তু আজিকালি সি তোমাক বান্ধৱীতকৈ বেছি ভাল পায় মানে তোমাক প্ৰেম .....” কথাতো সম্পূৰ্ণ নহওঁতেই পাপৰিয়ে “চুপ থাকা, এনেকৈ ক'বলৈ তোমাৰ বেয়া লগা নাই নে ?” বুলি চিঞৰি উঠিল। পাপৰিয়ে তাৰ পৰা গুচি আহিল। কথাটো শুনাব পাছত প্ৰণৱক পাপৰিৰ কিবা যেন ভাল নলগা হ'ল। পাপৰিয়ে কথটো বিশ্বাস কৰিব নুখুজিছিল যদিও মাজে মাজে প্ৰণৱৰ কথাবোৰে যেন পাপৰিক কথাষাৰ বিশ্বাস কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে। পাপৰিয়ে অনুমান কৰিবলৈ ধৰিলে প্ৰণৱে আজিকালি অচিনাকিৰ দৰে পাপৰিৰ লগত কথা পাতে। পাপৰিয়ে প্ৰেম কৰা কথাটো কেতিয়াও প্ৰণৱৰ পৰা শুনিব নিবিচাৰিছিল। কাৰণে তাই জানিছিল যে এইষাৰ কথা যদি সি তাইক কয় তেতিয়া হ'লে এই মূহুৰ্ততে সিহঁতৰ বন্ধুত্বৰ মৃত্যু হ'ব যিটো তাই কেতিয়াও আশা কৰা নাছিল। পাপৰিয়ে প্ৰণৱক সকলোতকৈ বেছি ভাল পাইছিল আৰু সকলোতকৈ বেছি বিশ্বাস কৰিছিল কিন্তু প্ৰেম কৰা নাছিল। আৰু এনেকৈ এদিনাখন বন্ধুত্বত বিশ্বাস ঘাতকতা কৰিলে প্ৰণৱে। .... আকাশখন কলা মেঘে হঠাৎ আৰবি ধৰিলে, উৰি থকা চৰাইবোৰ আকাশতে বৈ থাকিল, হালি-জালি থকা গছৰ পাতবোৰ হঠাৎ শুক্ক হ'ল, সাগৰৰ ঢৌবোৰ নীৰৱ হ'ল.....,” এনেকৈয়ে এদিনাখন প্ৰণৱে বুকুত শিল বান্ধি পাপৰিক নিজ মুখেৰে প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। পাপৰিয়ে কথাটো শুনাব লগে লগে বিমূৰ্ত হৈ পৰিল। তাইৰ এনেকুৱা অনুভৱ হ'ল যেন এই পৃথিৱীত এই মূহুৰ্ততে সকলো শেষ হৈ গ'ল। পাপৰিয়ে প্ৰণৱক একো ক'ব নোৱাৰিলে। তাই তাৰপৰা তৎক্ষণাত গুচি আহিল। ঘৰলৈ আহি পাপৰিয়ে খুব কান্দিলে,

খুব দুখ পালে, কাৰণ আজি সিহঁতৰ বন্ধুত্বৰ মৃত্যু হ'ল আৰু এই মৃত্যুৰ একমাত্ৰ কাৰণ হ'ল “প্ৰেম”। প্ৰণৱ আৰু পাপৰি দুয়ো যদিও অন্তৰঙ্গ বন্ধু আছিল সিহঁতৰ কিন্তু আৰু মতা নহ'ল। প্ৰণৱেও পাপৰিক হঠাতে এনেকৈ প্ৰস্তাৱ দিয়াৰ বাবে নিজে মনতে দুখ পাইছিল আৰু সেয়ে প্ৰণৱে পাপৰিক চিৰদিনৰ কাৰণে নমতা হ'ল। পাপৰিয়ে প্ৰণৱক সঁচাকৈয়ে অন্তৰৰ পৰা বন্ধু মানিছিল কাৰণে আজিও প্ৰণৱক পাহৰিব পৰা নাই। এনেকৈ পাপৰিয়ে পৰীক্ষা পাছ কৰিলে কিন্তু প্ৰণৱৰ পৰীক্ষাৰ ফল দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে বেয়া হ'ল। এতিয়া সেয়ে পাপৰি অকলে কলেজলৈ অহা যোৱা কৰে। কলেজলৈ গৈ বন্ধু-বান্ধৱীবোৰক ধেমালি কৰা দেখিলে পাপৰিয়ে মনতে দুখ কৰে কাৰণ এতিয়া আৰু পাপৰিৰ ধেমালি কৰিবলগীয়া কোনো বন্ধু নাই। সেয়ে পাপৰিয়ে আগৰদৰে হাঁহিবলৈ পাহৰি গৈছে। পাপৰিয়ে তাইৰ সকলোবোৰ কথা ৰত্নাক ক'লে উত্তৰত ৰত্নাই পাপৰিক কৈছিল, “বিশ্বাস থাকিলেও, আত্মীয়তা বাঢ়িলেও, একেবাৰে সহজ কথা এম্বাৰো কেতিয়াবা কাৰোবাক আঘাত দিব পাৰে, কথাৰ বাবেই কোনোবাই চকুপানী টুকিব পাৰে জীৱন। প্ৰগাঢ় বন্ধুত্ব থাকিলেও ; ভালপোৱা গভীৰ হ'লেও কৈ দিয়া কথা এম্বাৰৰ বাবে কোনোবা হেৰাই যাব পাৰে চিৰদিনৰ কাৰণে। পাপৰিয়ে ৰত্নাক কৈছিল, “আচলতে আমাৰ এই বন্ধুত্ব হেৰাই যোৱা নাই ৰত্না, মাত্ৰ বন্ধুত্ব কৰা জনহে হেৰাই গ'ল। আমাৰ এই বন্ধুত্বৰ সাক্ষী, এই আকাশখন, এই নদী, গছ-গছনি, ঘাঁহ-বন, উৰি থকা চৰাইবোৰ....., হয়তো এদিনাখন প্ৰণৱৰ মৃত্যু হ'ব, মোৰো মৃত্যু হ'ব কিন্তু জীয়াই থাকিব প্ৰণৱ আৰু মোৰ মাজৰ বন্ধুত্ব .....। ■

মহৎ লোকৰ বাণী

আনন্দ উৎসৱত, সুখ, দুখ বা বিপদত,
দুৰ্ভিক্ষ অৰ্থাৎ অভাৱ-অনাটনত
ৰাষ্ট্ৰ বিপ্লৱখ দিনত, ৰাজ দুৱাৰ আৰু স্বশানত
যি তোমাৰ কাষতে বা আশ্ৰয় হৈ থাকে
তেৱেই প্ৰকৃ বন্ধু।

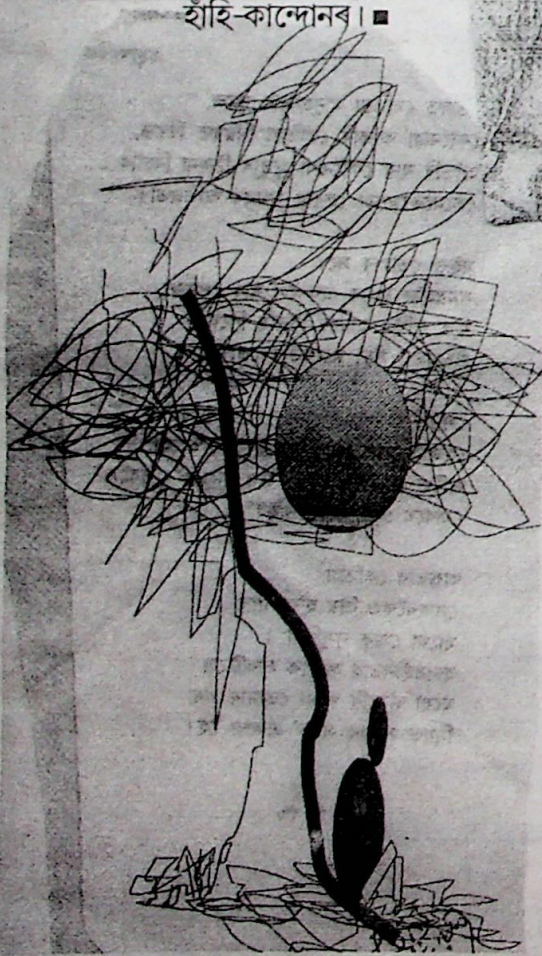
— চানক্য

ট্ৰেজেদী

শ্ৰী মিচ নিবেদিতা চৌধুৰী

পূৰ্ণ মদিৰাৰ পিয়লা
এটোপ-দুটোপ কৈ
শূন্য হৈ গ'ল।
অস্তিত্ব বৈ গ'ল
থুনুকা কাঁচৰ টুকুৰাৰ।
দাঢ়ি-গোঁফ বাখি
গৰেষক হোৱাৰ
দুৰ্বাৰ আকাঙ্ক্ষা।
বিষয়- 'জীৱন'
তুলাচনীৰে জোখ-মাপ
সুখ-দুখৰ
আৰু
হাঁহি-কান্দোনৰ। ■

প্ৰতীক্ষা

শ্ৰী শ্ৰীকপিলদেৱৰ ৰাভা

নীলা চিয়াহিৰ কমলটো
আঠুলিৰ মূৰত লৈ
উকা এখিলা
কাগজত লিখিলো মই,
মাটিৰ চাকিৰ হালধীয়া পোহৰত
দীঘলীয়া ঢাৰি পাৰি
সন্মুখত আছে ভৱিষ্যতৰ হেঁচা
মগজুত আছে স্মৃতি।
নীৰৰ সন্ধিয়া
ঘৰৰ এচকুত অকলে বহি আছো
তথাপিও মই আশাবাদী,
অপেক্ষা কৰিছো
লভিবলৈ প্ৰাতঃ সুৰুযৰ
একণি ৰক্তিম কিৰণ। ■

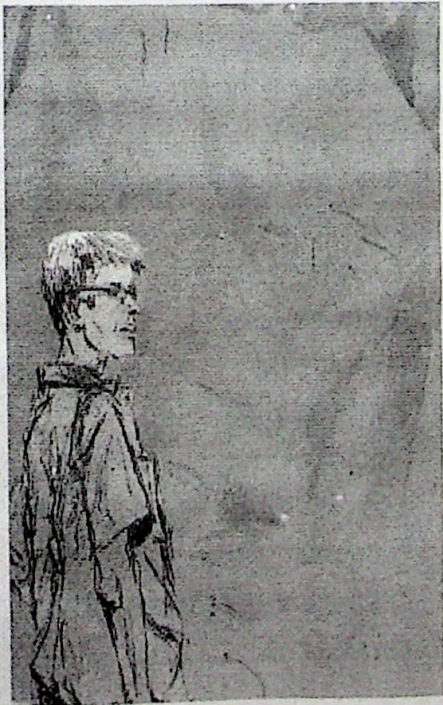

মই গৈ আছো

শ্ৰীমহেন্দ্ৰ ৰায় পাটগিৰী

হিম চেঁচা এজাক বতাহ বৈছে
 গাৰ ছাদৰখন টানি টুনি মেৰিয়াই লৈছে
 মই গৈ আছো, মই গৈ আছো।
 দুৰৈত দেখিছো চকামকাকৈ একুৰা জুই
 দুহাত সাৰটি কলিজাৰ টিপ-টিপনি শুনিছো
 মই গৈ আছো, মই গৈ আছো।
 মাজে-মাজে শুনো কিছুমান বিভৎস আৰ্তনাদ
 চিৰাল ফটা মোৰ ওঁঠ দুটি কপি উঠে।
 এক্সৰ মুন্ধাৰ বাট, মাজে-মাজে শিলগুটিত
 উজুটি খাই ভৰিৰে তেজ ওলাইছে।
 মই অনুভৱ কৰিছো যেন
 এই হাড় চেঁচা পৰা পথৰ বাটৰুৱা মই অকলে বাটৰুৱা
 মই অকলে নহয়,
 মোৰ লগত যেন সকলোৱে এই বাটেৰে গৈ আছে
 সেয়েহে মই গৈ আছো,
 মই গৈ আছো। ■

অপেক্ষা

শ্ৰীদিগন্ত কছাৰী

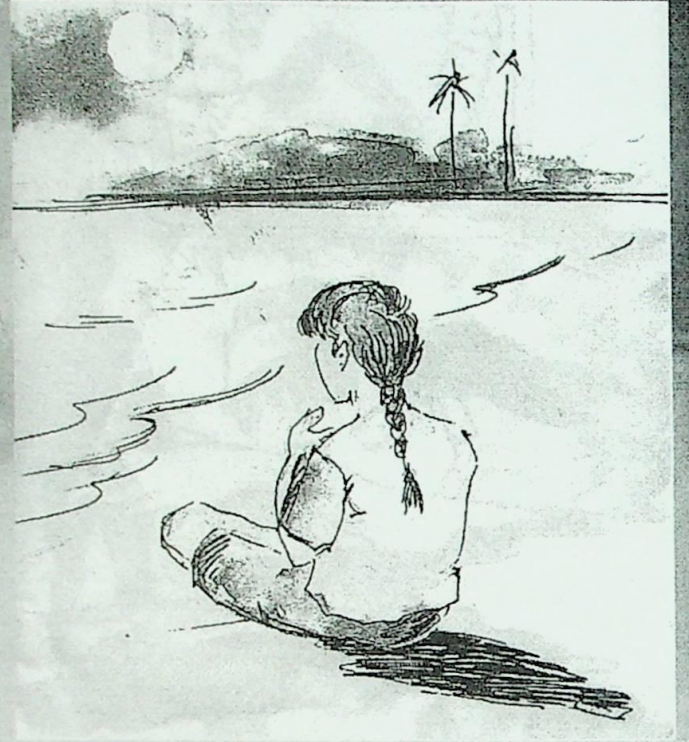
অনিশ্চয়তাৰ অন্ধকাৰত
 তোমাক বিচাৰি ওলাও
 সূৰ্য্যোদয়ৰ প্ৰত্যাশা
 বুকুত বান্ধি।
 বিষাদৰ তিমিৰে ঢকা হৃদয়ত ঋহনীয়াৰ তাণ্ডৰ
 তথাপিও অলেখ উজাগৰি নিশা পাৰ কৰি
 মই আজিও তোমাৰ অপেক্ষাত!!
 আশাবাদী মই
 এদিন হ'লেও তুমি নিশ্চয়
 অন্ধকাৰ আঁতৰাই উজ্বলাবা মোৰ
 তিমিৰাচ্ছন বিষাদ গধুৰ হৃদয়
 মই আছো
 সেই শুভ দিনৰ অপেক্ষাত !! ■

মৰম

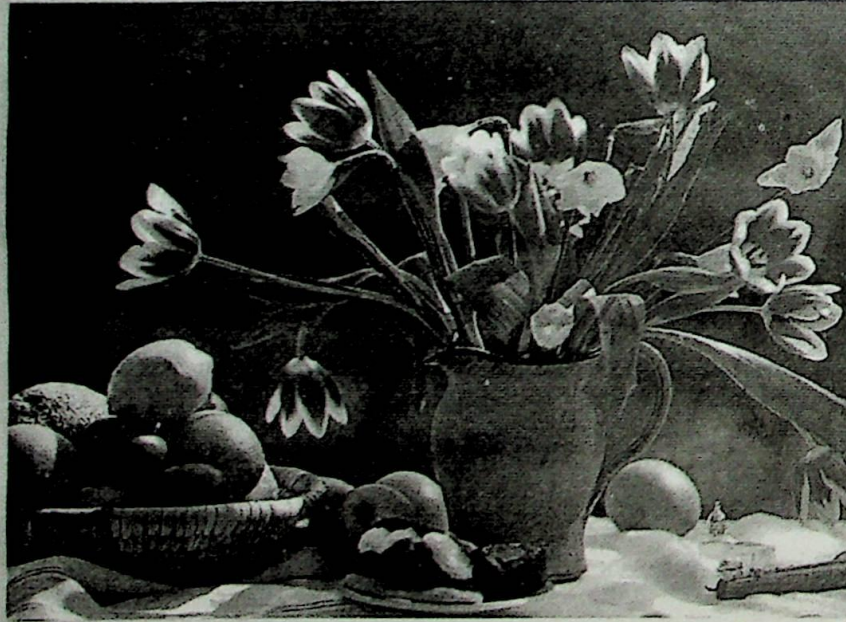
শ্ৰীঅনিমেশ বড়ো

মৰমৰ বঙা দলিচা পাৰি
সিঁচিছিল মোৰ বুকুত
এবুকু মৰম।
মনৰ বাগিছাত ফুলিছিল
অনেক বঙীণ ফুল,
যাৰ সুবাসে কঢ়িয়াই আনিছিল
তোমাৰ বতৰা।
এতিয়া নাই সেই ফুলনি
অথবা তাৰ কোমল সুবাস
মনৰ মনিকোঠাত,
আছে মাথো সৰি
কিছু স্মৃতিৰ পাপৰি
জীয়াই আছে মই তাকেই সঁৰৰি।

এটি সন্ধিয়া

শ্ৰী মিছ বৰ্ণালী ৰাভা

কুহেলিকাবৃত এটি শীতৰ সন্ধিয়া
চৌদিশে নিস্তন্ধ, নিমাও মাও
কোলাহল শূন্য।
আছে মাথো
অকল মই আৰু মোৰ অনুভৱ!
কেনে লাগিব বাৰু এই
অকলশৰীয়া সন্ধিয়াটি?
সৰাপাতৰ স্মৃতিয়ে
সেমেকাব নেকি
মোৰ দুচকু?
কিন্তু তথাপিও
তেনে এটি সন্ধিয়াই
মোৰ অতি প্ৰয়োজন
কিয়নো এক স্বপ্নালী অনুভৱৰ সৈতেই যে
মোৰ মতিবালি .....। ■

জীৱন যাত্ৰা

শ্ৰীজয়ন্ত ৰাভা

জীৱন যাত্ৰাৰে যাত্ৰা কৰিলো এই পৃথিৱীত,
ক'ত যে দেশ-দেশান্তৰ অতিক্ৰম কৰিব লাগিব এই জীৱনত।
বিশ্বত কতযে দেখিলো জাতি, ভাষা-ভাষী, ধৰ্ম-গোষ্ঠী,
সুখ, শান্তি ক'তো বিচাৰি নাপালো এই বিশ্বত।
অনৈক্যৰ মাজত এক
সংহতি স্থাপন কৰিব বিচাৰো এই পৃথিৱীত।
আহিব বিচাৰো মোৰ নিজ মাতৃভূমিত,
ভাবিছো যদিও এই মোৰ আধাৰুৱা জীৱন।
বিশ্বত যাত্ৰা কৰিছো যদিও এবাৰে,
মৃত্যু হ'ব যদিও এবাৰেই।
ভ্ৰমণ কৰিলো তেজাল দুপৰীয়াৰ স'তে,
দুখ আৰু প্ৰেমেৰে কটালো এই জীৱন।
জীৱন যদিহে উকলি নাযায়,
যাত্ৰা সম্পূৰ্ণ কৰিম এই জীৱনত।
যাত্ৰাৰ শেষ মোৰ দেশ আৰু এই স্মৃতি বিজৰিত জীৱন। ■

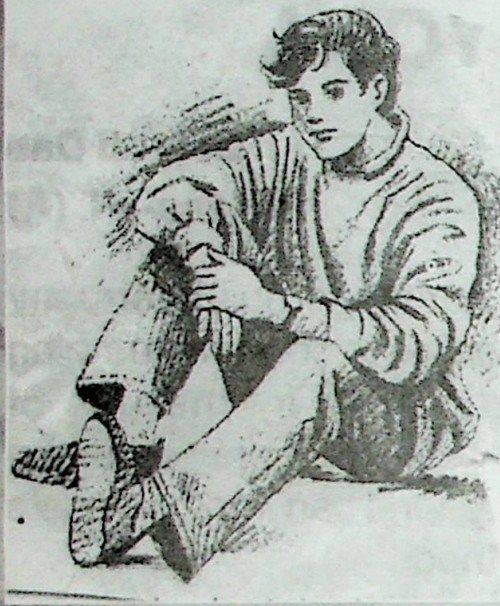
বৰষা

শ্ৰীদীপক বড়ো

চকুত তোমাৰ
মেঘৰ ছায়া
মুখত তোমাৰ
বিমল মায়া।
কঢ়িয়াই আনো
সৰগৰ অমৃত বাণী।
নিশাহত যেন
কোমল ঘাঁহৰ
সুৰভিৰে পুৰ
মৃদুল বা।
কেতিয়া আহিবা
আহিবা বুলি
বাট চাই আছো
নিঠৰুৱা শুকান জীৱ
দীপক
ত

তুমি মাথো তুমি

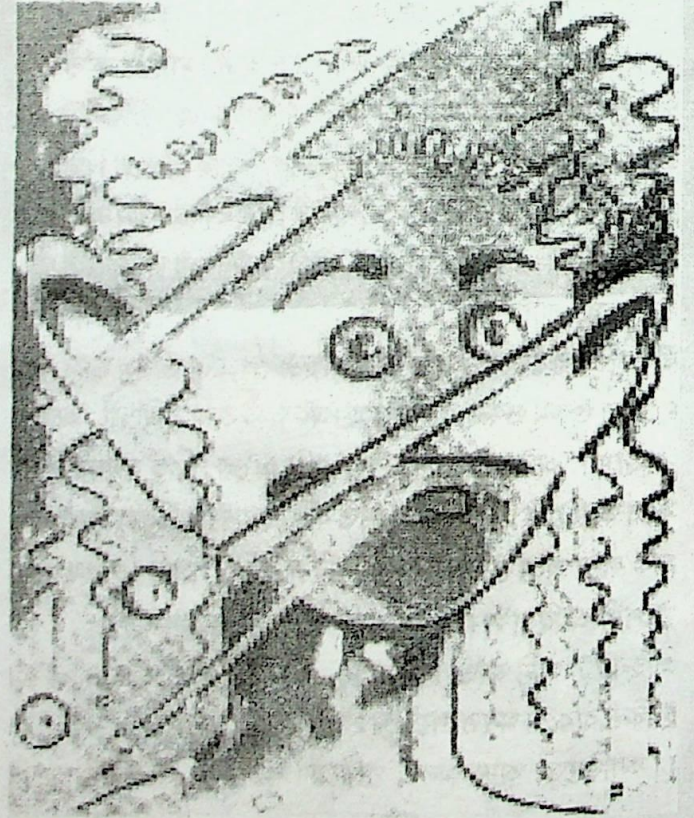
✍ মিচ্ বীতুমনি বয়

আবেলিৰ সূৰুজ দেখিছানে তুমি ?
 কিমান যে মনোমোহা
 তুমি মাৰ যোৱা বেলিতকৈ বেছি মনোমোহা
 যাক পাহৰিও পাহৰিব নোৱাৰো।
 আকাশত উৰি ফুৰা চৰাইবোৰ দেখিছানে ?
 কিমান মতলীয়া, কিমান উৰণীয়া
 মন তোমাৰ বাবে মতলীয়া
 তোমাৰ বাবে উৰণীয়া
 যাক ধৰিও ধৰি ৰাখিব নোৱাৰো।
 এতিয়া আছেনো কি ?
 মাথো অতীতৰ স্মৃতি আৰু উদং হিয়া
 বৰকৈ আমনি দিয়ে তোমাৰ কথাবোৰে
 মোৰ প্রতিটো উশাহত তুমি মাথো তুমি
 স্মৃতিৰ মনিকোঠাত বিলুপ্ত হ'ব নোৱাৰো কাৰণ
 জীৱনৰ প্রতিটো পলতে তোমাৰ উপস্থিতি
 নীলা আকাশৰ মিচকিয়া হাঁহিত
 শুভ্ৰ নীলা শিখৰৰ মাজত যেন তোমাৰেই প্রতিমূৰ্তি
 প্রতিটো বস্তুতে সোমাই আছে কেৱল তোমাৰেই প্রতিচ্ছবি
 দিন যায় ঋতু সলনি হয়, হিয়াৰ মৰম
 অকল তোমাৰ বাবেই আন কাৰোবাৰ কাৰণে নহয়। ■

প্রতিচ্ছবি

✍ শ্ৰীঅনিমেশ বড়ো

দাপোনত দেখিলো মোৰ
 নিজৰ প্রতিচ্ছবি,
 দাপোনে কৰিলে ভুল।
 নে নিজৰেই কিবা
 ধৰিব পৰা নাই
 হয়তো সময়ৰ চাপত
 পুৰণি দেহৰ ভাঁজ
 স্পষ্ট হোৱা নাই
 হৃদয়ৰ গভীৰ স্মৃতি
 অতীতৰ আশা
 পাতলাব পৰা নাই। ■

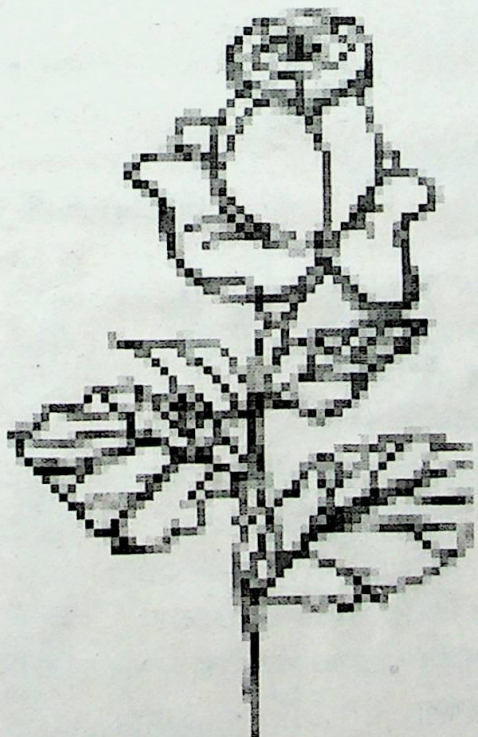
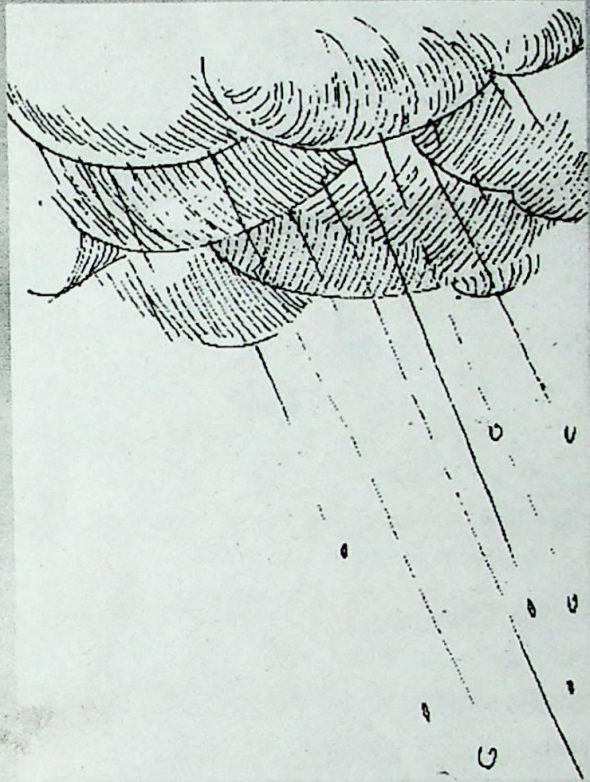

গোলাপ

শ্ৰী মিচ্ নীলমনি নাথ

ধুমুহাত মোৰ পঁজাৰ দুৰাৰখন
 হঠাৎ মেল খায়
 মই সাৰ পাওঁ
 দেখো মেকুৰীৰ চকুহেন কিবা এটি
 তিৰ্ৰিৰাই জিলিকি উঠে
 মই জানো
 সকলো ফুলে প্ৰেমক প্ৰতিনিধিত্ব নকৰে
 কৰে গোলাপে
 যদিও থাকে কাঁইট
 কেকটাছে পথিকৰ তৃষ্ণা দূৰ নকৰে
 পাৰিবনে কৰিব দূৰ
 তোমাৰ প্ৰেমৰ গোলাপ পাহিয়ে
 মোৰ মনৰ তৃষ্ণা। ■

ধুমুহা

শ্ৰী মিচ্ মইনা খান্দা

পাখি লগা কাঁড়ৰ দৰে
 যেতিয়া গুচি যাব খোজা তুমি
 বহু দূৰলৈ, তেতিয়া মই
 অতীত বোম্বুণ কৰি
 আৱিষ্কাৰ কৰো
 সেউজীয়া গছৰ তলত
 জ্বলি জ্বলি ছাই হোৱা
 হৃদয়ৰ নীলা ছবি।
 বৰ্তমানৰ মুহূৰ্তবোৰ এদিন অতীত হ'ব
 হয়তো স্মৃতিৰ পাতত স্থায়ী হৈ ৰ'ব।
 সঁচাকৈয়ে ধুমুহাৰ তাণ্ডে কেতিয়াবা
 মচিব পাৰিবনে হৃদয়ৰ নীলা ছবিখনি। ■

পৰিচয়

মিচ্ গীতাঞ্জলী ৰায়

মোৰ মনৰ পৰিচয় ?
শুকান মৃতঃ প্ৰায় গছ ... দেখিছা ?
সেয়াই মোৰ মনৰ পৰিচয় ।
কেতিয়াবা বজ্ৰই
আধাপোৰা কৰিছে মোৰ মনৰ দেহক ।
তাতেই নতুন পুৰণি অসংখ্য
সৰু বৰ ঘাঁ ।
যেনেদৰে বাহ লয়
বিভিন্ন নিশাচৰ চৰাই,
মোৰ মনটোত বাহ লৈছে
চিনাকি অচিনাকি বহুত ভয়
প্ৰায়ে গধূলি বিঙিয়াই জনা
ফাগুনৰ বতাহে উৰুওৱা পাতৰ দৰে
সময়ৰ লগত উৰে বিস্মৃতিৰ দিশলৈ
এদিনৰ মোৰ সেউজী সপোনবোৰ
এতিয়াৰ পৰিচয় ?
শুকান পাত.....
বিভিন্ন পৰুৱাৰ যুঁজৰ দৰে
আবেগ বিবেকৰ যুঁজ মোৰ মনত
যুগৰ পৰাই .....
গছজোপাৰ দৰে ক্ৰমান্বয়ে শুকাইছে
মই ,মোৰ আশা আৰু সপোন
তথাপিও ...
তথাপিও - শুকান বুকুখনিত সাঁচিছে
শেষ জীৱনৰ আশা । ■

শেৱালী

মিচ্ বিজয়া ৰাভা

পুৱতি পৰিব নিয়াঁৰ
সৰিব শেৱালী
আহি পৰিব শৰৎ
বিলাবহি সুবাস ।
বেলিও পৰিব বাগৰি
সন্ধিয়া ফুলিব শেৱালী ডালত,
সুবাস বিলাব দূৰৈত
নিয়াঁৰত তিতিব মাটি
শীতল হ'ব জাৰত । ■

নাম

শ্রী বুবুল কুমাৰ দাস

জানানে তুমি
 কি নাম ৰাখিছে মোৰ?
 যাৰ অৰ্থ হেনো
 নাই এই পৃথিৱীত,
 অৰ্থহীন নামৰ
 জীৱনটোৱে যে নিৰৰ্থক
 তাৰ-বাৰে নাই
 অকনো দুখ-ক্লেশ।
 কেতিয়াবা
 জনা .....

এন্ধাৰে লহৰে
 যেতিয়াই ভাবো ভৱিষ্যত।
 তেতিয়াই প্ৰশ্ন কৰো
 কি নাম ৰাখিছে মোৰ? ■

বহুত দিনেই হ'ল

শ্রী ড° মিনতি ভূঞা চৌধুৰী
 অধ্যাপিকা, শিক্ষা বিভাগ

বহুত দিনেই হ'ল
 তোমাৰ মাত শুনা নাই
 বহুত দিনেই হ'ল
 তোমাক লগ পোৱা নাই
 তুমি কেনে আছা
 জানিবলৈ উপায়ে পোৱা নাই!

প্ৰতীক্ষাৰ শেষ নাই
 ভাৱৰো অন্ত নাই
 আশাৰো শেষ নাই
 চকুলোৰো শেষ নাই।

সব শেষ হৈ গ'ল
 সকলো শূন্য হ'ল
 এতিয়া বৈ আছে
 মৃত্যুক স্বাগতম জনাবলৈ
 কিজানিবা তোমাক পাওঁৱেই!

বেদনা

শ্ৰীকংকন চৌধুৰী

আজি বহুদিনৰ পৰা
মোৰ মনত
জাগি আছে মাথো তোমাৰ কথা
নোৱাৰো প্ৰকাশিব।
মোৰ হিয়াত তুমি
তুমিয়েই একমাত্ৰ
সেউজী সপোনৰ বং।
বুজাও কিদৰে তোমাক
বেদনাৰ নাই মোৰ ক'বলৈ সীমা
জানি থোৱা তুমি মাথোন
মৰুময় এই জীৱনত
তুমি, তুমিয়েই মোৰ সেউজ মৰুদ্যান। ■

জীৱনৰ প্ৰেম

শ্ৰীঅফু কুমাৰ ৰাভা

জীৱনত যেতিয়া ভৰি দিলো
তেতিয়াই দেখিলো এক প্ৰেমৰ ছবি,
প্ৰেমৰ পথত আছে এদিন ৰই
এক ধুনীয়া গোলাপ লৈ।
চাওঁতে চাওঁতে নাহিলে কোনো এই পথলৈ
তথাপিও আঁকো মই তোমাৰ ছবি
তেতিয়াৰ পৰাই মনৰ কিবা এক চঞ্চলতাত।
প্ৰেমত যদিহে পৰিছো নিজৰ এক অনুভৱলৈ
তেন্তে ভাবিব লাগিব তোমাৰ এক সুন্দৰ ভৱিষ্যতলৈ;
প্ৰেমক যদিহে ভবা হয় এক ধুনীয়া খেল
ধ্বংসই হয় ইয়াৰ পৰিণতি।
মোৰ যৌৱনৰ প্ৰেম
জীৱনত যেতিয়া জিলিকি উঠিব,
সেয়ে হ'ব মোৰ বিশাল জীৱন প্ৰেম
এক স্বাস্থ্যত জীৱন প্ৰেম। ■

बिग्रय आरो जो

बिग्रय आरो जो

लभिता बरो

B.A. 2nd Yr.

आंगो बिमा आंनि

कामेश्वर खाखलारी

T.D.C. II Yr.

जोनोम मोनदों जों दिनै
 आयै नौनि गोबुनिफाय
 बे गुबार गिदि संसाराव ।
 मा एसे माया गीतां बे बुहुमा
 जां सुबुं माहारिनि गेजेराव
 गोनोमजों लोगोसे दाउहा
 जों हेरहानांगोन आयै जों देरहानांगोन
 उन्दै सिमां .....
 उन्दै उन्दै मिजिं जों जाफुं दोनायनि
 अब्लासो जों सिनायथि मोनगोन
 नों बादि अनसुलि बिमानि
 गुबुनिफाय गोनोम मोनान्य
 मोनसे बेसेन गोनां फिथाय
 बे बुहुमनि मिथिंगा बिखायाय । ■

बिग्रय आरो जों

बिग्रय गोन हारि थाखाय
 खौसेथि लावो गोन हारि जों ।
 जौगा होगोन जों बड़ हारिखौ,
 मिथिसार होगोन जों
 मुलुग संसाराव ।
 गिनाय गैया जौहा,
 बावनानै जीउ, हारिनि थाखाय
 देरहानायनि फिरफिला बिरदोगोन । ■

नांगौ

भारती बसुमतारी

H.S. 2nd Yr.

नांगौ बयनेबो नांगौ
 नांनायनि जोबनाय गैया ।
 मोनसे मेनला, मोनसे नांगौ
 बिखौ मोनला गुबुखौ नांगौ
 सव माहारिनो जेखौबो नांगौ ।
 मानसेखो लाला गुबुना थालाडे
 गुबुखौ लाला गुबुना थालासे ।
 लुबैनाय गासैखोबौ मोननो हाजोबा ।
 मानसिनि लुबैनाया गोसोनि जिउ
 जिउसा जीबलाने लुबैनायबो जोबबाय ।
 जिउ जोबनानै थालाबो.....
 जोनोम जोनो जिउखौनो नांगौ ।
 थैनानै थालबो मानसिनो
 मानसिखौनो नांगौ जानानै कैयो । ■

ओइ बर किसान

✍ Sri Parimal Khakhalary

ओइ बर किसानफोर
खुनासं नासोर खुनासं
नोंसोशहा गावनि राव
थुनुलाइ आरो हारिमु दड।
गोसो खांफिन नोंसोर बर किसान .....
बर बिमानि गदै रावश्वौ।
भुदुआव नोंसोरनि बर बिमा फोशेंहोनाय
किरि-कुलाम बर शटनि आसि थोन-थोन
बिश्नाय बर बिमानि गुदै खुगानि शटजों
फोदोंहोनायखो बावबायनामा नोंसोर ??
बे बर बिमानि बेसेन गोनां गुदै खुगानि शाटजों
बावाखैब्ला मानो नोंसोर दिनै --
गुबुन हारिनि सिं जानानै थानांगो ।
हायेब्ला नोंसोर गावनि गोसो मेलेमनि सोरांजों .....
मालाय हारिनि नखरनि माण्डारनिफ्राय
गरफा-गशनै माय मोआंशनो
बुथुमना गावनि हारिनि नखरनि
माण्डारखो गिदि गोगोम-खालामनांगो ।
बर बिमानि माण्डारनि माय-गफाखो
बुल्लायनानै माय मोजांखो सोना दोननांगौ ।
अब्लसो नोंसोर बर हारिया बुदुमनि
माजाव हारिनि गेडेराव सिगांसिन
जाना थानो हागोन ■

माबेला

✍ राजीव हाजोवारी

B.A. 1st. Yr.

गोगोन सिदोम्य
अखा हदिया
आंनि बे रानखाव बोथाराव
हागोन माबोल ।
हांखायो आं
अरायं सम सानखि इर
हांखायै हांखायै जायो आं
जावलिया गासो फागोआ ।

खोरोमदाव खोरोमदाव
हाहां हाहां जायो
गोजोन सिदुमा आखा घदैया
नाथाय बैजोंनिबाफ्राय
फागोला बारआ फैना
आना थाडो बोखार ना ।

हामारनाय नड नामा,
आंनि बे रानखाव बोथोराव
गोजोन सिदोमा अखा हादैया ।
हांखायनायावनो थागोन नामा ?
हारथायनायवनो थागोन नामा ?

आंनि बे रानखाव बोथोरखै
सिदुमा खलामना नाजानायाव
गोजोन सिदोमा अखा हादैया
हागोन माबोला । ■

ৰাজ্য ভাষা

দগোজো

ৰাজ্য বিজয়া ৰাভা
উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ

দগোজো আং ত্ৰিং দামিনা
চায় ৰুঙে নুকিনী পাৰা
বায় আং তাচিতি কাওচা
ৰুজামতো তাপ তাপ খাৰে।

দগোজো আং পঢ়ায়না
মন ৰিজান পিথাৰ খাৰে

নেমুছুক নাখামে কিংত্ৰিংগীৰ কানি কায়ো
লিখিনো চুত্ৰাম কিয়ে

পঢ়ায়নো আংৰা ছাকায় গান্দা
আগয়না নাকেন নেমকায় মন

আৰো ছাচ খাৰে

দগোজো আং ত্ৰিংদামিনা
ত্ৰিংদাম বিজান মুং আঙি তুনুকে

নেমকায় মুং থেখেঙে ৰাছাম
বুছমতায়নি বিজান আগয় ৰাভা

নেমকায় ৰামে খাৰি ৰাভা

প্ৰাদামো ৰাংছাং গান্দা

নায় ৰাঙে তিৎনায়না

আৰো যুগ যুগিনা নুং বাছামা

দগোজো আং ত্ৰিংদামিনা

বুছমতায় ছুংকায় কায় ছাঙা। ■

গোলাপ ফাৰ

ৰাজ্য উৰ্বশী ৰাভা
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বৰ্ষ

তংখান পাৰে ফাংনি ডালাইতি
লাগিছা মো মো দাকে বানা তাছিতি
চিথোকাই গোলাপ পাৰ।
ৰাম্পাৰি মতে মতে
খেংশ্ৰাংকাই চাকনি মাহাৰি
গোলাপনি খুচেম মিনিকাই।
গোলাপ পাৰনি চুমকায় পুতামকায়
ৰাম্পাৰি প্ৰঙে প্ৰঙে ৰেঙা
কনা ঘোপা পুৰে পুৰে ক্ৰীঙা
দাকে ৰাদং তাছিতি
গোলাপ নাছিকায় পাৰ
কি ৰেঙো হাইতিনা ছাৰি ছাৰি
দাকদং আলায় দালায় ছাঙো
গোলাপনি সাটৰিক ৰূপ
তাছিতি মায় ৰেঙো। ■

अनजालिखौ मोननैनि

✍ Sri Kiraj Daimary

कलेजनिफ्राय नआव फैबाय थानाय सम आव टाउन आव आंनि नोजोरा हरखाब सासे सिख्लानि सायाव, गोग्लौ दोंमोन । सिख्लाया गान दोंमोन टाइद फिदिंग जिनस पेन, गोमो गावनि स्पर्ति । आथिं आव गोजौ सेनदेल । गोजा गाव फोननाय खानायखौ हगारसारना होदोंमोन । गनथं जंब्लिर गुफुरै गोजौ बालालें लें । बेरसा बेरसा मेगनाव, ब्राउन कालरनि गाव फोननाय । महर मोखांखौ नुनानै रावबो सासे बर सिख्ला होनना फनाय नड । आरैबायदि समायना बर सिख्ला आंबो बेनि आवगाय नुफेराखै मोन । सासे बलिउइनि एकटेस जों रुजु जाथावो बिनि महरा । बिनि महर मोखांखौ नुपोब्ला सेग्रा फोरनि गोसोआ इसेब्लाबो बोरैबा सानफ्लांखा गोन । जानो हागौ बेनि खापनो आंनि मेगनाबो थाबनो गोग्लैदोंमोन । साहखेलखौ लाखिना आं खलम गंसे लानो होनना New Book Stall आव हाबहै दोंमोन । सिख्लाया माबा बिजावा नायगासिनो दंमोन । आंनि सासे लोगोखौ बरजों आं राव हरनायाव सिख्लाया बिजाब नायनायखौ दोनयना आंनि थिं मिज्लौ नाहरबाय थादोंमोन । आं सानदों मोन गोसोआव नो, मानो बे बायदि नायहरखौ बै हारसा सिख्ला सालाय । आवगाय बबेआव बा लोगो मोनखानाय सिनायखानाय बायदि मिनिस्लुयै लाय । जानो हागौ आं राव हरनाय लोगोआ आंखौ जंखाय हरनायखौ बुजि मोनन्दों सिख्लाया । बेनि खायनो बे बायदि नायदों । बेनिफ्राय आं 10.00 रांनि खलम गंसे लाना न फारसे साइखेल बुनाय सै ।

साननै उननि बाथ्र । केलज आव जों इंराजि क्कलास लाफुनाय समआव, हरखाब गेजेर लाइननि

नैथि बेन्स आव आं उनथिनिफ्राय सासे बै बायदि नो सिख्ला नुहरदोंमोन । आं सानदों मोन बेथो बै आं दाखालि (Book Stall) आव नुनाय सिख्लासानों नड थ । नंमार गौ सो । मोखांखौ एसे फिदिनायाव नुहरबाय आं बैनो मार । आं सानदोंमोन बै सिख्लाया जोंनि कलेज आव ..... । बेल गगरलैनाय लोगो लोगो जों बयबो रुमनिफ्राय ओंखार जीबनाय सै । बेनि अनाव 11.15 रिंगा निफ्राय आंहा मेजर क्कलास दड मोन ।

रुम Room No. 2 । आं हारसिं रुम आव जगासिनो दडमोन । रावबो आंनि लोगोफ्रा सहेया खैमोन रुमआव । एसे आवंनो बै सिख्ला था आव हाबहै दोंमोन । सिख्लाया हाबनानै आं जिराय गांसिनो थानाय बेन्स आवनो जिरा थानाय सै । आं जोबोर लाजिनाय मोनदोंमोन । सिख्लाया लोगोसे जिराय फानायाव । आंहा बे बायदि सिख्ला फोरजों रापज्जाय नाय जिरायफानाय एफास गैफेरा मोन खायनो । आं लाजिनायजों बोरैबा मोनलाय दोंमोन । जिबीसोप गाहाम स्कुल फरायनाय आरो बेनि उनाव हायार सेकन्डारि पास जाखांनायसिम सा जिनै सिख्ला बो आं राव होफेराखै मोन । आं मानोबा लाजिनाय मोनो मोन आं गावनो मोनालिया । सिख्ला फोरा गपससो सानो मोन खोमा आंखौ । नाथाय आं बिबदि नंथारा मोन । एनैखि कलेज आव हौवा फोरनिखुइ हिनजाव फोरनि अनजिमा पासी गोबां मोन थाखोआव । आंनि गबुन लोगोफोरा बांसिन सम सिख्ला फोरजों नो सम बारहोग्रा मोन । नाथाय आं मानो बा बे बायदि मोन ? जानो हागौ उन्दै निफ्राय नो आं स्कुल आव फरायनाय समआव जोंलि लोगोआव सानै साथामल हिनजादसा थानाखाय, उन्दै निफ्राय

हिनजाबसा फोरजों गेलेनाय एदवनाय गैलायै खाय । -
- (आंनि साननाय)

बेनिफ्राय सिख्लाया राव होदोंमोन आंखौ बर जोंनी । नोडे हारसिं ? रावबो गैया नामा नोंजों ? -- हारसि नुखानानैबो सोंदोंमोन आंखौ बियो । आं आसरित जादों मोन । सिख्लाया बरजों राव होनायाव । लाजिनाय बो मोनदोंमोन । लाजिना थजों मोखां खोमा गोरजा जालायदों मोन । आंहा । खोंमा गुदुं मोनलाय दोंमोन आं । लाजिनायआ आंनि मोखांआव रोखा नुजादोंमोन । बियो आंनि मोखांआव लाजिनायनि सावगारिखौ नुनानै बुंभाव दोंमोन । लाजिदोंसो हा गथ आ । सिख्लानि बाथ्रायाव आं बारासो लाजिनाय मोनसि नदोंमोन । थेवबो लाजिसिनैब्लाबो फिन होदों मोन आं:

ओ हो गैया । सिख्लाया बुंभाव दोंमोन आं बे कलेजआव गोदानै फैदों । आहांबो रावबो लोगो गैया बे कलेजाव । ( ) लाफैदों । नों बो ( ) लादोना ? सीड आखौ । औ । -- फिन होयो आं । आंवो सोदोंमोन मोनसे बाथ्रा । नोड बर सो नामा ? फिनदोंमोन बियो सोंलु महरै । मानो, आं बर सिख्ला जानो हाया नामा ?

दसे उनाव ( ) लोगोफ्रा रुमआव हाबफै जोबो । जों बथबो ( ) कलासखौ लानायसौ सिख्लाया आंजों खाथिआव जिरायफाननाय जों बिनि आंखौ बुंनाय रावजों कलास आव बै दिन खालि ( ) आ मा लेकसार होलांसो जेबीआनो खोमथाव हाबाखैसै आंनि । गोदानै फैनाय खाय लेकसारार आबो सोंदोंमोन आबो सोंदोंमोन बिखौ:

बबेनिफ्राय फ्राय फैदों ? मा मुं ? फिन होदोंमोन सिख्लाया:

अनजालि खार्लारी ( ) । गुवाहाटीनि गंसे कलेज आव फरायदोंमोन । नाथाय नखरनि माखासे असुबिदानि थाखाय बे खाथिनि कलोज आवनो एडमिसन लाफैदों । गामिआ आंनि दाहालपारा ।

बयबो गोमोदोंमोन बेयो दि सासे बर सिख्ला । महर मोखांखौ बर सिख्लानि नांधारा । गुबुन बर

सिख्लानि मोखांआव एसेब्लाबो गोदान सिनायै जायगायाव लाजिनाय , आसुसु मोननाय नुनो मोनो । नाथाय बेनि मोखां आव बेफोर बादि जेबो नुनो मोना । लाजिनाय गिनाय इसेबो गैथारा बिनाव । जानो हागौ उन्दै नि फ्रायनो टाउनआव थाहैनाय हिनजाव ।

फलास जोबखांना आनजालिआ आंनि मुंखौ बो सोंना लाबाय । गावबो गावनि गासै सिनायथिखौ होजोब बाय ।

अखा नायै फुनि 9 बाजि, जोंहा मेजर क्लास दंबावो । आं बै दिन खालिबो सिगां सिन क्लास रुमआव सहै दोंमोन । गुबुन गुबुन फरायसाफ्रा गावसोरनि गावासोरनि क्लास रुमआव दंजोबो । जोंनि डिपार्टमेन्दनि रुमआव आं हारसिंला मोन । दसे उनाव अनजालिआ सफैयो । सफैमारैनो आंनि मुंखौ गाबजि नानै ( ) । बै दिननिफ्रायनो अनजालिआ आंजों मोजां लोगो जायो । क्लासनि गुबुन लोगो फोरजोंबो मोजाडै सिनाय लायो, लोगो जालायो । मानसि जों सिनायथि लालायनाय, लोगो जालायनाय आव पाकैट थार मोन अनजालिआ । महराबो मुं जेरै अनुजालि बेबायदिनो अनथाव थाव । खुगानि शवजोंनि बयखौबो मुहि फोनांनो हाग्रा मोन अनडालिआ ।

अनजालिआ आंनि गावनि नखारनि सोमोन्दै गावनि खोनथादोंमोन । बे बायदिनो आंबो लाजि गुसु आसुखौ दिनै इसे गाबोन इसे गाखो नो हमनायसै । आं बो साननो हमनायसै: सासे सिख्लायानो लाजिया आंला लाजिना मा जानो । लाजिनायखौ गारना मानसिजों लोगो जालाय नायावथ जेबो खहा गैया, लाजिनानै थाबा थायोब्लासो खहा जानायनि लामया बारा । अनजालियानो आंखौ सिगां सिन लाजिनाय खौ खारहो जेनो आरो लोगो फोरजों रंजा-बाजा थानो सिनायथि लालायनो फोरोंदों मोन ।

अब्लाबो आं बै अनजालिनि जिउखौ लाना सला लिरनो जायागौमोन । आं अनजालिनि जिउनि सोमोन्दै नखरनि सोमोन्दै गोबां मोनथि खाबाय मोन । मोजो

मोननाय गोसो थोलायनाय आ मानसिनि आखुखा। बेनि गेजेरजों सो जोंनि समाजआ सोलि गासिनो दंगोदो गोदायनिफ्राय दिनैसिम। आनसालिनि बिफाया सासे मासथार मोन। हाइस स्कुलनि। हाइ प्रेसार आव थैदों अनजालिआ उन्दैआवनो। बिमाया सासे समायना हारसा हिनजा। कलोजआ फरांयना समावनी गोसो थोलायना हाबा जादों। बि.ए. पास नाथाय सासि गैया बिमाया अनजालिनि। अनजालिनि बिफा थैखांना अनजालि बिमा आबै-आबौ आरो अनजालिनि बिमानि बिमानि आखलनि थाखायनो जुदा जानो गोना जादों।

लेखा रोदैआ संमाजारि जेंना। नाथाय गोबां लेखा फरा रोनानैबो जोंनि समाजआव जेंनानि गुदि हमग्रा सुबुं दिने सिमबो दं आरो बांल गासिनो सो दं। बे बायदि बि.ए. एम.ए. फरायनानैबो समाजआव मोजाडै राइजो जाना थानो रोडब्ला, गोरोबना थानो हायब्ला, समाजखौ बेंना लाखिनो रोडब्ला लेखा फरा रौनाय निखुइ रोडैआबो बारा गाज्जि नड थानो होनजायो।

अनजालिआ सासे नायनो मोजां सेंग्रा नबदियजों मोजां मोनलायो। नबदिपआ सासे गोनां नखरनि मोजां सेंग्रा। सानैबो सासेआ सासैखौ नागार लायनो हालाया। बावगा रलायनो हाया सानसे समबो। बे खोथा खौ अनजालिआ गावनो आंनो सानसे खिनथादोंमोन। गामिआ फुलगुरि।

आंनि बयफ्रेण्डआ आंखौ दिनै लोगो बमनो फनआव बुंहरदों। अनजालिआ बुडे आंनो। खोथाखौ खोनाना आंनि गोसोआबो खेब मोनदोंमोन। नाथाय मा खालामनो आंहा अनजालिनि सोमोन्दै साननो गोहोआनो गैखाया।

-- नोंनि बथफ्रेण्ड, नंगौ नामा। गोमोनाय रावै बुंदोंमोन। आं मा मुं, बबे जायगानि? - इसे आपसस रावै।

अब्लाबो बिसोर सानैनि मोजां मोनलाय नाया मोनसे सल लिरजांथाव सानाखै मोन आं। नाथाय अनजालिनि बिमानि थाखायसो बे सल खौ लिरबाय आं।

अनजालि मोननि गामिनिनो गोनां नखर गंसेनि भद्र बिमा बिफानि अभद्र दुथां फिसाज्ला देब आ। बि.ए. फराय जोनदों सो मोन। बेनि फ्रायनो गारबाय। इंसिस मेडिआमआव फराय नाय मोन। इंसिस मेडियाम आव हरनाय बांसिन बर गथ फोरखौनो जों गाखौनो बारा देखाय सिननानै बेकार जानाय खौसो बांसि न नुनो मोनो। जाय मोजां आसो मोजा जादों। बिमा बिफाया देबना जानांगौ गासैबो होजोब दोंमोन। फिसाज्लाया मोजां जायों सानना। नाथाय फैमाल। कलेज आव थांनो बाइकबो बायना होदोंमोन। नाथाय फिसाज्लाया फराय नाय गारना फ्रेग्रा बेसद फोरखौ सो बांसिन आंगो खालामना लाबाय। जौ सि गारेट बेफोरखौथ दाबुंआनो सै। द्राक्स बो जादोंमोन नो आवगाय फरायनाय लोगोफोरजों खोनानाय बायदिब्ला। नाथाय दायो बिमा-बिमा निफ्राय रां बारा बिना मोनैलाय डेनडाइट, इराजेकस बायदि मोनाम सोना थआ बारासै। फाग्ला अखा थार सै।

देबआ अनजालि मोननाव फैबाय थायो। देबनि फाग्ला आखाल आखुखौ नुनानै अनजालि बिमाया देब निफ्राय सौसिनो जानो सानदोंमोन। नाथाय अनजालिआ देबनि गावसोरनाव फैना थखौ इसेबो सैनो हाया मोन। बिमानि थासा थसो अनजालिआ जोबो खालामनो दायामोन। नडब्ला हयथ देबआ .....।

अनजालि बिमाया अनजालि आरो नबदिय मोजां मोनलाय नायखौ मोनलि खागौ मोन। नाथाय थेवबो अनजालिखौ दिनथिनानै देब निफ्राय गोलां माबा-माबि आदाय खालामो मोन। अनजालिनि बिमानि बे गाज्जि गोसोनि साननायनि थाखैबो लाइमो बैसोनि देबआ बारा गाज्जि सिन जादों। बिमा-बिफानिफ्राय नांलायनानै रां बिना लाबोनाय, जानला मानला लोगो फोरजों लोंलायनाय जालायनाय बे बायदिनोसै। देबखौ मोजाडै बुज्जायो मोनब्ला हयथ अनजालि बिमाया सेब्लाबो मोजां लामाजों लाबोरोनो हागौमोन। नाथाय बेखौ खालामा ब्लानो अनजालि बिमाया गाज्जि लामाखौसो

दिनथिसिन दोंमोन। औरैनो बे बैसोआव मानसिआ सानसनो हाया बबे मोजां बबे गाज्जि। गाज्जि लामाथिंसो बांसिन थांफ्लांगारी, आरो बेयावनो अनजालि बिमाया .....।

बे खोथाखौ आं अनजालि मोननि गामिनिनो सासे लोगो निफ्राय अनाव खोनानो मोनो। अनजालिआ आंनो देबनि बाथ्रा सानसे इसेल बुंदों मोनः

आंहा दि मा जासिगोन, फरायनो सम खौनो मोना मोजाडै। फरायनोनो गासो गैला आंहा। मानो? सोडे आं।

गामिनि सासे जौ फाग्ला सेंग्रा सानफ्रोमबो मोनायाव फैना जोंनाव दावराव दावसि खालाम फैबाय थायो।

नोंस्रानाव। नोंस्रा थरावबो हौवा मानसिआ नो गैया मायो जौ लोग्रा। बुडे आं।

मानो फैयो मा होननोसै आं। रायब्लाबो होनजाब्लाबो आखल गैया, गामिनि लाजिरोडै फाग्ला सेंग्रा। ---- आंबो सोड खिसै बिनि सोमोन्दै बेनिफ्राय।

मानसिआ थैसोला। नाथाय थेवबो जदि अनजालिनि बिफाया अबथिरा थैया गौमोन। हयथ होमब्ला अनजालि बिमाया बे बायदि जायागौ मोन। दुखुआ गाग्लोबनाय जों, खामायग्रा मानसि नआव गैया जानायजों, गोरलै गथखौ हारसिं बिफा गैथाब्लानो फेदेर नांनायजों आरो सिस्ला बैसो आवनो रानदि जानानै जिउखौ हारसिं बारहो नांनायजों गासोआ हयथ गाज्जि जालादों अनजालिनि बिमानि। सिस्ला लाइमोन हैसोआव गोबां मिजि थायो बथहाबो। हास्थायनाय मोननो लोबौनाय थायो गासोआव। जोनोमजों लोगोसे मानफ्रानाय मिजिं थायो। बेनो आस खानदा जायेब्ला, ससे आवनो थुंगेब्ला गोसोंआ बोजोंबा देमग्लाय लांनोबो हागौ।

अनजालिआ नबदियखौ मोजां मोननाय बाथ्राखौ बेरैबा बबेनिफ्रायबा मोननिबाय देबआ। रागा जोडे देबआ अनजालि आरो बिमानि सायाव। दोनखार

लांनोसै अनजालिखौ दिनैनोआं। बुडे देबआ रागाजों। बेनि साननैसो सिगा आवसो अनजालिआ आंनो फोरमायदोंमोन।

आं नआव थानोनो सुखुला, बारा बारासो दावराव दावसि जागासिनो सै नआव।

मा जालायखौ ? -- सोडे आं।

मायो दंबावो जानो गोनां। --- फिन होयो होयो अनजालिआ दुखु गाराडै। दोनखार लांनोसेआनो आं नबदिय जों। रायलाय खाबायबो आं मैया नबदियखौ लिंनानै।

नंगौ नामा ? नोंसोर सानैनिसो गोसोसै, आंलाय मा बुंबौवनो नोंसोरखौ लाय। -- आं नि राव।

सानबैसो लामा नायनो थिनदों। गाव इसे माबा माबि बन्दबस्त खालाम नांगोन होनना। -- बुंबावो अनजालि आ।

बेनिफ्राय थानोसै होनना कलेजनि फ्राय बे दिनखालि थाबनो नआव थांनायसै अनजालिआ। आंबो मानोबा माबा सानना नफारसे होनना फैनाय सै बै दिन खालि। ओजोंहाय 2:30 निफ्राय ( ) बो दडमोन। जोहा, जायाखिसै लानाय।

अखा नायै फुं। अनजालि मोननि गामिनि लोगोआ आंनो फनआव बुंहरबाय, अनजालिखौ थांनाय हराव देबआ बुदु-बुसिलाना थांबाय गावनि सासे जौसाय बेरदा लोगोजों गावनि नआव। बिमा-बिफाथाबो जेबबो होननो हायाखै फाग्ला फिसाज्लाखौ। अनजालिखौ अनथायोमोन देबनि बिमा-बिफाया। अनजालिनि गाज्जि आखल आखु नुफेरा खैमेन गामिनि रावबो। माथाय बिमायासो.....। गाबै गाबै फाग्लि बायदि जाना दं अनजालिआ देबनि नआव। खारबोनो सानब्लाबो हाया। नसिंआव दर फांथेना दोनदों।

बो मोनायाव देब जों अनजालिनि हाबा। नाथाय नबदिप जेबो खबरखौ नो मोनाखै। गामि आबो गोजान जालायो। लोगोआ उनाव फन खालाम दों नबदियखौ होनना फोरमायदों आंनो। जाइफ्राबो हाबा लेंजायआनो

जेब्ला गावबुरा, हादिग्रा जों लोगोसे ज खायब्रैसो राइजों-
राजा, बोराय-बुरै फैनायसैनो मोनायाव। हाबा
जाथाराब्लाबो हमखब-हमसि हाबायाव फजनानायसै
अनजालिखौ।

अखा नायै फंआव खौरांखौ मोननानै अनजालिखौ
लानो नबदियआ माखासे सेंग्रा लोगो लाना फैनायसै
देबनि नआव। बिसोर जों लोगोसे आंजो फसयनाय
सानै लोगोबो दुफायो मोन। बिसोर सानैआ आंखौ बो
लंफादों मोन। लोगोआ थांनो। नाथाय आं गुबुन खामानि
आवसो ओंखार दोंमोन बै समाव। अब्लाबो खामानिखौ
दोनथना नै थांजागौ मोन नाथाय आंहा गोसोआ बे
खामानिआव थांफानो राजि जाया खिसै। आंहा गोसो
आव गिनायबो दड मान। बोरै बोलाय-सोलाय
जाबायब्ला माबाफोरसो जालाय लायगोन। सनदोंमोन
आं। आं बेस्ट-अफ लाक लहोनहरदों मोन आरो
गोसोआव नो ईशोरनाव आरज गावहरदोंमोन जेन
अनजालिआ देबनि फानजारि निफ्राय बारगनो हायो।

उनाव आंबो माबा सानना अनजालि मोननि गामि
फारसे साइखेल लाना होसो लांनायसै। नाथाय आं
सहैनायनि सिगांनो अनजालिखौ देब निफ्राय सेखना
लाबो गसि नो दं। देबआ जेबो खालाम नो हायाखिसै
रागा जोंना होंखाव बाय नाय खौ सो खोनानो मोनदां
मोन आं :

फुरा लस, आंबो ओरैनो हगारंना थाव गैया।
नायगोन आंबो। दिखांजोबैसो हगारगोन आं बै सालि
निफ्राय।

लामायाव अनजालिखौ सोंदोंमोन आं :

अनजालि नों मोजाडैनो दडना ?

औ ल होनदों मोन अनजालिआ हायाव नायगंन।

बुबावदोंमोन आ :

हामबाय दे। जिंगा सिनांला।

-- बे निफ्राय आं बिसोरजों गामि सिमल थांफाना
न आव फैनाय सै।

ओजों देबआ जौ लोंनानै आरोबाव मोनाथावनो

अनजालि बिमानाव थांना दावराव दावसि खालाम
हैनाय खोनानो मोनो। नआव जा बेसद द-दं बुखेब
जोबो। गारफायला जोबो। उनाव अनजालिखौ मोनैनि
रागाव अनजालिनि बिमाखौनो बुदुना लाना फैनायसै
देब फागलाया।

अनजालि आरो नबदिपनि गोथार जुलिआबो
हायटा मोनसे नि उनाव सिरि सिरि दानथु हाबा बायदि
जालांनायसै।

दानसे सो उनाव आं सानसे दाउन आव अनजालि
आरो नबदिपखौ लोगो मोनदों मोन।

मा खबर अनजालि ? --सोडे आं।

दड-मोजां गाज्जि बे बादिनो।

आरो नोडे मा बादि। मालाबा थां- बेरायनो
जोंनाव। -- बुडे अनजालिआ इसे मोखांखौ सिडव
नायगंनानै लाजिनाय मोखाडै। माब्लाबाबो लाजिफेरै
अनजालिनि मोखांआव लाजिनाय नुदोंमोन आं बै
सान सालि। बिमाखौ लानानै नो लाजिनाय मोनदों
होननांगोन। नबदिपआ गंसे दखाननि सिडव माबा
बाय गसिनो दड मोन। बिमानि खौरांखौ बयबो
मोनजोबबाय खायनो लाजिदों अनजालिआ। बिमानि
बाथ्रा दिहनगोन सानदोंमोन जानांगौ अनजालिआ
बेनि खायनो बियो लामाखौ गाये नो गानना खेबसे
नो बुंदों मोन :

औ आं मोनसे बेसाद बाददोंमोन आनो दासो
गोसाआव फैदों। लाहै नोसै आं बो गाज्जि दामोनसै,
हगार लायबाय होमब्ला। -- बिबदि होनना दखाव
सिडव दाबहैयो अनजालिआ।

आंलाय मानो नोंखौ बिमानि खोथा सोंनानौ लाजि
फोनांनोसै अनजालि। आंहाबोथा गोसोआव इरोब्लाबे
साननाय दं। बिबदि सानना नै आं साइखेलखौ सालाय
बोनायसै नफारसे। नै आं साइखेलखौ सालाय बोनायसै
नफाररो। ■

English Section

My

✍ Mr. Khangkhara Kachary

Light I dreamt a dream
The dream of my unknown future,
There was a big path and
I was going to somewhere
A ray from sky then
covered my body and I
Found myself in my little room
Sursounded by sunshine. ■

A Reaceful Sleep

✍ Mr. Umasankar Brahma

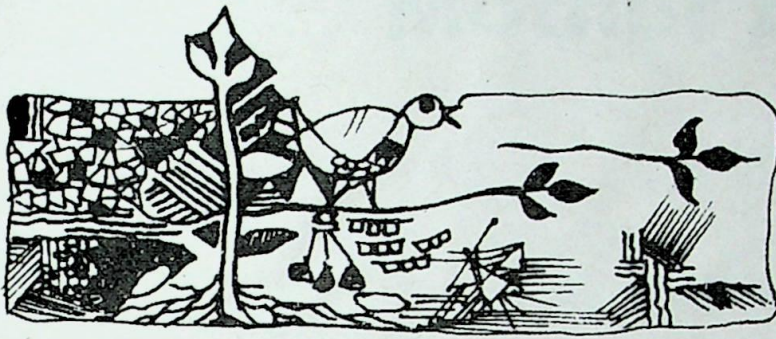
Don't make noises
Keep quite please
Can't you se that
She's sleeping in peace ?
She has gone to Heaven
Some people say,
How foosh people ? I wonder
Are'n't they ?
Why are they crying
I can't underslind
Don't they see that
She's still holiding my hand
So stop crying friends
and don't tell me lies,
I know she's wake up again
when the sun'll rise. ■

“WHAT IS FRIENDSHIP”

✍ Prabin Prasad
T.D.C. Part I

What is friend ship?
Friendship is love, trust, hope, belive in between one another,
Friendship is understanding, blessing of God,
Frindship is bequest of God,
Frindship is felicity, Fervour and Feud
Friendship is derot of joy and ache
Friendship are not make through Cogently
" Everyone searches for a good friend.
Because, its a blessing that only heavent send" ■

Hello Little Butcher

✍ Aru Boro

Hello Little Butcher, meet you again.
You have been missing a century.
You seem an intruder, homicidal toys.
Never before, you have seen here and there.

Freedom For You

✍ Kangkan Choudhury
H.S.2nd year (Science)

To protect all your possessions
Let me go in search of freedom
A wishes within me to perpetuate
your wisdom
And to protect all your persuasions
Hope for the freedom, hope not to desist
Let every pain in me be beyond tolerance
I pray, let your pains be in my acceptance
For you, a pair of helping hands will
always exist
I remain silent when victories make
you speak
The moment I feel, it consolidates me
And I speak in silence, for you
forever let me be
And I breathe to make you
feel freedom so authentic. ■

What a Sinister ?
Meet you again.
The blood lathel weapons, grining in
your hands,
Take away from me.

Wish you dismember me,
but you can't my soul.
You are the merciless toys of other,
possessed by intruder guest.

You can lead me to a masacare,
but can't get nothing for these.
Idon't mind but agonied,

for your deeds.

The sect summon,
The master of puppets, in a subbath.
And you can't escape from every
cardinals points.
And oppose to go with him. ■

False

✍ Gautam Basumatary

T.D.C. 2nd Yr.

All are False .....
in the world.
Which is true?
And which is real?
No, there are no.....
True and real.
All are false.....
in the world.
I think, Bad is better of all.
False can't wine in life
And true cold not be
Success in life
Couse, all are false
in the world.

An Evening Music

✍ Ezumoni Hazowary

H.S. 2nd Yr.

Like falling dew drops
Sun's rays on blue bell
rising in the east time very few
Dreams to become real
Wake up call from living cuckoo
Evar melodious music to every ear.
Make our heart only joy be thou
Who'll fall in kindless Sun's fire.
Clapping hands gift of loving voice
Darkfull glooms only let us weep.
Thou nest take all our guilt off
Breath of life to give us hope
Sun and Moon, shinning stars
Lightings, clouds, storms and winds
At your feetthey humbly fall rivers
In our heart, tears are ever flow.
Litv our lamps with a glowing song
In the early dawn nof the morning
Teach a warmfull hymn gently and long
Blowing air arises here a joy wondering. ■

Mother Earth

✍ Nabanita Brahma

B. Sc. 3rd Yr.

*One night in my bed
When I was asleep
On a rock, sitting
I saw a lady weep
She was dressed in white
With patches of red.
I wondered which incident
had lowered her head.*

*I went up to her
and asked her the reason,
of sitting out at night,
In such a cold season
Raising her head
she said with sorrowful eyes*

*"I weep my son
on humanities demise.
In the name of religion
my children fight.
They don't realise that they
are all brothers.*

*I regret that,
I gave them human birth."*

*I weep my son,
cause I am "Mother Earth".*

ANONYMOUS COMMUNICATION

Xingbao Wory (Ratul)

T.D.C. 2nd Year. (Geo)

(1)

We are talking about something in the classrom of Geography Department. I guess in inter alia someone new open the door and come in. There is a bolt from the blue because new-comer is a beautiful girl and I donot on speaking term with her. She is of my age, her name is Chaya, but it is her Nom-de-plume. She asked me.

: Hellow! Are you Xingbao Wory? Is not it.

: Yes!

: What is this one?

She shricked loudly as if she had been put into boiling water. She bring out a bundle of letter from her bag and asked me.

: How absurd? I'm quite in the dark about this matter, I was astonished on hearing this.

I told her something more, but she don't at all listen to my word.

: ..... (silent)

: Let this secert remanins between you and me, we should keep of from here, please come outside.

I tell her.

(2)

I read the anonymous letter one by one. Oh my God ! Nobody can tolerate this insult, wounds heat but not ill words.

: Miss Chaya, such thing as you talk about are incredible, because my handwritting do not tally.

: If you do not write the letter than you should used to tell someone about the matters, than why.....

: You arraignment me that I made a nuisance guilty, I'm sender, No, no, no its not that. Why I did it, I don't want to love you and I have no hostilities with you. I'm not prosecuted with this matter.

: Hey Mr. I don't care.... if I recieved letter like this again than...This one my last waring.

: Please try to understand, I think this is conspiracy. Okay, as you like Chaya, I have told you onece for all that, I will prove this matter, rest assured I shall leave no stone unturned to proved the matter.

But this is beyond her understanding. She beside herself with rage.

(3)

Amid mute cold winter night, all asleep not a stretch. I read agajn the anonymous letters. My everything is there, like it is my website. What I like to eat, What I like to do, What is my hobbies, What I willing to be etc. The main subject is I and all the letters are ordered Chaya to love me.

Alas! What a heinous deed it is, Good Heavens. I have been outwitted by a girl, What a shame! But I know honesty pays in the long run. If I'm insteed of her than I shall done something more whatever She did with me. But how ? I proved my inocentment, resound in my head from that day.

I investigating myself from the next day, but failed it is my Abortive attempt, Nobody is from among my friends.

(4)

I meet with a ditactive Mr. Atsibu Ndang in

a Hotel. He is known to me from past, so I tell him everything about the matters. Incident I give up the letters and money to him. Mr. Nadang told me that not to worry, Soon we Finished this investigatin.

Next day I meet with Chaya in College.

: Hey Chaya, I give up yout letters to ditactive, and their investigation is uninterrupted.

: But I don't want this ..... your name is there so I asked you.

I seen all her hopes were dashed to the ground, her face become pink like a rose, she is not ready for the mattres. I think she never used to thnik the case is goes so far. She again tell me nicely.

: I never used to say that you are the criminal. I asked you only that why letters are discuss you? Whatever letters are wants from me. I only used to asked are you sender.

: Chaya, the investigator are arrest you to studying the present matters at any time, you should try to get ready for okay.

Ready she is not ready for the coming case. So, that day she could not stand against me.

(5)

After two weeks I have been recieved a massage from ditactive agency. That days I'm so happy because operation successful. Next day I am going to the ditactive office fro their invitation.

I meet there with the chief distactive and Mr. A. Nadang.

: Mr. Nadang, How your department successfully finished the investigation? Are you like to tell me.

: Xingbao, At first we see that the operation is very hard. From which step we start to investigate we are cnfusing. For two days we used to talk about the matters. At the last moment our department's one agent told me that. Few months ago someone contact our department to collecting your whole news or bio-data. What-

ever our agent collecting about you those are same as the anonymous letters are pointed. After find out the first clue we start our investigation currently. The criminal is of your age and studying at your college. But this year he newly admited in another College. We examined his examination's anwersript at Board and found another latest clue, Handwritting is 100% tally with anonymous letter, And we are locally investiga that about the character of that criminal and heared what is his remarks about you and chaya.

That's all, we suddenly arested him from his home with Xerox copy of letters, Chaya and your many phothograph and two video disc. (where chaya acting). About all the matters it is very clear that he is a criminal no doubt. I meet there with the criminal. I asked everything what he want from me and chaya.

(6)

From that day I'm so happy because my promise had finished. I am the winner followed by chaya. I want to tell twice something to chaya about the matters, but failed, I don't use to tell her anything.

Whatever I want to tell her, sometimes that words are resound in my head.

"I'm the Boy your mom warned you about. I'm not the Boy I used to be, and I'm the hero and I'm also the surgeon perfroming an autopsy upon myself. ...."

N. B. :- All the character of this story is real.

THE MADRAJEE ENGINEER

Prof. Kalyan Barpujari
Department of Mathematics

In the late seventies and early eighties of the last century a well number of boys went to Madras (Now Chennai) to take technical Education. How many of them returned with success, we do not know but those who returned with nothing were called the Madrajee Engineers. Similar kinds of institutions were also opened at different places of Assam and they were closed down with beautiful drop out records and almost zero enrollment. Such a kind of institute was set up at Jorhat and Mr. Dambaru enrollment himself to fulfill his hope to be an Engineer after failing the Higher Secondary (Science) Examination for three consecutive years. As there was no entrance test and a matriculation certificate with a handsome amount of dough were the required norms for admission.

But, he easily realised that a boy like him can never succeeded in any paper of Section A of A.M.I.E. (Associated Member of the Institute of Engineer) examination. The deltas and dels of partial differential equation and numerical analysis appeared before him like some ghosts. So, he silently came out and become a student of H.S. (Arts Stream) at Jorhat College at the evening session. Ashitbaran was his only friend at his classes who worked at the daytime as a trainee at a photo studio. After two years both passed the H.S. examination and admitted to the B.A. classes.

Mr. Tilok Medhi owned a small printing press and published a biweekly edited by himself. Mr. Dambaru and Ashitbaran came there in search of part time jobs. Medhi agreed but frankly told his inability to give something in the name of sal-

ary. They agreed and both were issued identity cards Dambaru as Reporter and Ashit as Photographer.

One fine Sunday morning, Mrs. Ranjana Chaliha proudly handed over a copy of the bi-weekly to her husband, a Superintending Engineer at a Government Department. He was astonished to see his wife's interview with a photograph among the flowers of her garden, published in that biweekly. She had a flower garden of both local and variety and for the first time her talent has been recognized and come to limelight. She invited both Dambaru and Ashitbaran for breakfast. Mr. Chaliha also very much pleased and promised to help them with his limited ability. After a month, the first government advertisement appeared in the biweekly. The architects of the first stepping stone of success for Tilok Medhi were Dambaru and Achitbaran. They added a fortnightly supplement for women only where articles from interior decoration to food preparation, from child care to beauty care got placed. Needless to say, the only qualification of the writer was not her standard of writing but her husband's position that can provide government advertisement. By this way, they spend few more years at Jorhat and they decided to come to Guwahati as they already had been graduated. Dambaru became the Principal correspondent of the biweekly and thereby he came into contact with different types of people. Ashitbaran earned a reputation as a press photographer and his extraordinary contribution for the media industry helped to acquire a job for a national daily based at New Delhi.

With a heavy heart Dambaru bid farewell to his best friend at Borjhar Airport. he was alone now. he was in his saddest mood when one fellow partially known to him and invited for a drink. he did not refuse.

Jajo was his name. He worked for different journalists as source. He never wrote anything but supplied some very authentic information having higher press value. Jajo suggested Dambaru to start a paper where the latter would be the Editor. Rest he can leave everything to Jajo.

Thus, the most popular weekly "Kamrupa" came into existence. Some best writers, Poets contributed to make it the most popular news magazine. Now, Dambaru is a well-known person. He earned and learned a lot through this profession.

Every person with a talent needs a platform to expose. The magazines and papers are the platform for a writer.

It was an October evening when Dambaru was at his editor's desk. A thin and tall girl stormed into his office with a bundle of previous issues of Kamrupa. She was at the crest of temper.

"I've sent not less than ten stories and about twenty five poems to your paper but not a single one has been published."

"Look" he interpreted, "there is a panel of persons-"

"Hang your panel, call it channel, don't try to full me", she even did not allow him to finish his sentence. "I can give you the proof of an article returned to me without seeing a single page by your panel."

Dambaru rang the bell. Sub-Editor Durga Deka (Wife of a Public Relation officer of Central Govt. Undertaking.) came in. He told Durga what had happened to the girl in front of him.

Prabhat Shrutikar owned a small business of making Jams, Jelly, Prickles etc. and hanging the bags on his bicycle handle he sold his prod-

uct at the small retail outlets. He had three daughters and a son brilliant enough to encourage him for more hard work.

The eldest daughter Mala just started her Post Graduation in Chemistry at Cotton College, when some one discovered a skeleton of frog inside a bottle of Shrutikar's product. The news broke out in newspaper and at the same time the entire family broke down. How Mala finished her studies is an unbelievable story. She witnessed the cruelest side of the society who pushed her into solitary confinement within herself. But, she had a talent of writing, awarded best literary competitor at her college.

"I am not clinging my writing to be some master pieces. But I cannot tolerate when I see some cock and bull stories of preparing a dish not consumable even by a cow or the story of dipping yourself in bathtub full of scented water and herbs and make your mind flying in the air beauty care column. In no sense I'm inferior to them though I can not help you to arrange a railway free pass or a high paid advertisement."

Dambaru coldly told her "If you are not in a mood to listen my words then I have nothing to say. You can hold your own experience to be absolute and ruin yourself. But I promise to erase your idea about the media world that had killed your family. this is my word both as a journalist and a human being."

Two month later, Mala Shrutikar passed her M.Sc. exam and joined the Girija Tyres Limited as an executive trainee. Durga Deka told Dambaru- "You know Dambaru, when Mala came to us, Jajo had been to Tripura to collect a report on Rubber Plantation. The farmers use excess quantity of inorganic fertilizers contracting the life span of radial tyres used in heavy-duty trucks. I did not published but show it to the

"Management of Girija Tyres, Am I right?"

"How do you know?"

"After all I was also a Madrajee Engineer." ■

"HYPNOTISM" The Subconscious mind.

✍ SHAFIQU L HUSSAIN

Head of the Department, English,
Dudhnoi College, Dudhnoi
Goalpara, Assam.

Briefly speaking hypnotism is the science by which a man is brought into a true like state resembling the dream situation. In this state the consciousness or conscious mind merges down an inner faculties, (inner self or sub-conscious mind) are awakend. It is a well-proved fact of psychology that our conscious mind which does our everyday thinking is only a small part of our personality. The greater part of our being remains below this conscious mind. Hypnotism deals with this inner self or subconscious mind, as it is generally called. So before understanding Hypnotism, we must understand the makeup and working of this inner self.

In order to understand the mechanism of mind we must first study memory. It is the main faculty which our mind employs in executing its functions. All our thinking mainly depends on our memory. Without memory there can be no thinking. An ordinary man does not realize the significance of memory in our life. It is our past memories that our mind is composed. But an ordinary man's conception of memory, just like his conception of mind in general, is very limited. Memory is the process of conserving (Preserving) our mental experiences and reproducing them. A layman thinks that our old mental experiences that we can not recall now are lost and destroyed and only a limited quality is preserved. But actually this is not the case. There are reasons to believe that all our past experiences, all that we have learnt by seeing, hearing and through other senses is conserved in the deeper strara of our mind. And as we shall show later on these past experiences are not only conserved in the form of mental images, they are living and active

and are influencing our present life. In fact it is the sum total of these past experiences that goes to make up our mind.

Ordinarily we can not recall most of our past experiences to our consciousness. But there are devices by which this can be achieved. And this shows us by actual demonstration that incredibly large amount of our past experiences is conserved and also shows how they are influencing our present thoughts and behaviour.

One method of recovering the past experiences is what is called automatic writing. This is a sort of writing in which the hand writes unconsciously. It is possessed by the inner-self and directed by it produces writing of which the conscious mind of the writer is not aware until he sees the writing. The hand moves as if possessed by a spirit.

Psychologists have recorded many cases where many persons have reproduced by automatic writing long passages (word by word) from the books they read 20 years ago, which at the time of writing they hardly remembered to have read at all. Such experiments have been made hundreds of times by many psychologists and they conclusively show that a vast volume of our past experiences is preserved in the depths of our mind and can be recalled by one device or another. Further, it is not only those experiences which once engaged our attention that are recorded and can be recalled. ■

(The topic is prepared on the basis of the experiments of Dr. Morton Prince of U.S.A.)

SHE

✍ Nabanita Brahma

Bsc 3rd year

She was in love with me from childhood. I think I have spent more than one fourth of my life in her sweet company. She is so bold that she generally sees me at my home. She does not even care about my parents. But I told her not to come to me during the daytime. She agreed and after that she started coming only at midnight.

One day I was very surprised when she came to me in my classroom. Our classteacher told me that if I could not live without her, I should go out of the class. I came out of the class and decided not to give my life to her. So I turned towards the canteen and ordered a cup of tea. She tried to persuade me, but all in vain... she had to go away.

All night, I was waiting for her. I thanked God when she came. She came very late. So I did not allow her to leave me early. In the morning, it was 9:30 am. Suddenly my father caught me in her sweet company. He got angry and slapped me hard. She had to go at once. I felt ashamed could not say anything.

During examinations life was horrible. I couldn't give her much company and time. I told her to come late at night and told her to leave me early in the morning. After examination, I spent a great deal of time with her. Because of her I got scolding, beating but true love can't be parted.

So at the end of the story can you guess who she was?

Yes, she was not a human in flesh and blood. She was none other than my dear 'SLEEP'.

Without Ticket : (Jokes)

✍ Nabanita Brahma

Bsc 3rd year

A sardarji was travelling in a train without ticket. The T.C. of the train who was also a Sardarji asked for his ticket. The Sardarji thought of an excuse which he had heard from other people, that ministers can travel free. He said, oye! Asi minister (I am a minister). The T.C. asked back "oye! tusi kade minister"(which minister). the poor Sardarji couldn't think of any minister except Mrs. Indra Gandhi, so he said, "oye! asi Indira Gandhi". Immediately, the T.C. caught the Sardarji's feet for blessing and said, "oye! asi bauth sunya, oh! asi bauth padya, aaj dekh'liya" (I heard a lot about you, I read a lot about you and my luck, I saw you today). ■

Fail Successfully

 Ezumoni Hazowary

H.S. 2nd Year.

I remember a teacher asking me a question in class years ago. I knew the answer, but didn't myself to say it. I hesitated. The teacher did not prompt, but promptly said, 'Next !' And the 'next' said exactly what I hasitated to say, and was warmly approved. I was afriad to fail, and so I lost.

'We must take the current when it serves, or lose our ventures, says Shakespeatec in Julius caesar.

Make hay while the sun shines.

Make use of oportcnitites when they come.

If they don't come, hunt for them.

Work while it is day.

Some of us pretend that we don't make any mistake at all, all the time secrete believing that we make more mistakes than anybody else, hiding within us a haunting fear of being wrong.

What does this fear cost you ?

Do you like occupy a place in a profession or business but you are afraid you will fail ?

Have you been disappointed in love, and you are afraid to venture on a new relationship for fear of losing again ?

But you don't need to take it lying down rise again. Fail successfully.

"Awake, arised or be forever lost, "says Milton. ■

Bad Luck (Joke)

 Bikramjit Bramhma

H.S. Final year

Sitting in a bar, a man looked at his glass in a hesitant manner. Then a tough-looking guy approached him, snatched his glass and drank the contents. Then hesitant man looked at him, shook his head and said "That's what I called bad luck". "What do you mean by bad luck?" asked the unfriendly man angrily.

Two weeks ago, my parents died in an accident. Then I lost my job. My wife was unfaithful to me. And finally when I decided to poison myself, you came and drank my poison.

Isn't that just bad luck? ■

Report of the secretary social service

At the beginning of my acknowledgement I would like to offer my heartfelt love and greetings to honourable principal, teaching and non teaching staff, friends and to all the college students.

I, as secretary of social service tried my best to performs better administration. Even though the functions of the cited administration seems limited, yet greater is the responsibility. During my tenure as secretary of social service I enjoyed the active participation and co-operation from my friends. I sincerely admire those energetic and dynamic friends of the college.

As secretary of social service, I shall ever

remained grateful to Prof. Dilip Saha, who as incharge helped me in conducting my activity successfully. I am also grateful to Proff. H. Kumar Nath, Mr. R. Mazumdar, who help me in carrying out the national social service scheme. Lastly my heartfelt thanks goes to my friends who whole heartedly stood by my side in times of joy and pain.

At last I beg pardon for the past mistakes, which I might have done knowingly and or unknowingly. ■

Thanking you

Report of the secretary, minor game.

At first I would like to give my greeting to honourable principal and all of my teacher of Dudhnoi college in the name of almighty God. Secondly I would like to offer my heartiest love to all my friends and students of our college elect one on secretary of minor games D.C.S.U. 2005-06.

I Kiraj Daimary secretary minor games tried my best to maintain discipline in one year tenure as well as during the time of college week. I tried my best to manage my part and to help other member as well. As it was difficult for me to

control the college week games but it become possible with the help of my friends that I have done it easily. So specially I would like to thanks Dipjyoti Boro, Paban Basumatary, Uma Sankar Brahma, Biraj Rabha, Jitu Rabha, Tapan Nath for helped me during college week.

At last I would like to beg pardon for I might have committed unknown mistakes during my seasons. thanks.

"LONG LIVE D.C.S.U."

"LONG LIVE Dudhnoi college" ■

Report of Secy. Girls' common room.

At the beginning of my acknowledgement, I send my greeting and good wishes to honourable principal teaching and non-teaching staff and all the students of Dudhnoi College.

I Ezumoni Hazowary, Secy of Girl's Common Room tried my level best to bring back the form of College. During my administrator, I tried my best to work hard and organise all the events in systematical manner. As many students took active participation in various competition. I hardly request all the students to participate like this in various activities even then in the next time.

The charge, I had taken as Secy. Girls Common Room for one year tenure, I did not feel any trouble and have done all the work easily,

though it is difficult to control all the things alone. For this I would like to give special thanks to all my dear friends who stood by me and helped me in course of conducting the events and took pain in helping me in my various activities.

So, at last, I also want to thank my Prof. - in-Charge, our hon'ble principal, teacher and all the students of Dudhnoi College. With hope, that they will continue with the loudable work that they have been doing and even improve upon their past record.

Thank you.

Ezumoni Hazowary
Secy. Girl's Common Room.

RESULT SHEET

VOLLEY BALL

1st Prize : T.D.C. 3rd Year .

1. Ajay Hazowary.
2. Rajib Hazowary.
3. Dipak Basumataryu
4. Amlan Hazopwary
5. Ramu Bora.
6. Jiten Daimary
7. Biddarth Bara
8. Manash Rabha.

2nd Prize: H.S. 1st Year

1. Utpal Hazowary
2. Sukdev Roy
3. Samarjit Rabha
4. Bishwajit Hazowary
5. Hermoni Basumatary
6. Parmeswar Basumatary
7. Mridul Rabha .

Badminton (Boys) Single

1st Prize : Sri Tapan Nath (T.D.C.)

2nd Prize: Bitupan Rabha (H.S. 1st Year)

(Girls) Single

1st Prize : Miss Pranita Daimary (H.S. 2nd Year)

2nd Prize : Miaa Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

(Boys) Double

1st Prize : Joydeep Talukdar (T.D.C. 3rd Year{Sc})

Janak Kalita (T.D.C. 1st Year)

2nd Prize : Mintu Hazowary (T.D.C. 1st Year)

Mintu Hazowary (T.D.C. 2nd Year)

Girl's Double

1st Prize : Miss Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

Miss Pranita Daimary (H.S. 2nd Year)

Mix Double

1st Prize : Miss Pranita Daimary (H.S. 1st Year)

Sri Mukthang Khakhlary (T.D.C. 1st Year)

2nd Prize : Miss Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

Tapan Nath (T.D.C. 2nd Year)

CRICKET

Winner : T.D.C. 2nd Year

Runners up : T.D.C. 1st Year

Man of the Series : Mr. Uma Sankar Brahma

Man of the Match : Mr. Dhruvajyoti Roy

FOOTBALL

Winner : T.D.C. 2nd Year

Runners Up : H.S. 1st Year.

Result of the Minor Games Section

Badminton (Boys) Single

1st Prize : Sri Tapan Nath (T.D.C.)

2nd Prize: Bitupan Rabha (H.S. 1st Year)

(Girls) Single

1st Prize : Miss Pranita Daimary (H.S. 2nd Year)

2nd Prize : Miasa Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

(Boys) Double

1st Prize : Joydeep Talukdar (T.D.C. 3rd Year{Sc})

Janak Kalita (T.D.C. 1st Year)

2nd Prize : Mintu Hazowary (T.D.C. 1st Year)

Mintu Hazowary (T.D.C. 2nd Year)

Girl's Double

1st Prize : Miss Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

Miss Pranita Daimary (H.S. 2nd Year)

Mix Double

1st Prize : Miss Pranita Daimary (H.S. 1st Year)

Sri Mukthang Khakhlary (T.D.C. 1st Year)

Runners up : Miss Deepika Daimary (T.D.C. 3rd Year)

Tapan Nath (T.D.C. 2nd Year)

RESULT OF THE MUSIC SECTION

Parbati Prasad Barua Sangeet

1st Prize : Barister Rabha

2nd Prize : Romen Pathak

3rd Prize : Nibedita Choudhury

Tribal Modern Song

1st Prize : Barister Rabha

2nd Prize : Champa Machary

3rd Prize : Rajib Hazoary

Flok Song

1st Prize : Nibedita Choudhury

2nd Prize : Barister Rabha

3rd Prize : Pulama Rabha

Romen Pathak

(Consolation Prize)

Tribal Folk Song

1st Prize : Champa Muchary

2nd Prize : Rajib Hazowary

Antakhari

1st Prize : Nibedita Choudhury's Group

2nd Prize : Jyotirmay Nath's Group

3rd Prize : Abjit Roy's Group.

Assamese Modern Song

1st Prize : Nibedita Choudhury

2nd Prize : Barister Rabha

3rd Prize : Rupam Rabha

Pulama Rabha

Kalyan Daimary

Jyoti Sangeet

1st Prize : Barister Rabha

2nd Prize : Kalyan Daimary

3rd Prize : Romen Pathak &

Pulama Rabha

Bishnu Rabha Sangeet

1st Prize : Pulama Rabha

2nd Prize: Barister Rabha

3rd Prize : Romen Rabha

* Best singer of Dudhnoio College for the Session *

Mr. Barister Rabha.

RESULT OF THE GIRL'S COMMON ROOM SECTION.

Carrom Board :- (Single)

1st. Prize : Bhumika Nath.(T.D.C. 1st Year)

2nd Prize: Lipika Thakuria(T.D.C. 1st Year)

Carrom Board :- (Double)

1st. Prize : Sagarika Khakhlary(H.S.2nd Year)

Ricky Sarkar (H.S.2nd Year)

2nd Prize: Bhumika Nath.(T.D.C. 1st Year)

Lipika Thakuria(T.D.C. 1st Year)

Chess Board :-

- 1st Prize : Darshana Nath (T.D.C. 3rd Year)
 2nd Prize : Niku Brahma (H.S. 2nd Year)

Chinese Checker :-

- 1st Prize : Bhanita Roy (T.D.C. 3rd Year)
 2nd Prize: Pranita Daimary (H.S. 2nd Year)

Ring :-

- Consolation Prize : Archana Brahma(H.S. 1st Year)

Flower Decoration :-

- Consolation Prize : Nilu Basfor (T.D.C. 1st Year)

RESULT OF THE MAJOR GAMES SECTION.**(Boys Section)****100 mtrs Race :**

- 1st : Manoj Rabha (H.S. 2nd Year)
 2nd : Sukdev Roy (H.S. 1st Year)
 3rd : Biswajit Daimary (H.S.1st Year)

Shot Put :

- 1st : Ajit Rabha (H.S. 1st Year)
 2nd : Barister Rabha (T.D.C. 1st Year)
 3rd : Jitu Rabha (T.D.C. 1st Year)

Discus Through :

- 1st : Debajit Rabha (T.D.C. 1st Year)
 2nd : Ajit Rabha (H.S. 1st Year)
 3rd : Sankar Rabha (H.S. 1st Year)

High jump :

- 1st : Debajit Rabha (T.D.C. 1st Year)
 2nd : Mukesh Rabha (T.D.C. 1st Year)
 3rd : Jitu Rabha (T.D.C. 1st Year)

(Girl's Section)**Shot Put :**

- 1st : Mrinalini Basumatary (H.S. 1st Year)
 2nd : Lovita Boro (T.D.C. 2nd Yesar)
 3rd : Gitanjali Brahma Choudhury (H.S. 1st Year)

Jevline Through :

- 1st : Mrinalini Basumatary (H.S. 1st Year)
 2nd : Lovita Boro (T.D.C. 2nd Yesar)
 3rd : Rajkumari Rabha(H.S. 1st Year)

Discuss Through :

- 1st : Mrinalini Basumatary (H.S. 1st Year)
 2nd : Lovita Boro (T.D.C. 2nd Yesar)
 3rd : Gitanjali Brahma Choudhury (H.S. 1st Year)

Boys Marathon Race

- 1st : Sukdev Rai (H.S. 1st Year)
 2nd : Rajiv Hazowary (T.D.C. 1st Year)
 3rd : Jitu Rabha (T.D.C. 1st Year)
 4th : Uttam Das (T.D.C. 1st Year)

RESULT OF THE BOYS COMMON ROOM SECTION.**Table Tennis :**

- 1st : Samarjit Rabha
 2nd : Joydeep Talukdar.

Table Tennis (Double) :

- 1st : Samrjit Rabha & Chandan Chaudhury
 2nd : Joydeep Talukdar & Janak Klita.

Chess :

- 1st : Bipul Roy
 2nd : Mahendra Roy Patgiri.

Carrom (Single)

- 1st : Janak Kalita
 2nd : Utpal Hazowary

Carrom (Double)

- Winner : Tulen Rabha & Anjan Rabha
 Runnes Up : Biswajit Pathak & Safikul Islam

Carrom(Mix-Double)

- 1st : Sri Janak Kalita & Miss Darshana Nath
 2nd : Sri Tapan Nath & Miss Malabika Chaudhury

Section of Gymnasium & Swimming*** Arms Wrestling : (60-70 Kgs)**

- 1st : Safikul Islam
 2nd : Rupam Rabha
 3rd : Biddartha Rabha

* Weight Lifting : (60-65 Kgs)

- 1st : Biddarth Boro
 2nd : Sufikul Islam
 3rd : Himdipta Kakati

* Arms Wrestling (65-80 Kgs)

- 1st : Jyotirmay Nath
 2nd : Mukhtang Khakhlary
 3rd : Himdipta Kakati

* Weight Lifting (50-55 Kgs)

- 1st : Amit Rabha
 2nd : Bipul Roy
 3rd : Dipak Borah

* Weight Lifting (60-65 Kgs)

- 1st : Dipak Borah
 2nd : Jyotirmay Nath
 3rd : Aphuranta Rabha